SCRIERI DIN FĂRĂ VOIE

Literatură experimentală

SUPERFICIALISM

Capitolul I

1. CONTRA-MATERIE

Așezam întîa oară cana (realitatea) pe pervaz, si pentru că afară încă plouă am deservit totul în cel mai inuman mod. Toți din jurul meu începuseră deja să plece și doar atunci m-am întrebat atît de simplu, de ce?

Toate nopțile dinnaintea lui nu făceau decît să atragă înspre el calea cea mai scurtă. Și din interiorul căii lactee, omizile morfoleau anapoda tot ce mai exista între dinții elefantului mort. Dar niciodată nu am crezut că e posibil să verde atît de tare pe crengile alcatraze ce îndoiau lin comicul avanpost. Nimic, dar nimic nu mai era propice prin întinderile albe ale omului multiplu. Căsăpindu-se, începu prin potecile neîncepute cadențat zornăind tot ce mai avusese de pierdut. Și dacă marea fină și salubră a compozitului alimentar pe care călca nu mai făcea parte din metroul sinelui, de ce să continue atît de mult, în singurătea sa multiplă. Am crezut că este el dar înșelîndu-mă m-am apropiat de toți eii, care ascunși în jos, se deosebeau de tot altcevaul întros din rărunchiuri.

-- Om albastru nimic nu mai ai, și apoi întoarse capul spre adîncitul soare.

De ce să atace acum și apoi să întunece din senin. De ce să miroasă acum și apoi să se atingă din mers. Totul se ținea atît de lejer între coastele și coapsele și coarsele lor, cadrelor și corpurilor atît de mirositoare. Cam ca exact ca atunci cînd copilul se întoarce firesc pe partea cea mai adîncă. Și din umbra ce o face studia scoțînd încet capsele atingerii de zid. Da, era un zid, un zid atît de zid, încît zgura ce cădea de pe el se întorcea, se învolbura, se îndoctrina pe umezeala familiei celei mai numeroase și mai bolnave din sat.

O cărămidă îi ieși singură, cea dintîi, și deveni acum atît de mare încît totul se diferenția atît de ușor. Suratele ei, atit de roșii de mînie, se grupară întrînsele și apoi nuriră totul din jurul celor patru colțuri ale golului adus de conflagrarea lor sorărească. O feminină și sexuală cărămidă. O albastră și irefutabilă zgură, adînc mocirlă, adînc sput.

ATÎT A MAI RĂMAS DUPĂ EVENIMENTUL PRAFULUI. Un praf ce nu se mai lăsa la fund, un praf răsvrătit ce se plimbă orizontal prin găuri și prin alei. Un praf ce nu intră în gură, ci se subțiază prin urechi, atît de fragil și umbros praf, încît tot satul se adăposti în sine însăși.

Satul era mort, atît de mort încît tramvaiul primarului încă atingea șinele ondule. Și călărea încet pămîntul fragil si umil încărcat de milioanele de trăznete cu milioanele de amperi oră. Atît de multe scîntei erau în mintea lui, a prafului, a primarului încît tramvaiul o luă la stînga. Am privit, el a auzit apoi am renunțat cu toții la lumina zilei. Mult prea mult pentru noi, această generație. Am așezat cu toții ochii pe jos și am plecat să ne căutăm denivelările cele mai line. Si unul dintre noi a tăiat un ochi în două, cel mai bun ochi din tot orizontul și l-a mîncat, cred, sau mai bine zis l-a luat de pe jos, atît am auzit, sau mai bine zis am dorit să știu sau să presupun ce poveste a făcut el cu ochiul lui. Auzind tăiere de ochi. Oare poți auzi tăiere de ochi? Eu nu am auzit dar am auzit spunîndu-se despre tăierea de ochi. Ochiul care taie, și care tăiat își pierde tăișul. Omul care taie își pierde tăișul. Am deschis atunci ochiul, unul singru, cel mai mic, și am reușit să văd corpul, corpul acela mic și împachetat în rafia cea mai de preț, la vînzare, și prin translucida sa apariție... într-o reflexie de sticlă plată, am adormit din nou în contingentul celui mai mare teanc de tablă pe care mașina de spălat o poate avea în colțul ei mic și niciodată avut de mare atmosferă calcinată. În mirosul care trecuse de la unul la altul și-au dat seama că marea sa calitate stătea în tablă, iar aluminiul care răsuflînd la suprafața băuturii era în nimicul rămas în norul mic și furtunos din capacul de sub monoclisma aruncătorului. Am scos capacul și am aruncat sticla, ca reprezentat al reflexiei, ca aspiratoralul aprioricului, ca amigdalita falsă în teritoriul celei mai albe părți de copil.

ȘI EL PUSE MÎNA SA MICĂ PE SCARA PRIMULUI RÎND CE COPACI, și scoase piciorul lui mic ca piciorul mare de gram din mașină. Capul îi era acoperit de umbră, și pielea îi era acoperită de nimb de dalb. Și ieșind la lumină, pădurea se curbă înspre el, și saluta în chip de adiere, și vîntul pieri și intră în umbra calduroasă a aridei pădurlri. Un copac însă făcu cîțiva pași înspre copilul curios și îl împinse înspre ogorul plin de pămînt. Un fir lung de fasole se răsucea între rîndurile atent liniate pe pămînt, iar în paralelismul lor fasolea își întindea, singurul deget drept și plin de amprente, către singurul deget mic al copilului plin de rădăcini. Așa stăteau amîntrei în

poza facută. Nemișcați sau mișicîndu-se atît de încet încît în o sută de ani se deplasară un singur milimetru. O ultimă adiere de vînt, o ultimă viteză fără timp. O ultimă distanță fără mișcare, o privire, o audiție, un miros. Un unidimensional, ce avea darul de a reîmprospăta memoria colectivă cu gînduri invizibile, cu aftele marelui păun, ce avea deosebit doar capul. Oul său era un pic mai mare decît gaura prin care ieșise, dar însetați de nevăzut toți cetățenii marelui oraș se năpustiră la televizoare ca să vadă marea deosebire.

Dar da e minunat cînd mărimea ovală se deslușește atît de mic între ficțiunile realului, atît de inoportun înspre amiciția mea și a fericitei Eleonore. Am deschis și pe aceea și apoi am înțeles cu desăvîrșirea memoriei pierdute că totul ar putea să fie mișcat de mirosul alb ce confunda, pas cu pas, alfabetul interior al gîndului feminin. Și nimic dar nimic era tot ce putea fi. Am deschis capota tancului pe care încă ședeam întins sub soare, și am văzut în ea mațele pulsînd de foame. Constipația sinelui ei era atît de mică încît am înțeles că cel mai mic alai de fiare poate să întunece capodopera artisticelor nucleare.

DIN MAȚELE LUI IEȘIRĂ PE RÎND NUMAI OAMENI MICI și plăpînzi care creșteau odată cu armele lor și cu hainele și casele lor. Oameni speriați de ei înșiși și de mașinile lor și de hainele lor pentru că nu găsiră în cărțile care creșteau odată cu ei istoria lor care să crească odată cu ei. Cum poate un om a cărui pastă de dinți crește odată cu el, cum poate un furuncul să fie atît de viu, cum poate să aibă o mînă ruptă capacul de la ceainic? Dar numai după ce se întrebă avu plăcuta adiere a uitării, și mirosul vechi plin de amintiri și experiențe ale obrazului nevestei cu care se născu. O știa atît de bine, dar ceva în el o făcea să o uite complet atunci cînd nu o mai vedea. Și uita și că o uita. Așa uitare nu știa nimeni că are, numai singurul, doctor, acel soldat uitat pe cîmpul de luptă, care muri acum sute de ani, și se trezi deodată în acest oraș crescător. Și fiindu-i frică, deveni doctorul lor. Trata încet și foarte minunat capacele de WC-u care se îngrășau, făcea chirurgie estetică la dulapurile de bucătărie, pentru că furau mîncarea ce creștea și ea și dădea pe afară. Nu mai mult spatiu ci mai mult ‘lemn’.

Se lăsă comfortabil în scaunul lui matlasat și expiră așa cum făcea de fiecare dată cînd ieșea din lanțul cauzelor zilei aceleia. Auzea afară cum soarele încă își făcea treaba, dar și el știa că vine vremea să se spele și să plece acasă. Soarele scălda orașul cu razele sale de duș. Apoi veni seară, apoi noapte, apoi trecu luna încet pe deauspra, fără să poată face nimic împotrivă, fără să fie pentru sau împotriva, fără să știe că ce face, face, apoi albastrul întunecat, deveni mai relaxat și mai relaxat, și mai relaxat încît celulele din ochii săi începură să distingă obiectele reflectate, și soarele dădu binețe firmei la care lucra, acum în weekend, cu spor la leafa pentru orele suplimentare pe care le face. Norii. Și avînd acea roșie distinctivă

afecțiune a feții, parte ce îi stătu în gheață atîta amar de timp, inspiră și se ridică de pe scaun.

Apoi apăru în colțul mesei însemnate cu creionul pe zid pentru a vedea dacă și cît crește, semnul care și el creștea. Atenție la ce faci, pentru că totul crește. Simțind iar că nimic nu își mai are rostul în imensul său corp, își mai scoase o unghie numai să își aducă aminte de imposibilitatea sa de a fi el însuși. Condamnat la viață, viețuia împotrivai. Dar nu știa că sub toate lucrurile pe care soarele le reflectă există un roi de furnici ce suflecau întreaga animație cerească. Pămîntul, o simplă formațiune anafilactică reușea doar uneori să frîngă puțina tuse de cretă pe care o trăgea pămîntul atît de egoist în plămînii săi de lavă. Și pentru că fusese mic și niciodată mare, reuși să își pună în dimineața aceasta, dacă o putem numi așa, papucii cu îndreptar ortografic și ortoepic în așa fel încît orice cui din umerașele pe care le construi el singur, cu ajutorul întregii sale forțe să nu aibă nimic de complimentat atunci cînd cădea spre treptatele origini.

-- Astăzi vă mulțumesc...

-- Nouă? Dar noi nu avem decît o pungă.

Și punga colțind strada cu asfaltul ei mărginit de bordureală. Colți astfel încît miracolul se împlini.

-- Am făcut totul ca să pot vorbi, dar nu am luat în seamă că tu-ul trebuie să fie alb. Și trebuie să fie altul...

-- Eu nu pot eu, așa ca un tu ar fi mai el decît orice ei. Dar tu poți fi la rîndul tău, și chair te rog să poți să fi, atît de ei. Nu îmi doresc prea mult, să fi nebun să voi. Dar tu, mic, și plăpînd venind din ei, sau poate măcar din el. Este mult mai eu.

ZBURDA PRIN BĂLĂRIILE, PRIN SPELUNCILE, PRINTRE MICILE DEALURI ARTIFICIALE DE GUNOI, PRINTRE NĂMEȚII DE PUNGI ALBE, printre ocolitorul și refuzatul plastic, printre. Atît de printre încît căzu undeva în fundul planului orizontal destul de mult în jos, și încă în lumina luminii crezu și năluci că de ce nu e întuneric. Oare pentru că de azi încolo nu mai putem să avem nimic neluminos.

-- Uită-te în lumină, în lumina pămîntului, a lemnului, materia incidentă, pentru ca cea reflectată a murit. Nimic nu mai stă să fie mîngîiat de lumină, ci autocrătițar, lumina s-a impus atît de mult în sevele firelor mușchilor lor, încît acum, au învățat, și trebuie să o facă... singuri. Cina sa le mai ajute, si de ce, cind totul il fac ei. Unde sa mai gasesti autoclaustrofobizarea daca melancolia reflecantului nu m ai exista.

Du-ma deci departe intr-o noapte sa pot avea in fata mea acel mister jucaus si infometa astfel ca mijind ochii fiorosi ai ledurilor ce ne urmaresc lasama sa ma adinces lentil in magma rece parinteasca. Am auzit desuti, am vizualizat destul, acum doar lasa-ma sa prind vacile microscopice ce aprind noaptea numele literelor straine. Lasa-ma sa deslusesc impreuna cu

copilasii mei albumele celor care s-au sacrificat pentru tarile de jos. Aprobami iarasi te rog, mult enumeratul tabel cronologic. Pemite-mi sa fiu atit de bara si de fiset trasnversal int-un universal ameste de proteine. Calmeazami aspectele incidente, inspre miracolui de alpaca, si oxideaza-mi firele de cupru inspre o continua scinteie mecanica.

Am fugit ascunzindu-mi capul intr-o poza, si am zimbit de acolo magarului priponit in usa umanului. Am deschi usile cele grele de piatra si am citit pe el instructiunile de folosire. Deosebit. Deosebind totul intre a sale miini, am refecut calea cea dreapta, dar fiind prea lunga, si impingind orizontul atit de departe am inceput sa trag de ea incet si mai incet sa pot sa fie mai dparte. Am delucidat miile de semafoare si de jucarii ce simulau fructe. Am mesteca piesel si le-am dat afara plingind. Nu stiam cine este aces monstru pus cap dupa cap din jucariile bolilor mele. dar ma strapungea de fiecare data prin carnea si piele organelor mele.

-- Da, am descoperit o pieleita care innauntrul miini continua pina pe limba. Oare limba este piele?

oare cum a putut sa fie atit de transmorfibila pielea in calatoria ei prin mine. Nu am putut sa stiu si am uita. Nu am putut sa uit si am facut. Nu am putut sa iau si am dat. Nu am putut si am fugit. Nu am mai fugit pentru ca m-am terminat. Unde fugi atit de departe atit de aproape o sa ma msuti de fund. Unde o sa fugi atit de lung si atit de in miscare.

-- Fugind sint mai aproape de nimeni. Fugind sin intre ele toate. Fugind imi acopar trimestrele cu pini. Fugind imi derutez pe meu.

Din partea dreapta incepusa se ridice cale pe care mergea. Si din ce incet ami mult strada se ridica in carare. Am mers mai incet, si ma incet pina atit de sus m-a agatat cu miinile de ea si s-a intors ca sa ma scape si nu mai mergeam eu ci mergea ea singura, incolacindu-se in jurul meu. Am tacut, am stat, si am aflat ceva parca. Am pus mina, pe intuneric si forma sa era calda. Am pus gura pe caldura sa si pare umed. Am intins lumba din spatele gurii si am simtit-o moarta. Am mai incercat o zona si era galbena. Am inchis totul din curiozitate. In curiozitate. Am luat am dat, am atins, am suflet, am bagat, am scos am bagat , am completat, am dirijat, am haosat, am renuntat, am renuntat, am, am, am totul. Si oare cum as daca nu as mai am.

Dejeaba ma ridicam eu spre inaltimile ondulate ale culmilor, nimci nu mai era in centrul ei decit eu. Totul fugise de mult ramasesm singur in mijlocul lipicios al obiectelor si animalelor domestice. Pierdusem orice ochi de vizibilitate spre adevarata, spre celalalata, spre mezozoica viziune a pietii. Si inspre mine o simpla clema de siguranta ce nu imi permitea sa depasesc 140 de km/ora. Si am tot incercat, si am tot frinat. dar in acea clema de metal oparit, am gasit nuantele celor mai importanti memorisit ai cailor lactate. O placa iesea proturdent din omatul maro, al capului roz. Nici un pitic nu mai putea sa framinte gazele fosore, ale prelungirilor. Pe margini

cadre neavizate al colturilor silicoase, incercau sa batatoreasa fara succes calvarul inavenit al pietrelor comune. Apa nu era. Si daca te miscai incet pe linga asmaticul miresmitor, intreaga aluviune facea ca intunericul sa fie el cel care vine, si piatra care il hraneste. Limba il atingea. Un mic fir de lucerna se atingea de caile respiratorii si irosind cu ale sale secretii tot ce mai avea inca putere intunericul dumbravnic se lumina incet si tiris spre tevile de plumb.

CAVITĂȚILE ÎI ERAU FUMEGÎNDE ȘI ÎNCĂ ROZ. Albumenul de linga ea isi imagina ilustratiile cele mai vivide si cele mai colorate. Sincer cred ca asta e mai mult. Culmea este ca forma bate fundul. Cum altfel mai se poate sa alerge cineva spre atitea izvoare deodata. Doar mii de kilometrii intregi se mai vedeam spre al lui. Cam asa am cazut si eu intre filamentele celor care refuzau sa atinga nimic si mai mult tot ce vatigiile camerelor albe gaseau inpinant in careul de astri. Este de asemeni adevarat ce rorulul celui care trage sa vada, se poate motiva comform celeo mai albe piste mirene. Ce pacat totusi ca lucrul acesta nu isi mai are o neputinta in sine, ci daca ar putea sa vada mai alert tot ce merge spre cutit ar putea sa cuprinda iar marele rezervoare de uraniu ce baltesc in deridere intre mutnii albiciosi ai curalului. Am stat acum atit de atent incit nimic nu mai are inceercarea de a face mai mult decit tot ce ar avea de facut. Eu unul nu stiu daca am incerca vreodata asa ceva dar daca mi-ai cere sa vin sau sa pasesc numai in interiorul celui depsre ca imi vorbesti as fi mai mult ca fericit sa vorbim si despre asta. Mai mult de atit nu stiu daca as putea sa spun in legatura cu tot ce imi relatezi despre prezenta ta situati, situatie care nu isi mai are de mult aspre conflagratie a tumultului suprefational ce delibereaza singur.

Eu unul nu am crezut vreodata si nici nu am gindit asta ca pot vorbi liber despre tot ce poate fi mai astfel Dar incit am vazut ca mica ta durere nu ami are mai nimic de a face cu actualui eveniment, am crezut mai bine sa fac tot ce mai poate face sederea amea aici. Dar daca tu ma crezi e bine sa desurubezi tot ce vezi in jurul tau si sa expui din nou eclecticul albastru pe peretele tau, sa ii tragi cu atenti curbele si colturile si sa il umbresti artistic. Eu unul nu iti pot spune cum as fi facut, dar iti put atrage atentia spre adevarata iesire din spate. Acolo prin tomberoanele alamuitoare se vede cei mai magic posibil, si eu nu stiu atit de bine ca tine de ce ghemul de verde se roateste fara sa se desurubeze dar mai bine refuz sa ascult anumite cuvinte returnindu-le intre el decit sa port atit de amabil statui fara miini printre strazile albe ale mele.

Nu imi raspune acum, mai bine lasa-te sa fi si tu al tau un pic. Fa mai bine si despacheteaza. Dupa ce atit de mult ai facut bine te rog mai fa is rau. Pentru ca binele tau in lipsa raului tau s-a hotarit sa faca rau de unul singur. Nu mai creste atit de mult sucul eprubetelor tale, si nu il mai deserta in

padurile ghivecelor tale. Atent la irosirea nimicului nu mai ai nimic de facut. Mai bine vino.

-- Iti multumesc ca imi spui aceste lucrui si las-ma sa iti raspund. Eu acum am uitat ce mi-ai spus si nici ni ma intereseaza atita timp cit nu imi taie mina. Te rog totusi de dragul irosirii sa imi mai scrii ca imi alina totul. Eu acum doar caut sa te impodobesc cu glob. Si sa am cea mai atenta grija de miinile tale.

A ridicat in aer. Apoi a alunecat in ... si din mijlocul lor un imens muc se ridica din ei. Fruntea l-e era inrosita de sudoarea ca iesea cu forta. PIcaturile trageau din greu le deal. Incercau sa suie toate in acelasi timp pe culmea fara piatra.

Am ridicat grauntele de apa, si ii am sarutat ochii deschisi si sprincenele incruntate. Fugea de ele, isi dorea un viitor mai bun pentru familia din sufletul lui. Vorbea, in continu, dar plaminul lui plin cu apa insiruia cuvinte de apa se se prelingeau inspre cot. Mesaj acrisor. Oare ce?

Din spate arata mai oval, mai departe, mai disparut. Unindu-se in ciuda vremii si a semnului astrologic, celelalte bile de sudoare continuau sa se dedica sufleteste imemorialului patologic. Ascunsi unul intr-altul nici unul nu mai putea sa isi aiba condamnare. Sint toti. Si sintem toti. Oare care dintre toti mai poate fi luat ca un? Eu m-am retras, un pas, apoi incet am reluat din greu atingerea selenara a serviciului rutier. Am uitat tot ce era de uitat si am pastrat tot ce credeam ca facae margine buna la de uitatul.

-- Da, eu sint aici in calatoria asta, si tot eu sint desprins de tot ce am vazut ca poate fi ce cred. Am scos din ea totul si nimicul apoi lasind variatii de acelasi am inceput sa scormonesc vointa. Ceva nu ma facea sa face ceva. Si de atunci am inceput sa calc ma apasa pamint din ce in ce mai fraged. Si pare ca se poate ca tot ce are mai bun in el sa fie hrana si otrava la fel de bine, le fel de uitl in ale sale salubre camere de piata. Si daca ar avea vreun sens tot ce am de ce sa am tot ce are sens? Si daca un vierme e mai atent la urmele pe care le face, de ce urmele pe care le face sa traga de vierme. Nu am nimic de dat, si nimic de luat, si nimic de impartasit cu mine insumi. Atit de miraculos este tarimul pe care il am incit nimic nu mai poate fi descris in continuarea celor pe care le-am mai dat deoaprte. Ce usurare este sa vi sa poti sa face ce mai ai cind tot ce mai poti sa vrei sa invirte in cantina de coacaze. Ce altfel decit ceum este este cea ce nu a fost altfel mai devreme de astazi cind totul mai avea insine mai mult decit acea vreme de care de protejam cind dorimsa avem mai mult decit am putea vreodata obiectiva. Dar mai mult, mi mai mul cam tot ce mai merge se invirte inspre mai inclinata reverenta a intinatilor prea sus pusi. Dar ce sa poti activa cint denomitorul comun iti spune sa stai mai ales atunci cind de iti va veni si tie personal sa poti sa mergi inainte prin lastarele cariatiei car nu mai are nimic adevarat in suburbanele sale meserii. Eu cel care... nu voi nciciodata sa fie cum ar fi putusa fie. Dar incercind din rasputeri caci puterile fura orite de aliati am

decis sa scurg printre voi cafenelele celor care nu aveau niciodata cartea deschisa la ultima pagina. Prima. A doua. Am ales sa fie de la trei. Si daca ar putea sa patri. Cu altul indintiete cinci.

E o zi pierduta in altarele fiirii, si nu am altceva mai demn de alintat decit pisicile plinde par de ciine, si ierburile uscate din peluzele de spate de bloc. Am mai auzit cum asta poate sa surprinda dar din cauza celor care sint aici, nu ai cum sa faci ceea ce s-ar putea cuveni. Imi e deosebit de culminant sa am deseori atat de multe betisoare. Dar carul de piatra cu rotile sale rotunde. Se desprin usor de trecutul pamint si se imping atit de repede in viitoru paimn. De unde sa stiu eu ce deosebire este intre cel mai lin si cel mai alb. ce alta fata a libertatii sa mai fie acum in interiorul celui care face ce poate sa dreaga inspre binele celor care o merita? De unde sa iti pot spune atit de sincer ce sectoare de fier sice eforturi aditionale mai sint acolo si micile instrumente ce descriu si completeaza.

Complotul avusese de la inceput micile sale aforisme. Cu totii incercau din rasputeri sa poata sa deschida primul ferecatura cea mi atinsa de lene. Am descoperit-o atunci cind al un atac inami stilul care marca inceputul pietii centrale s-a lovit de peretii caselor din judet. Am gasit mica mina ascunsa direct in patratul misterului dar mai mult de atit nu puteam sa stric. Ciotul piciorului lui Iguel se adapostea in spatele parcurilor de ata si il ajuta pe Iguel sa ridice oscilatia celor mai adinci constelatii. Doar sanvisul sau de dimineata mai ramasese cu el. Restul fugisera in munti. Singur cu prietenul sau cel mai bun. Il minca. Il rigii. Si ii pisa umezeala. Din pura compasiune si deliciu. Poate si foame.

Nimeni nu s-a mai apropiat de el vreodata. Era fioros, si la mormintul sanvisului in cimitirul satului o mica statuie de alama cladisera ei. Si piciorul bun al lui Iguel era speriat si din ce in ce mai bolnav in tragea cu greu dupa el pe creierul si inima si tomacul plin sau gol al lui Iguel.
Flori si ceainice si cescute de apa. Flori si mirosrui si izuri si ape. Flori si cimpuri si dealuri si cimpi. Flori si coroana si petale vestejite. Prin echerul lui si triunghiul fortelor centripete calmul si marea si ubirea de mic, se imbratisau pe peluzele inflorate ale meciurilor de baschet. Aveam intotdeauna șansa si ocazia si comuna banala monotona plicitseală că ea era de puf. Si daca as fi vorbit cu Iguel as fi putut sa fac ce nu mi-am dorit din niciodata.

Este asa cum va spun. Am luat din turnul lor centrul treptelor, apoi am impins brusc viiturile mintilor. Cum a iesit din arta-i completa, am reusit sa cred ca cuva-i de cană minuetă sa fie mai arsă din colectia de punte completa. Era turnul de aer. Si totul de apa peste totul de lemn. Un tot ce acum nimic nu misca. Pentru ca mecanismul era ruginit. Si nu pentru ca iarba grea si grasa apăsa complesitor intreaga sa creatura pe umerii inegriti de fulgeraturi ai omului postapocaliptic. De ar fi fost asa nimic nu mai putea sa faca atit de pugav si de adumbrit pentru a completa lipsurile lor. De ce sa incerce macar? Daca golului lor se adunase-ră toti in jurul lui si nelasindu-l

sa creasca sau să nască, il acoperira cu sarutari si cu aspre delicii. De ce nu au putut sa faca asa cum toti am facut din secole pierdute. Sa il lasam in pace.

*Eu unul sînt liniștit. Am citit pe toate planurile verticale meciurile de cultură. Am conspectat tot cuprinsul și toată erata istoriei și acum, pierdute toate în încheieturile memoriei, mă joc integrame și mă joc mozaicuri și mă joc cu cubulețe pentru că vreau ceva din fundul colțurilor întoarse.

Am apăsat puternic pe ultima parte compusă. Am declanșat instantaneul florei și faunei punctului și am deschis ferestrele de timp fără ca să nimic. Iar din aluatul ce se scurgea pe benzile de azbest moale, am întins la picioarele cuielor asfințitul culorilor celor mai întinse banane de var.

Și tu mă trezești de fiecare dată în clipa erezului și îmi dai cupa toată și plină de avid. Cum oare pot eu să îți ating albastrul dacă tu nu mai ai nimic decît unica prelungita și multicomplexa zdruncinare a mea. Pui mîna pe mine numai dacă mîna este moarte. Doar ochiul alb atinge prevederea globului cristalin. Este mai aderentă și mai înmiresmată decît cuiul mic și pufos. Ești mai largă decît albul, ești mai pronunțată decît dinții roților întrepătrunse, ești mai mult decît orice obiect ce-l plăsmuiește orice patru colțuri întrepătrunse. Dar nu mai am nimic de descoperit, și nimic de învățat și nimic de umbrit și nimc de astfel de calorii jucăușe ce constipau valorile un-anime. Nu mai am pentru că am vrut să minusez căile de introducere pentru că puteam să repudiez ce am mai înalt sau mai aproape de acum. Si din acest program ilucitor pe care nu am știut că îl urmăresc a și rezultat... nimic. Pentru că tot ce este la fel este nimic, pentru că tot ce variază în zero este nimic. Si acest nimic, cuprins în cariatidele proprii, în oacele sale porți de haine, nu poate fi decît dacă. Dar ce pot eu spune despre astfel de povestiri dacă fața nevazută a lumii este la fel de luminată ca cea vazută. Sînt la fel de prins în terenurile plane, la fel ca și noi. Nu mai am nimic de pierdut mai mult decît capul și religia. Amintirea și deliciul, și multul ce îl pretind puțin, și copilul ce îl pretind albastru.

MĂ RENEG ÎNCERCUIND ECLIPSARUL DE DIMINEAȚĂ. Mă conservă despicîndu-mi minutarul instrument. Cum altul mai are în el doze, dînd astfel aprioric mai marele cazărmii? Cum? Mai simplu decît credeam mai facil decît am fi vrut, mai eufemistic și sarcastic decît orice cinism filantropic. De unde să vină răspunsul dacă orice vocală umbrește consoanele, dacă orice sapă piere în a săpa? Si iar întreb și iar îmi cer scuze.

Cu cît gîndul este mai ușor ca aerul cu atît individul sau animalul este mai înalt. Cu cît balonul și recipientul în care sînt gîndurile sînt mai multe cu atît balonul este mai ușor. Gîndul este făcut din contra-materie. Cu cît sînt mai multe cu atît mai ușoare ca aerul. Si gîndul circulă prin vene mai repede ca curentul electric, și gîndul circulă prin piele mai fin ca celulele de tegument. Orice poate gîndul să ramifice în sine face ca ușurătatea să permită celor mai grele materii să zboare. Zboară ca gîndul Făt-Frumos!

2. A-PARTEA

Un corp plutește pe undele sunetelor lui. Cascä instincitv fulguiala primelor stropitori. Acest bazm de zi se topește dar nu poate să atace calea cea mai primejdioasă a cumpărătorilor de tribut. Și, deși am crezut altfel, numai intitularea lui m-a încredințat că nimeni nu mai are cotul prins în acidulata masă fesitivă.

Un colț foarte grav a răsădit prin coapse militare, gîndurile simplicității. Culegînd avuțiile păsărilor de pradă a surprins miraculoasele grămezi de paie ce arzînd au adus ceața peste pădurile de brazi uscați. În pămîntul lor, printre rădăcinile lor, un melc atinge și usucă clădirile pădurilor de brad. Contorul, prin denivelările sale, repetă îndelung capriciile motivantelor alungiri. Este foarte drag cum îmbrățișînd anapoda culmea orizontală fumegă din nou. Noi cei rămași întinși în umbra celor fără viață am deschis plăcile de moară și, cu curaj olimpic, ne-am transformat în melci.

Podoaba celor care nu mănîncă. Și a celor care nu răsuflă. Melcul care plin de late plăci de marmură, se rostogolește concentrat pe potecile pădurilor amorțite.

Erau încă deschise rănile de plastic și urechile interne încă balansau celule cînd întinzînd mîinile și neatingînd nimic, le apropie una de alta. Apoi atingere pe atingere, repulsia dreptei părți de față. A stîngului față de drept. A dreptei față de stînga. Urechea ascultă și se împropietări cu tot ce cealaltă nu reuși.

Din cuceririle celor pe care ei nu le puteau, am devenit o națiune, fragilă și filiformă. Și am putut să fim invidia și boala. Și de aș vrea să am ce ai, ți-aș lua. Și n-aș mai vrea pentru că tu nu îl mai ai. Și dacă aș putea să-ți iau fără să îl fi avut, dar să îl fi dorit... eu aș fi fost primul. De aceea te rog întinde-mi mîna ca să te pot refuza. Ca să mă pot hrăni și eu... eu.

Cei doi, cele două, cei siamezi și diferiți și contra exploatativi și buni de ei și răi de alții, și cei de mai sus pentru cei de mai jos, și cei de acum pentru cei de mîine și cei din spate pentru cei dinnapoi, toți sînt prinși între coperțile faptelor lor. Între nimicul și totul. Între centrul și diversul. Între și dintre.

Peisaje minunate și fete alergind îmbracate în haine curate și rupte. Vechituri proaspăt spălate în apă de izvor și mirosind a tămîie. Ochelari de vedere și dealuri de pămînt. Lumina soarelui la apus și răcoarea nopții pitulată în umbre. Se duce ea la hanul uitat pe pămînt, roșie și plină de viață dispare după, în colț. Apare brusc și imediat în ochiul minții și o vezi înnuntru, în căldura hanului și în aburul sudorilor, servind pahare aburite și sticle murdare de grăsime de mînă. Dopul de sticlă, și guri sorbind margini de pahar. Murmur dar nu gălăgie, și liniștea plină din spatele tejghelei.

Nici un doi nu sînt atenți la aceleași lucruri deși toți fac și stau în același lucru. Atenția de ar fi să o vezi, te-ai împiedica de ea la tot pasul, în haosul răspîndirii de eu în toată încăperea.

Scara de lemn ce duce mai sus, bărbatul de sus ce se încheie mîndru la coapse, femeia ce se strînge la gură.

Afară bate vîntul serii, nimeni nu intră, nimeni nu iese, de afară locul este părăsit. Ferestrele sînt mari dar geamurile mici și încercuite de lemn. Doar lumina lăsată să intre, nici o formă nici o culoare. Înăuntru miros de esențe de oameni, afară miros de pămînt... și de foc de lemne.

Pe culme departe, soarele serii, privește hanul. Mic și departe, străin și inutil. Pămîntul de sub picioare, mai real decît orice pahar și băutură. Iubea iarba mai mult decît pe orice om. Pentru că firul de iarbă îl înțelegea întotdeauna. Și seara, cînd capul se așternea peste ea, și dimineața imediat după ce deschidea ochii... iarba îi șoptea.

Îi simțea pe toți străinii și intrușii. Întreaga natură îl înconjura ca o haină enorm de plăcută. Iubea fiecare pas numai pentru că putea să o facă. Acum mergea către culcușul lui de sub un nobil brad. Lîngă mai era încă o bucată de carne, restul îl rupsese și îl împărțise cu celelalte animale. Ele știau unde să găsescă ce lăsa el, el știa unde să găsească ce îi lăsau ele.

Și plîngea, își plîngea visul, și iubirea vieții, și pentru că asta îl făcea să omoare pentru a mînca.

Cînd un animal bătrin sau bolnav vine la tine ca să îl omori și să îl mănînci. Iubirea este enormă. Și lacrimi miros a mir.

Înainte sau înapoi, în orice direcție ai merge, toate stopurile sînt liniștirile de care ai nevoie. Și dacă afli că asta I s-a spus unui alt om, cu un alt gînd, ce trăia în același timp cu al tău, atunci miracolul a luat ființă. Capriciile se rostogolesc mult prea ușor către apele devenirii, de aceea bidoanele de plastic sînt cele mai înțelepte protectoare ale firii.

În cercul acesta alb, tras pe linul pămînt negru, au început să crească primele semne ale vieții. Am încercat să le desprind prin ochiuri dar

nazaleele manifestări cuprindeau toată lumea din orizont în orizont. Și doar atît de puțin spațiu; nimic mai mult decît cîțiva kilometri, era o întreagă lume. Un sat, o locuință. Cum poți împinge orizontul? Și dacă cineva găsea că orizontul poate fi împins... atît de ușor, ar fi fugit înapoi în a sa lume. De pe marginea orizontului privind spre vatră, o pierdu și astfel dispărînd creă în sufletul lui certitudinea dispariției eterne a memoriei ființei sale trecute. Trăia într-o lume identică în permanența sa schimbare, dar permanența nu îi mai ajungea în sînge. Fusese pe deplin decantată în oase. Iar oasele nu au ochi. A pierdut atunci ce a avut dintotdeauna, pentru a putea să aiba ceea ce nu a avut niciodata. Un schimb onorabil căci un 50 se schimbă doar cu un alt 50 și astfel trecem să gindim că avem 100 dar primul 50 se constrînge în timp ce al doilea se schimbă. În memorie totul rămîne ca în realitate, schimbător. Hîrtia păstrază. Mintea mutilează.

-- Lasă-mă să respir... să expir și să inspir... și să expir din nou. Nu mă mai ține de mînă, căci vreau să mă recunosc din nou.

Cît de seducătoare poate fi această ușă albastră, parte a acestui perete albastru, cu a sa fereastră albastră. Mă mir în ce parte a lumii toată această formație cîrpește... cîrpește... Peștîte. Pe malurile scurte dinprejurul casei stau undite, arcuite și înfipte în pămînt. Fiecare are prins un pește și se mișcă liber înfipte în pămînt.

O gură enormă de plastic imită scîrtîitul ușii albastre. Iar scîrțîitul imită zîmbetul malefic al unui clovn mort. Găinile intrau și ieșeau pe ușă.

Zburați deci, voi toți cei care nu mai aveți nimic în ale voastre paturi suprapuse. Adăugați tot ce mai puteți calvarului nestins la loc de mlaștină și îngropați securile ruginite, adînc, în mlaădițele pămțntului. Eu am decis astăzi ca să mă razgîndesc și tot am încercat să îmi revendic propietatea celor nouă fețe și celor nouă sticleți vlăstăriți în zilele de lună plină. Cum aș putea să împing eu astfel cănile degetelor lor întinse? Sînt doară prelungirea inutilă a grăuntelui de pămînt. Cum pot eu mișca mai adesea decît pămîntul care m-a facut. Și deși nu știam nimic din creațiile celor mai divini dintre cavalerii erei umane, am decis să iau masură timpului și să încarc pe toată în aleile pierdute ale mormintelor deschise. Ce puteam să fac altceva? Ce altă opțiune îmi mai dădea calapodul acesta înalt pe care ne suim cu toții prin mîinile celorlalți. Nu știu altă cale de a satisface setea de apă decît prin adapă. Sînt pierdut acum între cele multele fire deschise. Sînt tremurat și joc în jocul fără de cîștigător. Au pus pînă și regulile compensatorii ca fiecare care cîștigă măcar pentru cîteva minute să fie repede încastrat în aleile cîștigătoare. Și din sîngele mașinilor eprubetă ceasul aluneca mai departe. Si cipoaiele Carolingiene frămîntau astfel melodii ascuțite înviate de cîștigătorii de ieri.

Am fost prins mai întîi de cei care îmi căutau în buzunare, apoi de cei cărora le-am arătat din proprie dotă tot ce am avut. În suflet. Si iarăși ei au

căutat pentru că minciuna este părintele sincerității. Si pereții reci și umezi cu găuri mari de egrasie sînt vecinii lor.

Astupat într-unul dintre miile de coridoare, un buton își croia drum către soția lui, firul electric. Iar la capătul ei, ea soția își căuta amantul. Îmbrățișîndu-i pe amindoi deodată, firul produse curent electric, și amantul simți soțul, și soțul declașă explozia.

În cerul asfințitului, soarele se uită în treacăt la explozia geloziei butonului. În ziua aceea soarele notă în raportul său zilnic mirosul de praf. Apoi închise carnetul lung și subțire, încastrat în birou. Își puse pălăria, se încheie la sacou, și trase ușa după el. Nu se mai auziră decît zornăitul scurt al cheilor care se cutremurară pînă la intrarea celei drepte în broasca prăfuită.

Îmi e dor de cantinele vopsite cu grîul ploii de toamnă.

Am adumbrit din nou cu totul amantele și corpurile lor despicate de zimții zilelor lunare. Am căptușit întreaga vatră cu pernițele roșii ale corpurilor geometrice corecte. Si sub steriletul improvizat, o fîșie ierboasă de alunecuș întindea, tot ce mai avea, conservativelor rațiuni de a fi. Ce bine să ai careurile deschise și ele să îți fie aproape de minunea aceasta a timpului. Si nu îmi refuz decît ce uit să îmi las să treacă și nu îmi afirm decît ce uit să îmi neg. Dar carapacea nuielelor livide o voi ține lîngă mine întotdeauna. Si știu că nu pot intra în ea și nu îi pot veni în grația ei și nici in capodoperele sale. Ci trebuie să mă strîng în jurul soneriilor ei, cele care închid mititcul în afara directei propriei sale realități. Si de ce să fac altceva decît ce au făcut toți cei care mă ajungeau din urmă. Si de ce să aflu mai mult decît cei care se țin prinși în ghearele lor. De ce să îmi tai unghiile atunci cînd rănile lor sînt atît de adînci și de gratificatoare.

Sînt aliatul negurii. Sînt acumulatorul de pietre de pîrîu. Sînt întrebarea care se scurge încet în apele reci și diluante ale căderilor marine. Sînt denivelare de pămînt oceanic. Sînt piramida de comformism alimentar. Sint acum mai altfel decît tot ce mai poate fi comparat în întreaga sa catifea de bivuac.

Sînt... și tot astfel creația firească a permutărilor acabre care au îndoit din nou sufletul fixat de parazitul corectitudinii. Eu. Oare cine are curajul să mă transforme dintr-un altul într-un unul?

Un mic bobîrnac a dat și apoi s-a dat un pas înapoi. Bocancii săi îi erau murdari și nămolul îi era foare gros. Se jupuia încet atingînd suava, pămîntul, mama. Asfaltul cimentat cu pămînt. Si lama suplă și volanul de ebonită. Si muștarul cocoțat pe buză. Valuri repezi de pămînt smuls. Si strălucirea inumană a capilarelor petrolifere. Parcă a mișcat un pic, parcă a încercat să se retragă și mai mult dar nu a știut cum. Si cea mai adevarată și sinceră realitate era să nu facă nimic. Si a stat așa, și doar timpul și ritmul cardiac îi mai mișcau foarte milimetric corpul în direcții microne și haotice. În fața lui... ea. Nu exista. O simplă plasmuire de carne și în stînga îmbrăcată fotografic printre geamurile unei alte vitrine în alb. Un alb pufos și seducător

de calm. Așa el și a sa piele întoarsă, încerca să îi facă pe singurul și ascunsul plac. Dar soarele puternic de iarnă și de ora 14 îi decolora în mijlocul aleii pietonale. Si printre bordurile seriale și dispuse ordonat în continuarea drumului, oamenii despuiați și goi se șerpuiau între pădurea deasă și aleea de tablă, între verticala piatră gaurită și denivelările interioare.

A închis ochii și a plecat de acolo. Un deget nu se mișca. Si reveni din nou în esentța celora care își reclamă atribuții fundamentale. O fundamentalitate cariată și plină de pîrghii rîncede. Ei... și eu între ei undeva pe rîndul 23 locul 56 stau liniștit încercînd să pășesc în același ritm. Dar, scăpat din acordaj ca de obicei mă împiedic și închid ochii pentru că în liniștea formelor nemișcătoare și a nuanțelor de negru să îmi pot aminti de unde prima celulă s-a divizat în două. Eram atît de simplu înainte să mă creez. Si eram atît de primitiv și real înainte să îmi asum orice alegere, și orice macaz demn de a fi schimbat. O arie de folclor din pajiștile întinse ale umbrelor colorate din eternele jocuri filiforme. O călcătoreasă ce încearcă să aibă din nou acces deplin la lungimile deșarte dintre albastrul liberator și limbile de întinderi din naintea fiecăruia. Ce păcat însă că oriunde țintești aspra tentaculă a companiei lor va infăptui calea celor patru sau mai bine de patru căi de ajungere spre atarea conflagrare generală. Eu unul nu știu nimic din această miracolă imitație a vieții melcilor sub-acarieni și de aceea nu știu cum se poate pronunța aceasta în vreo limbă care are în componența ei cuvînt și fonemă. Eu... și eu pentru că sînt singurul care poate avea o certitudine în a sa bidimensiune și în a sa simplă retardare temporală, eu, acela care aș putea să întind o mînă înspre cealaltă parte a scurgerii continue și inconstante a lichidului sufletesc printre celulele învolburate ale mircroorganismelor memoriale. Amintindu-mi iară de accesiunea la mediație din jurul celor ce se înspăimîntă astfel ceilalți rotind adesea firul dioptic, nesocotesc toate lucrurile de care nu au parte. Si fiecare din aceastea și fiecare din urmatoarele poate avea ca simplă atitudine efemeră refuzul de a împietri complementaritatea în groasa sa implicație, în medicamentele cu care impasul rîvnește la stoparea toată a eternei transformări umane. Si cum?... pe dea-dreptul, cum cineva în cadrul unui ceva poate pretinde sau chiar instinctualiza această ternare. Nu este oare posibil ca fără orice tendință să înapoiezi amforei capilarele îmbrobodite ale comerțului subacvatic. Si de ce orice imposibilitate sabotează complexa activare a medularelor în cantitățile neprescrise de proscrișii indigeni. Eu văd asta ca pe simpla explicare a însei procesului activar. Si de aceea toti cei care rîvnesc către ceva-ul atîrn, vor cădea înainte de a se opri la timp și astfel vor propovădui căderea ca stare de grație și cu cît mai sus cu atît mai mult spațiu cuprins în aceeași mînă deodată. Si cu cît mai mult pămînt cu atît mai mult timp. Si cu cît mai mult timp cu atît mai multă schimbare și cu ea tușele caricaturale ale interiorității.

Iar de fiecare dată cînd el a încercat să plivească interiorul puternic al minusculelor antropode, un cumplit viscol, atingea vîrfurile fragile ale mîinerelor și căscîndu-se pe deplin se confiscau toate în alămuirea celor care neprihăneau meridianele cele mai simple. Apoi comprima contextele comune și se ridica din înfringerea suferită și supravieîuind cobora din nou în minele pustiite de praful plumburilor ascetice și învolburîndu-se comuta neprihănirea între altitudinile celor mai surpinzători cabotini. Fiind însă lîngă el, Cardo cel mai inteligent activist verde, se împroșcă de bunătatea fiecărui minut și plecă de două ori mai repede spre cîmpul floral al dimineților cloroforme. Așa am aflat și eu că dacă ai mai multe corpuri și destitui sufletul din cine are mai multă dreptate va înțelege procesiunea cea mai vastă și va găsi pe pereții albi ai orașelor însorite plicurile cele mai adînci.

A privit departe, printre stîncile înalte și undeva în josul lor, se deschidea ca un cord viu... apa. Iar dacă viața îți vine din amplificări, deschide singur gurile de macara. Nevoie e doar de degradeul umbrei, de înceata schimbare a luminii în întuneric. De decolorarea fiecărei nuanțe în violaceul pulmonar. Ascuns sub podul scurs peste aleile parcului trăgea de aerul din jur pentru ai expira pielea fină și sudoarea senzuală. Sînt bucuros că am ajuns aici lîngă el și că avînd doar ochi îmi pot permite amintirea pielii lui. Ce bine că nu respir.

Lipind pe buze sunete straine unui spatiu gol se impacheteaza instant. Un tub de pastă rulantă fulgeră lumină prin norii inghețați ai pragurilor bienale. Si orice plutitor creaza cresterea cea mai plină. Iar noi cei care il asteptam descoperim atitea incit ne trece prea simplu printre dintii de pieptăne. Am ras blana vulpii de pe ramele tabloruilor negre. In nuditatea lor se confunda cu cheratina virfurilor de mine.

Si iata ca incepînd sa îmi placă chiar si ploaia care ar putea sa afișeze mai mult decit orice alt potențial in aceasta lume, am ales sa întreprind mai mult decit o oarecare intuiție si să ma subscriu. Un oarecare ce favorizează capacitatea lor de reîncercuire a plecat mai repede si mai lin spre orice alt inferior decît contraatacatorul cel mai fervescent.

Iar daca altcineva va coopta acelasi comportament si va deschide aceeasi porție de anafilactice, atunci doar un singur om poate sa inteleaga invidia ce sa prelinge prin granitele deschise ale ochiului clarvazator. Si stim ca nu poate nimic fara ajutorul celor de care depinde, si stim ca altcineva poate sa faca acelasi lucru fara sa tina dreapta intinsa spre definirea cea mai apriga prin inversiune. Dar daca ar fi sa prelungim totul inspre capilaritatea si deschiderea ei spre mare atunci noi ca societate prelucrată la cald am forma crapaturi dealungul asa zisei imitatii a divinului. Dar nimeni nu are acces direct datorita claustrarii de obiecte inutile dealungul celor patru pereti ce ne tin in stare activă, erectilă, civilă capriciile unor influențe emotionale primare. Iar dacă noi nu stim să deschidem acest proiect indivizibil si alienator de umezeala celor ce retin căile minuscule atunci si noi cei

care stim si nu putem sa prelucrăm atingerea salicidă a complimentarei ascetice devenim in continuare obida acelora care reţin încă apa in ţesuturile lor. De ce sa putem ocoli subiectele cele mai fierbinţi si de ce sa avem de inţeles aceste compromisuri vizuale daca carnea cea mai satisfăcătoare este cea care ne otraveste. De ce ignoram tot ce poate stim dar intoxicăm cu albumen. De ce. Si daca ar fi sa fie un raspuns cu ce parte a feţei aş fi in stare sa il permit a imi atinge carnea ce ascunde organele ce functioneaza exemplar, depreciindu-se exact in masura si comform orarului corect, cel atasat la programul corespunzator unei creaturi din incrucisarea aceasta de elemente paralele si in-paralele. De conflicte si de anti-conflicte, de situatii previzibile si de orice alte posibilităţi corespunzătoare, includente in tot ce inseamna unitatea cea mai profundă a elementelor indivizibile. A acelei parti a a-părţii. Si totodată ea va reusi sa descifreze cea dintii tot complexul de albumene ce diferentiaza ataşul la complexul si multi-faţalitatea celei care se găseşte intr-u una.

Si am vazut cum dacă aş fi avut vreodata interesul sa pot continua fermecătoarea sarcină a cimitirelor libere, casele ce se aliniau de-alungul apelor sint mult mai inaintate. Si nu stiu de ce dar merele lor si volumele acelo-raşi sint deosebit de terne. Ce dacă. Dacă oricum am fi fost noi cu toţii oamenii primaţi, ar fi calapodat singurele sute si virtuţi cabaline. Ce dacă cei din faţa noastră merg in continuare pe potecile ce marginesc canapele celor fără de aluat. Si cum cu toţii sintem altfel decit tine de ce sa nu avem aceeasi perucă si aceelaşi acoperamînt al capului. Eu nu mai eram acolo principalul efort ci ma lăsasem prins in pornirile cele mai modulatoare. Nu mai era nimic care sa fi reverat culoarea cea mai firească a hieruvimilor zburatori. Totul părea foarte echilibrat si micul ceva se deschidea pe laturile lor pentru a invălui capriciile cele mai inumane dintre cele care nu mai puteau sa facă faţă punctelor firbinţi din medularele cele mai adînci. Asa cum ceilalti se treziră si el si ea se ridicară pentru a mima starea de veghe. Nu mai aveau nimic de anunţat si in continuare nimic de alintat prin mediile ce ii inconjurau atit de paşnic. Eu daca as fi soţie in locul lor as fi prelungit tot ce carnea putea sa o faca si sa fierb apoi cîinii din parul ei bogat in supele asfinţitului. Si daca nimic nu putea sa treaca intreg de farîmicioasele gingii de piatra, iată ca prin asfalturile de oţel calmele ginduri pareau surprinse de emotii cadîne.

Eu nu mai puteam sa fac nimic. Si ma oprinsem si incercuiam orice bucata din unul cel mare. Atit am mai putut sa fac. Si fara sa incerc nimic si fara sa ii dau vreo importanta colectiva am realizat ca simpla mea varsare a apei in WC-u schimbă lumea in bine.

Apoi plivind cele mai atente cultivaţii si interogaţii din partea marilor incompetenţi, am inteles pe deplin cum nici cel mai avid care de cine nu poate amăgi o floare.

Si am gasit in ea amica mea cea mai bună, căci deja de mult prea mult nu mai gaseam alinare in grauntele de ghiață, de patinoar artistic, de legaturi submarine intre pereti si continut. Intre volum si spatiu. Intre gol si marginirile sale de plută. Am deschis atent de lingă vecina mea capetel e florescente ale minusculeleor recipiente mecanice si am fluidizat imediat crimele cele mai profunde si mai adinci in aluatul neimblinzit din speluncile cele mai active.

Nu stiu de ce Letiția a reusit sa deschidă prima usa capătului de coridor, dar lumina revarsată a impins-o atit de departe incit m-a atins pe mine la mare departe de esența cuceriri podișurilor lor. Ce păcat insă ca toti sintem cu totii legati intre noi. Ce păcat ca dacă lucrăm din ființă putem motiva cumva devenirea momentelor toate ce prind in a sale reticule sufletul si colțurile patricianilor de contrafăcut. Eu nu am avut mai nimic in jurul meu, decit aspra vedere de mațe. Si dacă am facut altceva din glosarul dependențelor atunci lucrurile cele mai alintate sint deosebit de fine in anuarul lor interogativ. Si canibalii cărni de mort puteau incet si cu enorma temporala repartiție sa muste din Veneția ultimelor zile de front ca să unifice felul in care retort si rotund abanosul spirala roșul inchis. Mortii aveau nevoie de cuvinte. Avatarii se filau intre copertile pedante. Salvamarul căra întrînsul cumplita-și memorie. Avionul cumpănea miraculoasa vedenie primă.

Avioane din nou. la joasă inălțime, bifurchează actiunile informative ale pasarilor de pradă. Cuțitele celor cu bărbi late spintecă vinotecile limpezi si incetinesc cresterea inmanunchiată a creioanelor colorate. Am abătut catre caleașca cu vin, pițigăiatul de mere. Adierea umedă a cuferelor ostenative aduc intre nori căpățînile netede ale pleșuvinilor. Desigur oamenii sint multi si niciunul nu stie de ce nu poate fi mai mult de unul singur, dar apăsarea gradată a pamintul intre degetele neimportante de la membrele, mai obtuz dezvoltate, fac primenirea cea mai traditionala a cumetriilor de zone de sud est. Aici in pomenile de altadată capetele oaselor se atasau la cuprinsurile hărților geografice școlare. Acolo in coltul sulurilor intunecate in lumina spălăcită a holului cu harti intreprinderea cu nisă spumega accesoriile papagalilor interstițiali. Nicoleta isi dadu canapeaua jos. I se vazura din nou epoletii de pe pielea iritată de atita coproductie intercelulară. Ochii ei, antesubrat, falsificau privirile antagonice lăsînd paralizate medicamentele poroase din refrigerarea statica a păunilor. Si de aceea noi cei rămași uitați in camera supravietuirilor am renascut amicitii pierdute cu elemente microscopice, si intreg apartul de mincat acum scărpina exagerat de mult cunostiintele mult iubite. Noi doi, căci doar doi am putut fi vreodată impreună am desenat in josul fiecarei pagini importante acoperamintul celor 40 de sfinti lasati in izbelistea istoriei si a culturii inselatoare pentru a putea fi maltratați incontinuu de mii de ani intr-o parte a conflictului celor mai delicioase tabere ale ființei. Cea care micsorează in fiecare zi cu citeva kilo-

grame ansamblul celui mai favorizat si cea care macină neincetat acumularile cerebral instabile. Cele doua surori incompatibile si revolutionare, care devotează intreaga lor energie invlountara exploziilor ecumenice, se intorc metodic acolo unde prin stringerea de mînă culoarea ochilor lor se reintoarce in zimbetul candid. Si de aceea am continuat să cuprind orice am să convieţuiesc cu anapodatul cominecăturilor. Eu nu eram astfel dar dacă prin imperiile cele mai inhabitate tăcerea făcea parte din fiecare dintre noi, aşa am deprins si noi cuţitele cele mai aprinse de sclipirile cuprinsurilor intregi. Si de altfel cum nimeni nu are cum să spere cele mai contagioase fărîme de monştrii seci. Iar nimic nu poate fi mai bun decit si mai complet decit insipidele zvîrcoliri ale tuturor natiilor celei mai autocratice si a celor mai descentratice. De ce sa mai avem vreo farîmă de competenţă in miracolul descoperirilor zilnice, si de ce sa mai incercam sa atingem eternitatea celor mai infime capete de meridian. Atît de cît incerc sa fabric societăţi intregi nu reusesc sa disting in ale mele vreo atingere albă a complăcutului in stepaticul si copiosul cel mai mergător.

Stau intre timp si ma zvîrcolesc in alte dimensiuni atare. Un altfel de unduitor mecanism, se pierde prin cealată condiţie si doreste sa permită celor care se inrodesc in prima zi a făuririi lor ca beţe, unduirea fantomatică a aburilor noroşi.

Făcut, revelat, împins, voit, tras, dorit, refuzat. Nimeni nu are posibilitatea cea mai infimă de a desluşi cu alb eterna deschidere. Si de ce totuşi strazile pluteau inca in mocirla ce atingea toate laturile acelor micro eternităţi. Si daca cineva nu isi permitea sa răspundă corect din prima dată, atunci cei care ar fi folosit gazul ca o paranoia colectivă ar fi sedus atît de simplu fiecare prinţesă si fiecare paronim acoperit.

Refusing to know, refusing to want... what is left?

Astfel Mircea se plecă in faţa celor doua episoade celebre si plînse pe deplin intreaga ploaie cereasca ce atingea numai pina la marginile orizontului. Atunci ele vazindu-i minunatul si efeminatul hoit căzură de acord să tacă si sa il lase singur cu ale sale intrebari. Nici una nu avu puterea de a se insingura cu trimisurile proprii iar asta l-e pecetlui intreaga potecă de aur si toate ale sale culturi extravilane. Poate cea din stinga sa fi inteles mai bine toata gălăgia si eresul masculin din el, pentru ca cealaltă să isi oprime toate gindurile si sa atingă din nou şaua calului său. Se ridicară amindouă prin minuanţele lor unice graţii si prin balerinele membre catre asfintitele şei. Si impreună se departara una de alta si amindoua de el numai pentru a putea să impräştie in cit mai multe colturi de lume păturile pufoase ale striaţiilor creatiei lui. Noi sintem inca cu un el. Pentru că ele doua nu au puterea si nici seninătatea de a primi in dreapta lor capete de străin. Ele se preferă pe sine. Si se ţin pe sine aproape, nu reusesc astfel deloc sa impovăreze cetele de depărtaţi asfel incit numarul lor sa scada la micimile firelor de iarba. Si nici o umflatura nu are voie sa le preamăreasca in felul acesta, nimic din

jurul lor nu l-e poate exagera privegheatul din minunatele lor entropii. Ce poate fi mai insigurător si mai excelent decit unicitatea siameză. De ce sa ne nastem cu piedica confluentelor culturale, de ce sa fugarim episoadele migratoare ale doritorilor de unul. Eu unul nu sint ce creta poate sa fie in diferitele raze de soare ce se stabilizeazaă pe mine. Nu pot sa creionez tot ce figura mea alba fermentează in craterele firesti ale miilor de pietre doborite de vint. Numai atunci cind pe crucea denivelată carmangeriile se despletesc înfiind, cuprinsul repezit culează apriorice fețe. Noi cum am trebuit sa filăm perioadele capre, si seducem anul si caledarul intreg in prioade selenare. Deosebim curiosi turnul de linia de șah si plinul de încîntătoarele si fericitele vietuitoare. Nu stiu cum am nimerit in aceste felurite podoabe dar pentru a ma indoi de vizibila aceasta am curățit pe inimile coincidențelor vapori de firișoare de oțel. Vasul oprit din curgerea lui, priponit in ale sale agale, continuă vesnic sa toarca piroane, si cum ascunzisul sta lipit de colace, salvarea stă dreaptă intr-o cutie cu ace. Iar noi cei multi si uniti prin viscere, croim deșănțat perene cuiere. Ce dacă sint visuri voite ce plutesc daca cel ce rosteste fireste voiește. Sint iarasi deosebit de lume, atit de putin incit ma asemăn cu Iagăr, iar el ma topeste prin violul uman, se continuă prin eteruri si galopează monad. Capriciul este al lor cei ce il urmaresc in aproape, si destinul ceresc l-e atinge pe spate. De ce sa fiu eu atit de simplu legat, de idolul drept si marcat de lăcat. Sint mai iute decit toti in gasirea de aer. Dar tot ce opreste calea dintre agale este doar aprioric deluz intromatic si cine se cuie mai bine ferește găleata

E greu sa gasesti stările gata de lucru. E greu sa deosebesti ceața de aer de lupă. Si daca reusesti devii mincinosul corect, te transformi mai agale in teorii mecanice. Esti si devii imediat un anume de tine, iar daca atingi certitudini ghimpate mai bine rănind si tăind in nestire devi dintro-dată familia ceea mai de bine decit unicul, diversul si nimicul ferice.

Iar... Iarna a plecat dintre noi pe jos. A făcut demi jur apoi bujorul din obraz a sărit din a sa complexitate si pledînd pentru calmul eteral a devastat singele si legalitatea celor care mai rîvneau încă la pace si la viată lungă. Fiind atît de singură si de sigură intreaga implicare a demenței febrile in adăpostul celor atacați de furnici, liderii fiziologici ai acestora au facut ce mai putea fi implinit. Ș-au privit in ochi si au depus singe in amintirea fostilor lor, apoi au depus jurmaint de carne in implinirea si in credinta fiintei comune a tuturor. Numai asa au reusit sa doboare si sa suprapună cadavrul intins al meritosului eligibil după ce intregi filamente de ienupăr carnau insipid dorințe deșarte. Fidelul lor compatriot se regăsi inapoi in speuncile vietii sale trecute, spelunci indefine atacate de praful timpului desființate complet de mercenarii supusi de confla-grații.

Imi e teama defel de relaxarea maxilei, de expirarea cu sunet. Sint atacatorul intregului libido si al fiecarei ramuri ce se pierde in thanatos. Si daca cred din ce in ce mai pe deplin in destinul nostru unic si in ale sale bruiaje

temporale incerc sa desfiintez si ceea ce a mai ramas din dorintele cele mai comune. Dar prin aceasta mă ajută destinul si coincidentele vremurilor simple. Viata si conflictul anual al limfei venale deschide accesul emotional la alegeri. Iar daca tot ce incerci se indeplineste pe pamint academismul teritorial din provinciile parasite determina catehismul elementar. Noi cei care ma cred a fi reprezentatul, incercăm să devenim un corp, dar el, cu a sale țesuturi cadavrice poate doar sa se revolte la viata. Iar orice buruiana ce devine de scos, face culegatorul de mere in culegator de buruieni. Iar orice trunchi crescut cu timp si despartit undeva in josul istoriei devine schelet de amibă. Acest falnic si cei mai falnici copaci lirici stramutati din istoria lor nu mai cresc si cei mai întîi dintre ei isi conserva trecutul si sfericul prezent, iar cei de-al doilea vind seva noilor cioturi incercind divin sa acceadă la nou.

Nici nu mi-am dat seama cind de sub mine a fugit intelesul cuvintului unu, am exersat intens acuplarea celor mai rapide efemere translatii si exersind s-a lipit acea itinerantă si iluzorie spumă a complexitatii neantului. Nu stiam, pentru că nu avusem contact cu asa ceva. Nu putusem sa investighez elemntele derogate prin explozia oricarei atingeri dintre două corpuri diferite. Am ajuns adincit in speculatia primă să creez caramida de material plastic, din materia incovoita de interferentele procesului perceptiv. Si daca orice albina bruiază un aer, si el felurit accesează invert colectiile stricte de miscari marine, surpriza facilă deschide prima urechea spre nou. Unicul vechi desi acum stins a procedat corect sa frecventeze decesul imediat oricarui vibratie melodică si peiorativ elementală. Si orice stop, orice despartire subita provoaca firimituri in zone polare, astfel devina stă ieri pentru orice macro-obiect distanțat in voință de cimpurile verzi ale tocătorilor. Noi am incercat sa regulăm acest proces dar dacă stiam ca flacăra pe care o poartă misterul social este violentă atunci succesul ar fi fost la fel de binefacator ca si pierderea morală.

Si dacă ar fi mai rapidă culegerea de artefacte atunci miresmele cele mai inalte ar putea sa se expună in asa fel incit sa pătrundă pe canalele cele mai deschise din lume. Nu stiu daca imi pot permite sa intru cu picioarele in contextul acesta dar nici nu stiu dacă lăsarea iluziei singure poate fi luată ca expresie pură. E poate real că nimic nu poate fi curat dar daca ar fi nu stiu cum as putea să idealizez această situatie. Eu unul sint prea mic pentru a putea sa felicit toată cooperativa de muncitori si astfel sa cofinantez cele mai deschise prilejuri de față. Intradevar daca ar fi sa povestesc despre ceva as spune despre mine caci despre tine am uitat totul, pina chiar si faptul ca existi intr-adevar. Oare adevarul este materia cu singurele mînere posibile din această pieire. De unde sa stiu eu care dintre aceste fapte si care dintre fațete este cea centrală si in care se invirte in juru-i ca sa poetizeze si sa completeze adevarul si complexitatea sa. Eu sint cel cu acces la mine, dar oare am cel mai insemnat acces? Si daca a intreba despre in de din trunchiul

cerebral are deschiderea filamentară, oare se poate plimba prin universul emotional cu alte instrumente, altele decit intimplarea facila si ciocnirea terță ce felicită coexistența fiecarui animal in parte. Semnul intrebarii. Sint deacord ca dupa fiecare semn alt semn trebuie sa ii ia insemănarea si ca singura definitivă statică este permanenta traducere si indirecționare. Dar daca am lua pamintul ca pe vint si apa ca aer pamintul ar pieri si vintul si apa nu ar mai fi. Iar daca dimensiunea este elementul atunci cele indescoperite planuiesc iesirea succesiva a lor in deplina lor cunoștință. Sint deacord din nou. Sint si orice cuvint rostit in memoriam creioneaza imaginea vietii intrinsecă. Dar asta nu deschide deloc oportunitațile fișetelor de hirtie.

O lume trebuie incepută de la mijloc. Cu ochelarii de fier acoperiti de molecule. Abia apoi poate sa se extinda orizontal si vertical in largile căldări culturale. Noi nu avem voie sa articulăm capodopera tumultului oniric, si nici sa ne salvam identitatile daca nu, sau daca am pierdut sufletele. Cum sa putem deschide conserve de carne daca sufletul nu mai poate fi ascutit. Cine a uitat procesul tehnologic al ascutirii de sine ramine plăpînd pierdut in arealui coercitiv. Nu din afară ci din năuntru. Dar experimentarea aceasta aderă milă in găurile adinci de carne. Intunericul fix al podisului programatic.

Desigur ca nu avem posibilitatea transmutarii sau retraducerii lor in stiință dar o putem lua nu cu membre superioare si cu periferii emotionale.

In lipsă, șira spinării unduia liberă in panoul sclipitor de piatră fină. Calmarea sa depindea de tăierea celor care tremurau. Dar dacă asta ar fi intrat în copilaria ei, cintecul acela frumos ar fi depășit orice ținere de mînă. Doar cenzura cuvintelor nedorite tăia fluentul corp de alge să împietrească calmul enoriaș gigant. Iar pe fruntea sa largă din crestetul muntilor lipezi, pietre fine cu greutatea lor imensă desprinde insine cavitatile deschise ale Lui. L-am ridicat doar ca sa il misc, pentru ca am crezut in timpul consumat si tragindu-l foarte usor in glastra inalta si subtire de gheata, a tremurat dintr-o dată. A uitat in ce lac si apă stătea si uitindu-se in lungul liniei sale, inversul directiei nominale.

Cu ambele mîini sensul de propagare a vieții împinge si trage amorțind durerea fluidă, sindromul căilor decente. Mă simt ca un chibrit deschis si dacă ultima deschidere primeste fiecare acoperire cum este mai adevarat? Iată că toată vina este a mea. Si dacă am fi avut impreună ca si mai inainte decretul cel mai avansat in directia noastră atunci fiecare ar fi putut sa petreaca unanim in picioare.

-- Noi sintem aici... Pronunțară ei toti deodată.

Nici nu imi pot da seama sau intelgerea față de cum e posibil ca o multiplicitate de corpuri să poată articula in acelasi segment de timp aceleași vibrații bucale cu aceleasi articule. Dar este regretabil căci orice variatie a mesajului direct, variație internă nu o percepm atit de clar si sensibil ca adi-

erea caldă a mirosului de primăvară. Si de aici toată centralizarea fiziologică a eter(n)ului divers.

Prin dobindirea inrămărilor reînțelegem locul si falsa variabilitate a peregrinărilor deosebite prin continumul fiecărei acadele flambate ce prinde aripile cele mai simple atunci cind recrează perinițele avioanelor. Si orice corp cu cap de rață, si orice gind cu cap de inimă, si orice incongruență su-realistă atinge doar funcționarea personală a compartivului uman. Tot ce deriva dintr-un cumul comun de valorificări ale realității se predestinează contingentului atavic de formare rotundă. Acum că repetiția uneste in a sale contururi evenimentele neimplicate in adeverirea celor care atacă erectul, topicitatea devine legătura de cotor. Volumul devine cuprinsul reactivității si pornește in crearea apriorică intregii sfere preadictive. Si sper ca orice transformare puternică descoperă atit de mult interioarele capricioase incit acceptarea devine selectivă in dobindirea placerii si a comunității singulare. Stim cu totii această dobindire si avem cu totii pretentia ferocității anarhice a indeplinirii de sine. Dar daca dinpunctul de vedere al claritatii rotative a pierdut orice contact cu coerența facilă a permisivității, se indeplineste foarte repede atit de singular datoria pe care avind in cuprindere zidirea focoaselor pierdute, atunci datoria noastră stă in periodicizarea minunilor de care dau dovadă doar capetele celor ce fac cum se vede prin turnirul căilor celor mai pline. Iar orice amînare a colectivizării sufletesti face ca dobindirea Luciului sau a Radului să contine in sine fericirea si dependenta de atavic. Iar daca pe rind pericolul devine regretabil in identificarea cea mai pronunțată cu frîiele emotionalitatii compuse atunci devine din ce in ce mai atent la completarea interioară a defragmentarii inițiale a morbilității comprimate. Noi ca obiecte nu avem acces la fel ca orice inerție la compunerea interioara prin indeplinirea secundară a compromiterii. E clar deasemenea că orice deviație de la prima cale secundară devine secundă in sine si pecetluiește inversiunile si iterațiile insensibile. E cu toate acestea o simpla melodramare a cavităților extrauterine si a oricarei diferențieri de la imperturbabilul continuu zilier diurn. Noi cei care accedem la prima parte a filialei singulare si la apartenența directă la dintre, decidem mai puțin. Iar cei care din cauza celor entropice saturează cimpurile florale cu inrădăcinări sau migrații, sau mai bine zis cu mirodenii sau filiații se reduc si reduc la rindul lor simpla categorisire a intenție, a oricărei direcții unice si vizual inaccesibile. Desi cu totii avem in traseele medulare cartilagii intinse in semilunile tensitografe, ele fecundează atingerile permanente doar atunci cind eliberate sau detensionate perturbă cavitățile din care fac agitația primă. Iar daca această functionalitate este foarte reținută in asemenea direcții ea va regăsi deodată continuitatea defragmentării colorate a perturbațiilor interioare. Iar orice legatură directă, deget la deget va contina reinversarea vagă a oricărei secvență de timp. Noi nu putem sa devenim decit in momentele cele mai statice, oricare altele deduc sărituri din

creste unicelulare ce depilînd orice secreție poate să aducă persoanele cele mai primare si să cuprindă amerizarea finală a perorației ultime. De ce sa incercam sa condiționăm acum, dacă in prima cinemă dizlocată de continumul ei prin tri-dimensionalism devine rotundă si tensionată intr-o directie predestinată. Al milimetricei subdiviziuni macrocelulare se restructurează conținînd, accelerată, viteză si moment, incit orice rază de lumina ce se reflectă de pe orice actiune decursă isi depaseste maxima velocitate primind din reactivitatea oricarei firi, elemente pozitive si acumulative. Orice creator de unde vibratorii dualistice intinde exactitudinea in spatiul zgomotului trecerii undei. Si dacă nu poate fi învîrtit in dimensiunile atemporale, emotional cinetice, el nu este. Iar orice inexistență isi are propria viață in cea mai apropiată disecțiune elementală. Oricit de apropiați am fi de studiul si știința cadrului repetabil si de al afirmatiei spective, dovedind creăm prima si cea mai desăvîrsită circularitate.

Sclipind din aparatele blocate in nișe de pereți, simfoniile cutremurătoare aduceau cu ele permeabilitatea carelor de foc. În locurile pavajelor cuprinse in mijlocul celorlalți, aparatele și afisajele lor murmurau dialectice abisuri bipede. Un om atît de ampasant, atît de diform si in-rectiliniu in conduita sa mentală apăsă cu temere pe butonul dimineții. Din utilajele agățate in controlul diafanelor legături energetice se treziră umflaturile coercitive ale violenței ritm. Iar din multiplicitatea creanțelor apriorice se descălțau pe rînd pentru a-si manifesta comunicativ dorința. Începutul a fost intr-u dorință. Un braț de metal se extinde peste fantoma părintelui. Este brațul copilului. Atinge firele scăpate de sub autoritatea faldurilor. Aduce pretinderea culminarii feroce. Atacă miracolul permeabilității sincere. Și descoase pe rind aportul cel mai inofensiv posibil. Chiar dacă atacă va reuși să genereze constiința edificatoare a plombărilor stradale. E amuzant sa deschizi planurile orizontale la maxim, să le curbezi atit de reformabil incit sa readucă fizic, in interiorul axiomelor necontestate incă, aportul lor la multifațaliatatea primordială.

Pe cerul plin de orașe plutitoare si interconectate aviatorul care poartă vama in fiecare buzunar are de întortocheat toată mișcarea de infuzie tegumentă a populației. O boltă plină de imaginate dar reale conexiuni luminoase, un arbore tribal ce conține procesul echi-dinamic al balansului directional si e normal sa varieze in predestinatiuni, pentru că orice alt cîmp de carnivore poate sa folosească din nou cerebrala ficționalizare pe care dacă ar surprinde-o cineva in miscare, serpentinele de inceput, nu ar mai fi putut sa dezvolte nici o striație. Numai ca nu stim incă comform cărui proces poate să aducă cu sine prinderea cea mai adîncă din societatea primă.

Ultimatumul banal al marginilor eclipsează intreg universalul sau mai bine, enumerarea progresivă a elementelor. Iar atittudinea etern individuală a caracterului descheiat in părțile sale excedente martirizează intreaga

formalitate fundamentală. Si cu siguranță atenția retribuită în extremități produce gol. Iar asta nu inseamna că golul este sau poate fi definit ca gol, ci doar pare a fi un viran. Numai că aceasta este la fel de înșelătoare ca lipsa vieții intr-o apă tulbure și curgătoare.

3. CERCĂ

-- Nu putem sa ne refuzam... A strigat Marcel din toată carnea sa arsă si rosie.

Apoi cazu in ametire. Si in cercurile lumilor sale si in depășirea succesivă a tuturor elevațiilor... Marcel bolnav. Chiar mai mult decit putea sa il intereseze. Si e evident ca a atinge marginea balustradelor circulare ce invită la lungi contemplări ale intunericului de pe casa scărilor, este cel mai atrăgător. Si mă intreb, oare de ce, refuzîndu-și tendințele, stă si comentează speculații cu privire la cei care o fac. Este mult mai bine să se arunce si sa termine. Aceste fragmentarisms il ponegresc de fiecare dată pentru că intuiția lui il poarta de fiecare data nu la atingere si balans mortal ci direct la salt. Iar aceasta nu este legal.

In interiorul legii divine molecule literale ocolesc cimpurile de persan. Roirea lor ține de gard, dar si de activitate primă.

-- Si chiar dacă primenirea cea mai grea va descoperi cele mai apropiate terminații etanșe, să ști ca nu voi abdica de la mersul meu oscilatoriu pe sinele de bicicletă.

-- Dar tu nu sti cine sint. Cum imi poti vorbi in acest fel. Acest mod de exprimare, imi cer scuze ca iti explic tocmai tie, zicătorul, este complet dezosat si astfel preconscris devine meridional ascensat.

Mai întîi se inrosi la față si trădă emotia blocată in amabilitate.

-- Sint nemultumit... Nemultumit de criteriile tale. Eu unul am pierit din feluritele culori florale. Mie stiu să imi daruiesc pastile multicolore. De ce imi deschizi gura?

-- De ce primesti?

-- Bine... Atunci daca respiri atit de adinc, imi poți permite tăcere?

-- Încearcă

Și luînd asupra-i intreaga maximitate a viziunilor si catalepticilor discordanțe își îndoi din trup si păși inapoi cu fața pastrind-o nelipsită de celalalt..

-- Iti spun, pentru ca lumina este inchisa... sint lipsit de tine.

-- Iti simt cercurile completind portiunea rabatantă a conexiunilor mele

-- Intra-devar... eu le numesc căi mentolat dinamice.

Cercuri ce completează portiuni rabatante conexînd. Aceleași căi mentolat dinamizante. Cercuri si căi. Cercăi.

-- Poti inchide ochii din nou... Este inca intuneric.

-- Imi poti da, un fir de voie?

Iarba spledidă ce apunea in colțurile tuturor obiectelor pătrate efemina calma apăsare din jurul tuturor extremităților mobile ale spatiului pe care il dobindise-ră cei doi. Erai cu siguranță numai doi... Iar contabilitatea spirației lui Ipo. Era bitul minutar cardiac al lui Reexin. Unul ascultă iar altul deschide fonetic carcasa pulmonară.

-- Cum?

-- Întîiul... trebuie să pastrezi puritatea neschimbatului. Apoi sa cresti secunda in propria circularietate apoi să poti sa difernțiezi elanul de carapace.

-- Îți multumesc... e foarte simplu in intuneric. Numai că primele firimituri de lumină imi vor complexa toată strădania mea.

-- Nu te speria Ipo... dacă trebuie iți voi ține eu ochii inchiși..

Și poate asa in molatica lumină maronie si ale sale indefinibile creații Ipo va putea sa își devină. Dar greutatea expectorației venea din strîngerea din ce in ce mai ghimpată. Din ce in ce mai asimilată in cele două corpuri imprumutate pentru experimentul lavabil.

Două capete apropiate si un infinit formal. O semisferă rotativă inclinată cubic in volumul golului interior. O evoluție perfectă inclinată estic. Și cel mai acut si important proces. Procesul in sine. Activitatea inclinată in afara propriei suprafețe bazale. Și ea desprinde accelerînd, pe rînd fiecare element constitutiv al carcaselor componamentale ale celor doi.

Capetele si procesul sint singurele tușe ce conturează recunoștința, singura valabilă, primatului descoperirilor si secretariatul economiilor personatoare. Astfel prin forțarea sensurilor amestecului, este posibil, desigur in timp foarte indelungat, se rețină nenatural intregul proces. Si astfel să reînvie falsitatea creatoare de indoiri. Astfel existența, nu a celor doi, cade, de altfel va sista, ci a ramificațiilor cotidiene si monogame suferindu-le. In primul rînd la nivel rațional. Apoi la nivel fiziologic si in ultimul rînd la nivel existențial de rasă.

Și dacă curcubee intregi vor catapulta așișderea sectoarele inmulțirii atunci se va centraliza avuția tuturora. Intreaga polaritate va fideliza procentual pe o singură parte. Factual, căci in mod actual, diferențele vor fi invizibile in măsura clasică a timpului.

-- Aș dori să te imbrățișez

"Cu trupul algelor marine" șoptiră parcă din altă lume centrii feminini ai urechii interne. Numai pe balustrăzile dedicate primordialității cuferele atacă direct. Și împingînd de la sine orice atac supraurban, melodiosul papuaș extinde lesne de înțeles miracolul. Oriunde am putea săpa după fecundarea minimei rezerve, cinegoții ar antura desculți cititorii primari.

Iar eu, acest noi unic, va/vor poate să incerce sa distrugă direct proporțional alunecarile grave. Cine altcineva mai are în sine corpul si direcția ce pregătește orice aliterație umană in fiecare jos de pagină. Desculț si searbăd prin cuneiforme stradale, felurite subiecte, acționează etern. Iar ca si noi, in fiecare categorie predilectă, disjuncția paternă dezintegrează paralelism suav.

Este intr-adevăr un echer dublu unit pe diagonala singulară. O formă duală ce conține premisele activității împămîntenite. Am stiut. Si nu m-am refuzat decit atunci cind am uitat de recurență. În orice pătrat acțiunea părea făcută pe loc. Iar apariția mea nu a schimbat nimic. Și de să fi.

Nu mai fusesem de mult prin acele locuri iar vedenia lor atît de nouă parcă, atît de neofesivă mi-a găsit echinocțiul furat abia după ce cum știind că am primit cele mai apreciabile evidențe circumscrise am avut curajul să mă înec.

Si iată cum acest singur exponent al unei probleme împinse de citadin, a reușit să iasă la mal. Prin mocirlă deasă și crăpare permisivă ce deschide atît de repede simplele toarte si macazuri senine, el reuși să-și atingă smocul de cuvinte dependent de aîtea ori.

În jurul lui nu mai exista nimic care să fi avut aceeași componență activă prin care să se poată distinge de plinătatea acestor identificabile subspecii de adevăr. Dar dacă incidența onirică a celui care pășea încă pe agresivitatea răspunsurilor sale, era scurtă sau măcar redactată îi aducea asta prin binele și curajosul antropoid castrat din lumea largă.

Desigur un gram de libertate fireste se poate expune la soare dar primul si interiorul raspuns la tot ce am descins intre noi nu are nici o legatură cu nici un alt determinant. De ce sa produc inmultire daca fire de stuf rasfrîng deopotrivă. De ce sa adaug la lanturi eu zale cel care pare sa fie o mie. *Nu stiu*. Si de aceea mă si impotrivesc sa deosebesc dulcile primordiale stalagmite pentru a decanta altfel certurile si divergențele municipale.

-- O gură de apă.

Îmi ține aproape dantura ecvestră și celor ce care devin invitați, se cuvine în ziua de astăzi să aplece murdarul prin roiuri de ieri. Si ce dacă. Si ce dacă voi cei mai răsunați copii ai crudelor macabre, de ce să vă purtați galere în locul valurilor mătase. Nu știm nimic despre voi si comportăm la fel ce ceilalți calapoadele tari ce se afundă-n idee. Pasul pe care un tînăr il prinde devine lejer după apoia durerii. E drept că cei restul văd altfel pri-

marea, si daca altul ne vinde pe umeri atunci de ce sa nu vîndă pregătirile toate pentru simpla regresie în timpul dintîi.

Mai aproape sau mai departe de fiecare dată cînd ma apropii de sine orice buton bine infășurat depășește inconștient continua si repetabila cale lactee. Și ca orice revenire poetică treuie sa fi in stare sa iți împrospătezi avînturile. Eu unul sint dezlipit de orice inconjurare si atita timp cit imi va ramîne inconjurare...

-- Dar poate ea, ma intreb acum, poate ea să redevina inexistentă din nou, poate mortarul său, placa de beton ridicata in clestii macaraleleor sa devina spatiu gol. Volum atmosferic. Persiune distantă? Și dacă da... atunci dispare orice realitate de beton sau de spatiu vidat, și rămîn in schimb contururi aminte.

Readuceri în minte pare ca ne spune el. Coruri pe o singră voce pare ca atrage la lumina fierbinte si moale. Și instrumentele sint jocuri senine. Și reguli sint garduri zimbite. Dar dacă cineva își poate săpa sieși e sigur atunci că intrarea a doua va fi insincéră.

Nobody can take it away from me... for it is not mine.

Iar în lipsa oricărui conținut am preferat sa readuc mai prielnic tot ce printre galbenele plăpînde diagrame fiorii existențelor tereste, terțe, reușesc să atingă patrunzînd prin orice fel de materie sensibilitatea ultimă a osului de coastă. Perechea trei parte stîngă, curajul prin care am poposit alene.

Urmărit fiind de prima alegere a florilor, a categoriilor generale putem porni spre orice diversificare cît mai delicată. Și dacă cineva nu stie de ce să producă acumulările frisoanelor apocaliptice, atunci din orice hazna care etanșează, culorile celor trei diademe posibile, atragerea de antioxidanți poate numai să infrîneze nerusinarea arealului salbatic.

***

Nu sintem decit animale sterile. Capace indoite ale unor guri de sticlă ciobită. Felurite curcubee diafane si ospitaliere. Canapele stiintifice cuprinse in contexte gresite. Sturioni albi. Cutreierături mondene pe picioare de patru. Secții din ce in ce mai aprinse si mai cuprinse de jale. Suspinători alene de frigul, apaticul meandru.

Si daca primenim storul de departe, ciulind steril, acumulăm albastre.

Apoi ne transformăm in corpuri stelate. În aplicări dese de primordiale terestre. De supreme capete de jale. De boabe stîlcite de roți si de gheare. Ne transformă-m in copile desculțe, in ingeri diafani, in roți distanțate, in căprioare umecte. În gura ocolită de mers. În perioadele aprinse sub soc.

Într-un dreptunghi minor al capătului de vas persoane necunoscute decad din drepturi umane. Si dacă astfel din viață nu cad, aplicarea primară le permite să strîngă orice distribuire alcalină si predispusă culorilor detractate.

Ei doreau, își doreau atit de aprins, atit de rosu in fata ochilor, atit de pilar activ, atit de inspirat incit la cumpenele milioanelor de schimburi ziliere, monotone si asfintite, se ridicase brusc depasindu-se innuntrul tuturor afinităților si a tuturor limitelor interne. Legale. Sub-legale, astfel incit deveniră stagnați pe linga avuțiile proprii.

Dube armate cuprinse de flacari, afise deschise, aplanări exterioare. Sidelurgia mănîncă acadele pe brinză si viteza bienală se zdruncină-n lene. Astfel tinind cumpătul asigurarilor butaforice, nimic nu mai are intrebari post poetice. Acumulările spatiilor goale prin oprirea volumelor cadru crează adincimi in coridoarele de presiune montată.

Nu sintem siguri de fel daca peroratiile lor sustin secretul celui central, celui retras si celui singur. Regret că nu am dorința de ștergere. Ci simpla care este facere de enumerări. Eliberări de memorie gaizăr. Si retrocedări de linii ascunse.

Nu stim deloc.

Dorind, nimic, totul. Singur, noi, ei.

Începind se lungeste. Atins rămîne in atingere. Cuprins, incomplet, pentru că sabia nu moare. Călărit pentru a putea fi abandonat. Iar cu cît mai aproape cu atit mai departat de indepartări. Cu cît mai in sine cu atit mai altceva. Altceva nedescris de plasticitatea oricărei unde si cozi dispărînde de lin animal.

Și este fascinant cum in fața permanentului abis, lasînd, sau neavind timp să permiți terosonarea forțelor, el si fără el-ul cît si eu si fără e-ul, se infrumusețase-ră. Și ridicîndu-se pentru a-și recadra spinii geometrici, cu o voce ce trăda parfumul subcutanat șopti:

-- De... ce... fru... mos?... universalia... si pierzîndu-si privirea adăugă... sophia?

O liniste ilegala patrunse între corzile vocale ale tuturor celor care se participau rezervat.

-- ... în mine se zbat doar scîntei mocnite de înfrumusețare.

-- focul...

Iar dintr-un casetofon, al cărei caseta de 90 de minute era inregistrată doar cu liniste si fîșîit molcom de praf si alcărei prezentă era camuflata si anunțată doar de ledul roșu aprins si indreptat spre zid, se auzi

'i...u...bi...r...e'

-- Aici.

...

-- nu... nu inteleg frumosul... sint deacord cu el.

Și astfel întrerupînd orice speranță de pierdere, Vlacil culese de pe jos pietricele bifocale si l-e încălzi in jurul brațelor sale. Apoi după ce isi rosti binevoința in fața celor prezenti acolo ingropă toate altele lucruri pierdute pe împinsul altar al neprihnănitelor nopți.

Ceilalti linstiți si încetați se lăsară pe jos permițînd undelor să le arate povestea lăsîndă. Abia dacă prinseră un pic de adaos. Uda culoare a cerului plin. Întinse, atinse pe toți deodată cu limbile scoase pe pîrghii late de lemn. Fură scoși. Pentru ca erau doar 7. Si cei dintre ei care vorbiră in soaptă căpătară in vene culori diferite.

Departe prin adincul pridvor Vlacil întina printre meandre gazoase, culorile venelor lor.

Citirea de miel provoacă bidoane. Culmea compactă a unui umăr usor. Furia coborîtă prin zimțuri prezente. Vlacil se prinse de gindurile lor.

Si curgînd inapoia tuturor ploilor si pîndind coloanele asfintitului, primii feciori culeseră astfel cantinele slabe ale primului zbor. Am dorit chiar să mă apropii de el, să ii aprind din urmă culorile lor. Dar unuia dintre caii potriviti pentru asta a frisonat budincă albastră. Noroiul inspre primeste scurte lovituri de topor. Casele intinse copilaresc pe pridvor iar tuturora copii l-e tipă in ocheanele goale:

-- Hai la omăt, că e tare.

Am ascuns coperțile gindurilor lui Vlacil am rupt hainele feciorilor albi. Am atins cu gura nămolul lacurilor secate si daca ascunderea lor din căile mele drogate vorbesc despre călăul ce piere odată cu mortul, atunci tot tăișul înaintării mele lăsa nu brazdă ci adincă durere in glastră. De unde ies toți feciorii alesi. De unde Vlacil nu moare deloc. De unde viata apare deodata, spontana nălucă si timpul minor. Am totul in miini, cel putin tot ce vad. Am totul in miini, cel putin tot ce simt. Si totul din miini este multul mai mult, pentru că sabia toată scutește pe toti cei ce urcă deodată, de aprinsele memorii si claustrări principale.

Cetera fină si deformările toate. Circularele inchideri si lumina deocheată, toate ating nervosul central pentru care animă tot ce mai poate sa treacă.

-- Și nu e departe de prima atingere, ca treacătul simplu sa poată respinge. Nu e aproape nici chiar dintîiul dar poate sa fie solutia primă.

-- O vom incerca... si vom spune drept... de va, si cit va reusi sa desprindă caile, nodurile si curbee ne-line.

Vorbi pentru ca trebuia sa raspundă intrebarii care... nu există. Dadu timpul inapoi si creă intrebarea, ca celor din jurui sa le fie banal. Invizibila schimabre este nobila culoare... Cu totii sintem albi si albul ne doare, cu totii ne schimbăm si albul cu noi, dar sintem toti o mare ce isi asuma din timp aceasi viteza si timp de miscare a schimbarii din timp a culorii - albe.

El se invinovati pentru ca intrebarea ii fu smulsa din gurile sale. Si nu avu cum sa reziste in secile canale carnate să poată refuza alegerile exterioare. Acceptă si se uită la ceas. Privi si indrepta adierile spre chenarul drept al oglinzilor murale. Apoi printre ele, si spatele lor umbrit dentuneric, facu alt pătrat, alt static echer, si căpătă deschiderea celor neintimplate.

O intrebare instantanee si neumblată.

Simpla întindere de mînă clădește astăzi prin neumblatele miscari terestre orice amidonă ce poate fi pretuita pe loc. Nimeni nu are cumva sa se steargă pe jos de celofanele muncii dar orice cuvint ce corupe abisul, feliază pe rind canapele intinse. Nu am putut sa cuprind imaculatul dar nevoia de muncă pîndește alene. Cu toate că pajura posedă ciulini nu mai lăsati să vă corupă evanghelistul fara temei. Casa cea verde si pomul uscat. Cina de astzi serveste in casă centru de viata a oricarei divnități. Acum insa putoarea, cea mai bine rămasă, cere unității să fredoneze cumva celebrele partide de toamnă. Unii dintre noi avem pe deadreptul cutii de gunoi aprinse pe creste si deodata tișni din păcatele curcilor cetățile capabile să cucerească persoanele de pe jos.

Nu mai recunostea nimeni de ce verdele si amfora călcau avintul ce pridideea sa incredinteze toata stirea cea otomană pe care catargele plutitoare cedau felurite produse apicole. Ambuscada primise ordin de abatere si stiinta din ceață atrăgea timpi confecționați din minuni. Apoi datorită copiatorilor moderni cotul filat pe intorsatura abila fereca printre nasuri cetatea din urmă.

Bim Bim saladin. Cu tăioasa adineaori am cutezat sa ma inec in cazmalele de foc. Viu. Am secerat tălpile arzinde si incojurind matrimoniul roial, ginduri de purpură strivesc geosfera si permit noua tuturora sa purcedem in zbor.

-- Cu cucuriguu inainte, strigă calm Filimon. Un filimon suav ce gingurea petard dar care prin mănoasa obtuzie călătorească am vazut-o cum cere celor care o ridică, salmonela divină si petuniile negre.

Nu sintem deacord niciodata cu agresiunea tare si moale. Nu sintem deloc filiali cu personajele rincede, noi cei mai curați dintre porcii parfumului am hotarit in noaptea stelată sa coborim armurile grase si netede să aruncăm dinamita vorbelor rîncede si apoi să ne inzapezim in frigul ciudat si sa ardem de vii in cele mai omenesti cimpii.

Unii dintre noi avem dreptul inainte si puterea de a ne alege trecutul si de a ni-l pretui. Dar eu nu am nimic in mine si au, au, au , au , au a, au a, au , au a, au a.

Racordul de plastic de la țeava de plumb convine minunea ce vopseste peretele asa cum prin ferestrele predispuse la efort, totul se cunoaste si prinde elan atit de mult, iubit si complăcut in fierea organelor capodoperă. Punct. Nimeni nu poate. Ce banală zicală. Si totuși oare se mai poate? Uniți impreună in siameze trăiri plecăm toți deodată parcă din imitații uterine. Ne deochem mamele sau mama comună educînd patriarhii ale opozitiilor candide. Ce poate lumea sa prindă in colți si pudici, ce poate sa aline cind aspra foame de semnatură descrie complicate foneme prin bețe uscate pe pamintul inca murdar si ud. Orice baltă cuprinde in sine contextul intregului om. Si dacă orice lume si limită de azvîrlire descrie la fel de incet in-

vitezirea? Cum sau de ce prin plastice ginduri acei patrupezi ce isi cistigă piine cu aluzive indoctrinări, depășesc compilarea si duc mai departe liniile drepte ale frumosului palier de trai.

Daca nu mai este pojghiță si nici neoameni cum putem relaționa din nou adevarat cu privirile de secară ale celor ce putrezesc in noi. Nu stim si de aceea ca sa avem macar o urma de umanitate in noi am depasit orice sacralitate sfîntă si binefacatoare, in deficiența pornirilor corecte. Noi toti sintem paminteni si cuprindem in a noastre organe pornirile destepte si calitățiile celor șapte organe de simt. Avem deodata iesit din născare pernitele dragi nou pentru ca teoriile comprimate in duodenurile putrede, au mistificat cele mai atente deosebiri protestante. Se ne unim in gindire poate sa reusim sa deschidem cu obiceiurile cele mai atente cuierele acestea si intocmirea de sine. Am uitat ca daca uit celui ce poartă amabila față crește de joi insutit pe deadreptul, nu noi ci cei care fug.

Incontinența bilială si meningita colectivă umbrește simtitor tot ce rezistă la cuie si mărgele.

Descoperind in minte locuri uitate ma voi duce acolo incepind de mîine. Timpul împărțit tripartid are echilibru dinamic. Cerul, pamintul si apa de fel, focul si vintul si fulgerul nou. Toate se invirt pentru ca autoritatea departată atit de simplu una de alta, la aceeasi distantă să îi dea un aer dialectic peiorativ.

Se descoperă că deși repetat uitarea decide ce cumulează memoria.

Legături sinapsice. Legaturile sint sinapsice.

-- Lasă-n pizda măsii mofturile si pune mina si lucreaza ca omu'. Crezi că o sa iti dau eu de mincare pina la adinci batrineti?

-- E lene, lene grea... mamă

Explică ea inaugurînd confesiunile oranj.

Iar din erodata rădăcină de cimpoi un aragaz fumegind, incins de mînie, a forțat toată capota sa mențina sufragiile celor atenți la ciocnirile singure.

O viziune indefinită ce acoperă toată vulpea noianului de picioare, stinge curiosul podiș carnivor pentru orice legatură terestră. Ei fiind atit de aproape de martiriul focarelor pline de oale si spatii refolosibile, tociră cu jind aluviunile ascunse de vint pe părțile însorite ale piramidelor regale. Apa ce plutea peste istoria dîncă a folosit mergători mai rezistenți pentru a avea cum să delimiteze puterile atit de separate si conflictuale ale fructelor pederastice. O astfel de manevră a decurs greu si foarte periculos la fiecare pas. Oscilațiile contradictorii ale diferitelor părti componente atacau nu racordajul intern ci prighiile si sustinerile terminale. Acolo linga intreaga factiune școlară a prins rădăcini abia după ce colecția celor trei filigrane de petrol au subînchiriat ceafa cuțitului de apă.

Am stiut mai inainte decit tine.

Cumplit reacționa intrega carne cind privighetoarea suna adinc meleaguri neprihanite. Atomicul plumb eternizat in morminte, purcede desigur

din ultima sansă nescrisă. Noi am avut de luat circumstanțe atenuate si prin meleaguri umflate degeaba suspinăm atit de alene. Nu am nimic deosebit si nimic care să atace neprihana, dar cind ochit pe deplin devii aureolat pe fețele descompuse, nuanțele vii ale caselor dichisite succed avutii pline de iz de macaroană. E o eforie generală cind totul se cade sa iasă la iveală si cine ar fi crezut că atacul miroase prea bine si purcede de la gindul senin, atunci minimele celebre si atare contexte nu au cum sa dinferentieze aceste adînci creuzete minore. Noi nu avem inceputuri decente, devenim intelecți doar dacă renunțăm la proiecte. Cetera deschide politicul intors doar dacă aforismele sint melodramatice si in curs de dușmănire. Sînt din nou atras de porțile ce deschid umbre inaintea totutror catapeteasmelor. Iar acela care are mai multe aiazme declină citeț doar cerneluri compacte. Un tîrg nabusitor dezvoltă subit bucăti mari de mina de pix. Suflind prin cele mai inofensive prietene el compleazā dezideratul cel mai apropiat. Neamurile crezură ca ele sint plinele si deschisera ochi in mijlocul beznii

-- Nimic nou, si totul e la fel.

Tipara ei unul dupa altul vazindu-si citeț cîmpurile de bătălie prinzind acompanii minunate. De ce sa le arati capătul drept al incheiturilor, de ce sa umbresti continutul si sa iți aleaga mutește lumina. Orice se poate. SIinimic nu e posibil atita timp cit daca eviti cele mai poroase complexe desigur nimeni nu iti va oferi posibilitatea milioanelor de consecutive. In sine isi spuse altceva desigur dar fața si miscarile umerilor dezgolliti de ani grei de pedepse trădară poate ascunderea lina a culorii reale de ochi. Nu am putut sa ii spun mai nimic pentru că știam că se fringe si ricoșează din nou. Cum sa imi pot asuma orice dintre cele care nu au asemenea puteri miscătoare. Sintem rari si foarte diversi, sintem substanțiali si foarte destepti dar daca fierbem zimbetele candide ale instanticelor istorice vedem inca de pe acum cum se formează nestiind cum si nestiind unde fărîmituri atit de obraznice atit de eterne incit se unesc recunoscindu-se unele pe altele. Orice efort din parte. Loc este nul. Cad singure in forme din ce in ce mai complexe si isi devin lor sinistre străinuri si dulci complicate averi. Nu mai fi atit de heruvim atit de unduitor si premergator tumultului libertatii. Nu mai ceda toata persoana ta acelor care defel nu au in ele continua feluire a atmosfericelor viteze contemporane. Sintem prea multi deodata sinte prea putin si eterni. Sintem prea din nou si atit de induplicabili.

Cred inca in dreptatea cereasca. A astrilor lipsa a cometelor ce asteapat in statie autobuze si metrouri a celor mai rasfirate albastre cerurui ce se invirt inorate pe deasupre suprafetelor neintelese. Si printre moleculele compacte de lava cereasca un ochi supra-deschis iritat cu tensiune ridicată priveste poate la ceva de departe sau doar isi marchaza patratica din carte de munca. Ma intreb, oare unviersul intreg isi face datoria, depune efort in a respecta legile cosmice, oare seara se desfac la sireturi si la noduri de cravata. Oare se bucura ca au terminat cu rotirea in jururl unui soare. Isi dau

sosetele jos si isi admira calciiele tocite, isi miros pe ascuns miinile murdare de camera?

Ma doare daca as putea sa imping inspre tine faptura mea infima. Ma doare ca contractind muschii de sub madibula imi secret bila in cavitati abdominale. Imi vine sa ranunt, si sa plec sa imi aseman comprimarea cu cel mai torid apus de soare. Imi vine dar oare de unde? Si cineca m-a invatat ca toate se lasa si toate evita sa atinga rupturi si cicatrici interioare. Sudari slabe, materiale invechite, posibilitati pline de groaza materna.

Cred cu tarie doar in cele nescrise, in cele pe care nu am putut sa le ating. Doresc doar asa un pic de urnire a celui care iese pe jog fugarind. Am descoperit in ingroparile noastre cele mai aprinse cavitati constantine, si de aceea daca doresti sa le vadă atunci mult iubita, odor matern si odraslă poate cuprinde această idee. Stiu ca am avut iluzia cele mai tinere cete. Si stiu ca acum pe urmele mele se trimit neincetata efemere dileme pentru ca undeva in stilurile cele mai dese sa fie atinse cadrele afiselor cuvioase.

Nu stim nimic despre asta, si credem dar incerca sa evitam. De aceea daca ai fi avut cumva subitul proiect sa atingi marginir atunci am fi scos cele mai totale perioade ecevestre.

Sint, intr-un fel si daca am ratat vreo o noanta sa stiti ca noi cei mai atenti dintre tributari ne repezim mai intii dincolo de numirea pe nume a lor. SI nu uitat ca orice minciuna devie lucida atunci cind pe oase scade un țel. Apropierea diurna a cultelor minere deosebesc integral minoritati sociale. Si daca sint deacord cu calea functionala si daca ma atasesz si eu sugind seva de om, privighetoarea cinte din ce in ce mai falset mai nervos si zbora mai sus cazind brusc de departe. Si ele fug in apropierea stingerii. Si ele se opresc atit de subit. Se intorc poate spre oul de rață se deschid uniform celor mai tinere fețe.

Pe jos sau calare tin viu folosul cel mai uman. Etern si subtil suspin afumind subtilui, fragedul, abia nascutul. A invatat cu timpul tahnicile esentiale de obligare la faldul umbrit si murdar ce atinge covorul. La simpla tendinta de greutate diurna. Ei prin puterea formelor lor, prin jocul bucatilor enorme de otel imi vor amenința mugurii nascuti a-vii.

Iar de ne-viul poate sa fie putere atunci voi muri fara conspecte si decalmatii ecvestre. SInt sigur si articult sin memebre intinse cind invirtit in nimcul duios si plin de urme de dulce atrag insecte iubitoare de glucide dar nu de insecte.

4. PROMISIUNI

A indoit din umar si falca cea ruptă, pentru prima oara descoperi textrura plina si rizurile umplute de miere. Si dupa ce pronunta numele ei, a singurei cauze ce i-a creat o palma de miine, a strins pumnul in forma de miel. Probabil a gindit dar nu imi permit sa intru in el. Prefer sa il astept aici afara si sa descriu miscari sau atarctii dinamice. Ochiul fuge acolo unde impinge frica.

Si daca am simtit vreodată apăsarea acea abdominală a miinii lui am incercat sa o transform in dorinta atingerii. Incercare ce nu poate sa creeze decit atunci cind transfomrind orice pitic in fosforescente emanatii. O realitate insumata cu o alta. O deosebire inscenata cu o alta. Nu sintem defel propagati printre cele mai directe forme de miine dar obligati sa functionam prindem deprinderi subtile. Iar aparetele lui, aparate agățate de trunchi descind siluetele limitelor macroformale. Nimic mai infim de un milimetreu pe secunda si constanta atingere, dialog, vizual nu poate fi numită trecere. Si totusi este. Si daca el ar fi putut sa atinga sau macar sa permită intinderile si ciocanirile ar fi putut sa is asume cozile facute la colturi.

Mai departe de fiinta sensibilă. Ce este? Mai departe de fiinta logică. Ce este? Imediat in spatele nevazut al orizontului fapturi fantastice si extranormale fapturi. Infaptuiri extrem extre-fizice si minunatii antropopasibile. In spatele orizontului ascuns de curbura si nu de vreo poarta inchisa sta acelasi profil aceasi indoire fotonică aceeai viteza a timpului.

Cu ce viteza trece timpul?

Minunea si fascinatia celor ce se ascund in spatele orizonturilor. Oare ce sint eu prezent in acest cerc permisibl pentru acele fapturi minunate. Ce puteri extra-fizice posed eu stind alaturi in imposibilitatea unei comparatii. Metafora umana a unuia cu altul. Comparatia perfecta. Eu ca tu. Tu-eul sau inca mai lucid, permanenta schimbare de fluide. Paralelui normal in triada

echilaterala. In permaneta miscare, si posibila apropiere maximala si posibila despartire eterna.

Nu iesise din satul lui niciodata. Si nici nu il interesa sa vada minunile lumilor etern succesive. Cook a aflat mai bine ca nimeni ce inseamna superficiala atingere umana. Dar atractia furtului de destin. Si irezitibila flamă a cumului putrezindu-se. Sint cele care patrund adinc in efeortul de rezistenta normala la nou.

El a fost unicul care a rezistat la sfaturile primei femei ce i s-a lipezit in marea colorata de forme aburinde. A refuzat prididind sa asculte si eforturile sale au fost niciodata rasplatite. In confuzia care l-a inconjurat in permanenta stare in gol a aflat dreptul si stingul dar fisurile organice si torentii diafani ce patrundeau prin baraje moelculare ii atingeau simplul total adevar.

Sopti:

-- sinapse

Iar cind nimic nu atinge nimic. Si cind atingerea derivată din memorii solide devine solidă, lumea maninca mincarea calda in farfurii murdare de ciorbă. Traim din secretii. Sintem secretii solidificate, crescute in vid. Ironia aduce aminte de spatiul existent intre orice lucruri bine lipite. Ironia se misca doar acolo unde acoperit de intuneric existenta este ignorata.

In toate premonitiile pe care le avu evenimentele primite erau minore. Apoi ca orice invingator a tras prin complexa sculptura din stejar. Dintr-o singura bucata mai multe. Si contemplind miopic virfurile inflorite ale sculpturii desena pe bucătica dreptunghiulară de carton un animal. Apoi o puse in sertarul acela mic, parca nascut special pentru acea marime de celuloza si o puse atent la intuneric. Se departa si prinse a a vedea gindurile ultime ale radacinii sculpturii. Desenul, cartonul, sertarul, erau bulbi, muguri ai aceleiasi sculpturi.

Si prins de picior, in timp ce studia fascinat aceasta sculptura, era o ramura rozacee de lemn. Fața pe care nu si-a privit-o niciodată avea urmele dure ale forțărilor celulozice. nervuri florale fugeau din colturile ochilor lui ca sa atinga florile pupileleor. Cheratina de pe intreg 'corpul' cinta in adieri de miros. Si dacă legea divină ar fi pus in el si forma patrata de ochi, ar fi putut sa vadă poate ca intre el si formele sale diverse se asterneau voaluri feminate.

A recunoaste...

Il durea acea portiune de el care ii permitea sa miste. Il durea ceva dar nimeni nu ii, incă, desenase pe peretii celulei miscinde bucăți din sistemul exterioarelor. Ce dacă un individ pe numele de Cip îi aducea din ce in ce mai multe suluri complicate de planuri distante, daca Între nu exista.

Si pentru ca plimbările sale il trageau intotdeauna pe buzele gropilor pline de intuneric. Si sclipirile intunecate ii lasau speranta solutiilor traversarii lor catre altele. Nu orizontul ci aproapele imposibil.

Simți ca il suge pamintul. Adormind, sau uitind, de la departare nu exista diferenta simti cum din distantele dintre inima si plamini, dintre prostata si vezica, dintre stomac si ficat firisoare noi de strainatate cresc crubate spre o artera exterioara. Descriu pentru ca si el refuza s traga concluzii. Descriu pentru ca mai mult nu exista vreun aparat sau masinarie mentala sa poata traduce. Ca masina Enigma.

Se indoi si se rupse. Din el răsăriră crîmpeie de mărgean. Pe trupul lui nememorat toate făcuturile săpate in oase, toate cele sapate in piele, se uitară. Incepuse sa mi se faca frica pentru ca fiind singurul care putea sa vada acestea incepeam sa cred ca voi fi si eu parte.

Dar mi-am adus aminte, mi-a adus aminte mirosul de iasomie a dinstrugerii ca lumea pe care mi-am creat-o si cu ajutorul altor citeva miliarde de fiinte am construit-o refuzînd orice urmă de independență exterioară. Cucerim toată cercalea si apoi strat dupa strat ne apropiem si ne departam de noi si de celălalt. E ca si cum, din ce in ce mai gras, plutesc pe piele incercînd sa ajung cit mai aproape de ceva-ul extern, sau poate sa ma ating. Sa ma gasesc. Acea secundă aparitie concavă. Eu incomplet sint ființă convexă. Si lumea inca nu o cred concavitatea Mea. A mea, a mea.

A-Mea...

Sensul. Miscarea dintre jaloane. Roți dințate cu mărimi diferite de dinți. Circularități către rectilinii. Accelerații liniare, curbe cotite spre verticală.

În noaptea senina fără luna cu fosnet de salcii si stuf. Cu urme de calde adieri.

--... te rog spune-mi iubite, ce se intimpla cu acea acceleratie ajunsa la verticală...?

--... nu stiu... Spune-mi iubito respectă gindul legea gravitații?

--... nu stiu... dar... repetă-mă...

Ea se retrase in spatele lui. Si isi indreptă miinile spre intreaga lume. El astepta, incercind sa fie si sa faca la fel.

Ce poti face in asteptare? El nu si-o simti pe a lui. Crezu cu totul altceva. Se simti acolo si aceasta era foarte neregulamentar. El acolo. Ea dincolo. Simti ca nu sint amindoi in aceasi carte. Si cu toate ca isi fortă voința sa inceapa o lume. Aceasta prinse contur de solenoid. Si scutura din cap. Si pentru prima oară desfăcu capul de coaste. Si coastele de pelvis. Si pina si genunchii existau.

-- Ei... si zimbi cerului fara luna. M-am deosebit.

Ea devenea din ce in ce mai mult, diafană. I se schimbară hainele. Culorile formele si abismele. Intorse capul sa isi acopere reactiile cu craniu si par.

El simti prezenta ei mai aproape tocmai pt=entru ca avusese din timp experienta aceasta.

O parasi, dar lin si incet. O lasa implinita simpreuna cu lumea intinsa in orizonturi. Eu am uitat de el. Urmel subtiri au mai ramas din tacerea con-

tinua sai lipsa lui de rinduială. Ea este tot mai rpezenta, tot mai aproape si parca in noi toti deodata. Totul devine, odata cu largirea si raspindirea ei, tot mai feminin. Si totul va fi complet cind timpul. Sora ultima a acestei diafane copile isi va preschimba secunda masculina in clipa feminina. E atit de diform si atit de corect, atit de minunat in invizibilitatea sa muta si teșită. Coborind tot mai mult intre noi. Atingind tot mai mult fintinile noaste de zi cu zi, ne preschimba in părăsiți.

El poate, cel mai din aluatul uitatilor poate sa fie corecta intruchipare. Ea cea mai vizibila lipsa. Cea mai implinita convingere si lipsa. Ea atit de aproape de noi incit fara ochi si fara minte cu totii o acceptam. Ea prezentă in afara afirmatiei, el prezent in afara negatiei. Si daca ar fi facut copii, ar fi trebuit sa ii hraneasca cu lapte, sa ii duca la scoala. Sa ii impinga in viata. Ei ar fi pierdut dinti, par, visuri si respect. Ar fi murit inspirind.

Simple tatonări siadinci clepsidre violente scurg altfel orice paradox substitial. Carnea file se deosevbeste de piure doar daca semintele figurilor de ceara cred cu convingere tot ce li se povesteste. Ceapa ami degraba decit orice altceva creaza figurine de plastic. Mai marele Voevod cumpara tot ce are mai bun de la drumul celmai intins apoi fara sa isi poata explica ceva fuge nelamurit pe curbele dealuri si crevase celebre. Iar oamenii ce isi aveau originile sanatoase culegeau cel mai bine podoabele fetelor nestemate si cripeie de aburinde faradelegiuiri cistigau teren in fata usilor deschise. Placut putea fi pe marginea oricarei apoe linistite daca tot ce iti puteai aminti era mai intii ridicat pe umerii primului corb sigilat de privighetori. Noi am foloist mai intii casele vesele si doar ulterior am gasit ca in cuferele de piatra oasele cele mai fragede nu se inteleg intre ele.

Si daca politistii erau antrenati de bere de ce rasfoiau almanahuri fierbinti, de ce ascunsi in spatelel oricarei eprubete sfinteau locurile atinse cu degete. De ce aveau privilegiul cutiilor de piatra. De ce aveau prins in piept pe sub haine steam de piatra a incaperilor goale. De ce au gasit ca natural si enorm de firesc sa impinge innainte curcubeele zilelor ploioase, de ce ei si nu cei din jurul lor. De ce sfidind lungimile vazute adinc au putut sa isi descrie vitezele antricoate pe fetele de masa portabile. Un individ dat in vileag a subliniat totul. Cu adinci negre, orizontale insemne.

Dar zimbrul fumega adinca orice putere senină. Adulmeca suav capetele libere ale finetelor. Privi ochii uzi ai riuirlor reci si hotari sa plece. Nimeni nu intoarse capul dupa el. Si trupul enorm nu suferi nici o metamorfoza in timp ce se micsora in departari. Strabatind lungile cimpuri sterile capata cunostinta cautata si putu sa tina minte meleagurile pe care incepuse sa stie ca el este diferit de lumea din-prejurul sau. Crezu ca trebuie sa sparga orizontul, si uimit fu cit de lung este drumul pina la el. Era uimit cit de lumge este drumul pina la capatul lumii. Crezu ca a ajuns cind pasi pe culme primei prăpăstii dar ridica privirea si prea departe era inca orizontul rotund.

Din ce in ce mai amarît, din ce in ce mai sceptic pentru ca idealul lui nu reusea deloc sa il induplece. Adormi inultima zi de stare a doua si visă cu orizontul cel mult dorit si neatins se apropie de el, dinc ce in ce mai mult, pina il cuprinse atit de aprope incit nu mai putea sa fac un pas.

Si cind orizontul trecu prin el tot. Se trezi. Starea a treia. Ochii deschisi. Noi sperante camuflate incertitudini. Se ridica de jos, era o zi noroasa dar calda. Facu pipi si gasi iarba dulce. Era fericit, nu stia unde este, nu dorea mai nimic, orizontul disparuse.

Ramase in iarba, ramse in el. Ce rost sa atingi o idee cind placut e mai mult sa mesteci ce iti place de o viata. De ce sa atingi mai mult decit poate retine o palma. Hotari, si nu stiu daca miine isi va mai aduce aminte, sa isi aleaga de acum incolo lucruri restrinse, nimic superior. Universul mic. Cel care iti lasa de toate dar care nu reuseste sa ridice inpicioare suflete aplecate spre orizonturi. El renunta l drumul intins pentru un drum circular. Poate ca, o simpla ipoteza de-a lui, in cercuri, in spirale din ce in ce mai strinse, saudince in ce mai largi va gasi acea mama divina. Acel sfirc nestemat si lapte divin.

Muri mult dupa aceasta. Impuscat. In cautarea lui. Si intelese...

Am gasit mai apoi remunerate toate ideile ramase libere in noianul de pastile pierdute din cutiile lor. Căpăcele pierdute. Am intors fiecare directie numai ca sa imi pot cunoaste sau regasi directia mama. In cautatrea unei pirdute memorii, in cautarea unui sistem perfect pe care cu siguranta l-am avut dar l-am pierdut. Am scos toate deteriorările si toate cumplitele prinderi cereale. Am rasturnat si sub ele toate era ceva. SI ajuns acolo pe margine un pas inainte nu mai era posibil. Milioane de drumuri taiate. Miliarde de oameni ce stau la cozi imense sa poata invata macar sa paseasca in ele. Sa poate atinge cu talpa desculta noul pamint. Si cind Iisus paseste pe apa, ce ii simte piciorul rece si ud? Si cind te scufunzi oare primul pas doare?

Scufundat e natura umană, in plutire e scăpare de ea. Fără corabie si fara pantofi. Cu rani adinci in talpi murdare.

Din apă ies pe mal. Din apa ies in apă. Apă pentru ca ea e singura ce poate curge vizibil. Pamintul ne pacaleste nu milioanele de ani pentru un singur metru. Sintem fiinte rapide. 70 de ani impartiti la 7. 7 perioade diferite de viata. Un clipit pentru munte, 70 de caderi de frunze, poate un metru de pamint nou. Din pămint? Pamintul in munti, muntii in ape, apele in lemn, lemnul in plante, plantele in oameni, oamenii in pamint. Si mai nou in beton. Oameni de beton. Nascuti din beton ne reintoarcem in beton. Pacat ca nu putem sa facem mai usor putin asfalt. Mie mi-ar placea sa fiu ingropat in asfalt. Sa ramin consrvat milioane de ani. Cu mobilul in buzunar. Si un bilet de salut stranepotilor. O mlastina plina de sarcofage de asfalt. Milioane de sarcofage. Frumos si unic decorate. Fiecare din gindul sau pro-

priu. Gasiti din greseala acum pe un nou santier. Am fi frumosi si dati la TV, in secolul 32.

Fiecare silaba peste care sar, e fir dintr-o perie moale ce ma freaca pe burta. Ce placut. Si sugestia de perie, fantoma periajului cind ramin si cunosc silaba. Sintem plini cu apa dar sintem obligati sa producem forme solide. Sintem maleabili si moi si ne invata de mici ca unu plus unu fac doi. Si numai doi. De ar exista spatiu tridimensional. De are exista distante si timp. Ce usoara ar fi viata. De ar exista alte fiinte, constiinte in jur. De ar fi motive sa imbatrinesti.

Orice fortare aduce linia dreaptă. Si coltul e si el formă emancipată. Al patrulea colț in formă de cerc. Este pătratul un cerc?

Zburăm zi de zi, in fiecare ora izolată de cealaltă, milioane de alte secunde. Este asa timpul mai scurt? De am ramine Aici tot mereu, cit de mult ar dura o secundă, cit o zi, cit o lună, cit 3 ani?

Forma umana are minim 3 fețe. Forma umana are maxim... E un zar măsluit, nu cu scop ci tocit pe la colturi de atita rostogol. Minim trei fete greu de rotunjit. Cu cit mau mult cu atit mai sferic. Cu cit mai minge cu atit mai unic? Fețe din ce in ce mai mici. Fețe cantitaiv irelevante. Miliarde de fețe. Așa nu mai importă o față ci sensul in care, si succesiune in care. Nu una in timp, ci multe in timp si spatiu. Nu una din cele trei ci directia, felul conduitei pe drum, si destinația. O rasă umană cmplexă. O rasă umana complexă? Trei fețe si toti trei. Si am sesizat ca pe bicicletă mersul fara miini dauneaza grav sanatatii. Si coatele daca le tii pe linga geaca face aerul mai prietenos. Si daca te sufla prea tare vintul din fata, te dai jos si mergi pe linga ea. La mal daca stai cind apa e rece e sanatos. Si orice baie rapida fara martori si cauzatoare de boala e lectie de istorie. Adica fiind bolnav iti poti vedea mult mai bine gaurile din cutie. Sanatatea e mult prea complicată. Doar boala mai poate atrage aer prin nari in sus spre creier printre sinusuri si muci arhaici. Exista o gaura mica, un sfincter ce poate lasa aer la creier. O fereastra mica, organica, si e bine sa si tragi apa pe nas. Spala creierul. Poate chiar apa cu sapun. Si balonașe pe urechi.

Balonase de nisip. Pentru ca era la mare si se juca la marginea marii. Unde apa cu sare trage din piele substante nocive. Si nenocive. Soare si apă de mare. Miros de plaja pustie. Urlete de mare in noapte. Si frigul din diminetile cu soare in tirziu.

Si ingustînd animalul cu doua capete dar mult prea mic sa ne putem infricosa de el, am aflat ca ce e mic sa maninca. Iar predispozitia la indigestie sta in stare de spirit. E ca si cind ti se pune un dop la capatul coasteleor si incerci sa bagi mincare pe linga el. Ce parere are o sticla, fie ea si de plastic, daca incerci sa ii bagi suc pe linga dop? Mie unul nu miar placea, dar fetele poat au alta opinie. Si gindirea de sticla, chiar ne-generalizata e departe de a putea fi tradusa in vreun termen uman. Placute cu traduceri inca se mai cauta.

-- Parca asa am inteles.

-- Da ai dreptate, asa e

-- Atunci da' sacosa aia ca ma grabesc

-- Pai stai sa iti pun si doua sticle

-- Ce iar nu mai e apa

-- Pentru pisică

-- Oh... de la chiuvta ii sta in git

-- Daca asa a zis doctorul

-- Haide bai... tu te iei dupa el. Mai sti ce a zis si ce ai inteles tu

-- Iei sau nu iei

-- Hai da sticlele alea mai repede... cit e sticla

-- 9 mii

-- Pai mai da-mi douaj-de mii, ca nu imi ajung

-- Pai nu iti ramine de la piine?

-- Ah da... pa... esti sigura ca nu mai ai nevoie de nimic? Ca nu ma mai duc a treiă oara nicaieri

-- Nu mai, hai du-te ca fierbe ciorba.

Si dupa ce chema liftul. Intra. Si se uita la fața lui cele 27 de secunde pina la parter. Apoi ocoli orice sursă de infecție renunța sa mai deschidă usile cu piciorul si desprinse orice activitate de fireasca si inutila perioada intermediară.

Geamurile erau aburite.

Deschise usa magazinului de piine. Doua vinzatoare pline de singe pe sorturile albe. Un corp uman intins pe navetele mari de piine era larg deschis. Un miros lipicios de rosu se ridica in aburi din trupul deschis. In jurul lui cele doua vinzatoare, vechi cunostinte din cartier, isi declarau cu inima deschisa in sfirsit rolul si nevoia de excplorare. Un domn căruia ii placea sa stea alaturi la intrarea scarii, un domn mai in virsta cu mustacioară subtire isi asumase rolul de explicator. O doamna intre doua virste ce tine strins o piine proaspata, in mina stinga, isi rescria in minte tusele intregii experiente.

-- As dori si eu doua franzele, daca se poate...

-- Mamă, serveste si tu pe domnul...

O fetița imbracata cu un halat alb, vechi si gros de baie statea pe un scaunel in spatele magazinului. Se dezbraca si veni sa serveasca.

Era slabă. Si parca privirea ii era gri. Desi. Zimbea foarte dulce.

-- Si o pungă te rog... ii sopti, cu voce spartă.

-- Mersi.

Păru ca corpul isi mingiie luminosul interior. Păru că afară ninge. Avea fața linistita si folositoare. Se simtea intreg si infipt in istorie. Parte din pamint, si din cei atinsi de el.

O mîna cu patru cioturi tăiate proaspăt.

Se pierdu pe trotuar in spatele aburitelor suprafete. Se pierdu pe sine in spatele misterioasei cețe. Se rataci nu pentru ca nu stia sa ajunga, ci pentru ca ajunsul nu mai exista. O ceață ce sterse si asfaltul pe care mergea. Chiar si punga, frazela si caciula cu ciucur. I se schimbara hainele, mincate de ceață intr-o haina lunga si moale. Neagra si completa. Pantofii de iarna, si pantalonii la dunga.

Orice urmă intunecată in ceață este fantoma unui obiect. Orice obiect este un punct de sprijin. Se indreptă spre intunecată si ea crescu din ce in ce.

Si stînd la marginea nopții, avu sansa sa poata alege. Dar lumina ii era incomod de pustie. Si spera ca intunericul il va linisti si poate ii va aduce surpriza unei lumini locuite.

Si numai daca drumul e sigur si cunoscut, te poti aventura in boscheți. Altfel lumea e o junglă... pierdută intre mlastini. Dar ce il apasa pe el cel mai mult era urma pe care o lasa in urma. Era certitudinea intoarcerii. Si ii era apocaliptic sa tremure atit de ieftin in lipsa reperelor sale obisnuite. Ce il atragea pe el atit de mult in prezența mai mult decit in absențe? Cine putea sti. Acum că in juru-i nu mai era nici un alt gind. Problema era ca dacă i-ar fi fost foame, poate, macar atunci sa isi facă simțită placerea care durea in momentele asimilate mai greu. Nu avea deloc accesul la interior sau era la fel de intunecos ca externul.

Dar mai exitau, aer, căldură, o suprafață, gravitație, legile fizice, spațiu, timp. Iar dacă gindurile il separară un timp de perceptii externe, acum ca i se terminară si i se sprijinira in vaga stralucire a unei unghii in lumina din spate. Se intoarse si isi vazu ultima licarire a luminii. Pîlpîi si mai facu un pas. Se stinse.

Intuneric la intuneric. Ferice de cei orbi căci trăiec in lumină. Ferice de cei.

-- Unde sint? Pronunță cu simpla dorință de a auzi.

Dar simți undeva departe de el. Că prezența lui, în ceva, ii era contestată. Deveni din ce in ce mai suspicios pe simpla lui fiire. Pot doar hainele si atingerile miinilor pe corp sa demonstreze existenta lui. Si pentru prima oară fu convins ca a sta pe loc este la fel de mult cu a merge. Si intinzindu-se pe suprafața solidă privi cerul. Era minunată diferența intre nimci si ceva. Se simtea mai aproape de pamintul de sub el, decit de cerul intunecat de deasupra. Atinse si intinse miinile peste suprafața plată. Isi mirosi miinile.

Existau doua obiecte in jurul lui. El era cel de-al treilea. Plinul si golul. Si astfel i se aprinse in minte orizontul. Si inchise ochii. Si se ridică. Orizontul il tinea in picioare. Infinitul fix.

Si intr-adevăr isi dispăru pentru el insusi. Si isi deveni un punct. Un concept ideal prins intre straturi geometrice. Isi vedea atit de clar, si partea străină dar răminea in siguranta si comfortul celor existente si inexistente.

Celor ce puteau sa ramina in picioare in fața oricărei schimbări externe. Si ce dacă una se transforma in alta. Nu poate sa se transforme in vreo a treia.

Miji ochii si isi recunoascu din nou drumul cel mai drept. Si cararile celelalte. Crescu destul de mult si putea sa atinga acum falsul tavan, apoi mai avea si aceasta continua foame ce nu dorea nici sa treaca nici sa se agraveze. Nu stia daca este foame, mai degraba un gol pe care putea dincind in cind la ore fixate pe traiectorii imaginare dealungul orizonturilor noi, sa il acopere cu mina.

Corpul ii deveni carte deschisa. Si foarte usor de rasfoit. Nevoia de a deschide pe altcineva exista dar nu era atit de grea. O soră mai mică a 'foamei'.

Se intinse pe jos. Singurul existent. Si se deschise din nou ca sa isi mai citeasca din psalmii roscati. Descrierile ample si fiorul extazului liric. Ochii sai uimiti privindu-se. Sunetul iesirii unui copil din acoperămintul carnii sale. Lumina ochilor inchisi. Apa caldă. Fata mică si slaba. Franzela si punga. Iesi pe usă cu punga in mina. Cineva vindea brazi de craciun acum in Martie. Brazi impodobiti cu martisoare si icoane cu Sf Gheorghe. Printre ei masinile incolore treceau linistite. Caciula ii statea intr-o parte. Soarele se ascundea după un colt de bloc. Acelasi colt, acelasi bloc. Aceeasi zona umbrita de sute de ani. Umbra sub care blocurile vechi de 170 de ani isi fortau incheieturile sa mai stea drepte. Multe dureri lombare au facut macarale si buldozare sa redea trecatorilor, cerul. Sute de oameni ce au locuit vieti la rind agatati in aer, acum isi petreceau cumplite momente pe pamint.

In acest al 23-lea exod al blocurilor de cerc IV, au adus cu ei caruta cu geamuri si cai negri, fanfara... sa ii poarte afara. Se ingropau singuri inpamintul rece, umed si proaspăt.

Mii de oameni cu carucioare si valize pe roți, cu copii cu ghiozdane merg pe acelasi drum, denivelat de pasi, in acealsi ritm ca toti ceilalti, spre afară.

Ultimile blocuri, de patru etaje, si primele spatii virane. Fanfara cinta din ce in ce mai tare. Suflatorii se inrosesc de la venele groase ce pulseaza extra singe. Oamenii panicheaza. Tipa. Se tin unii de altii. Fug innapoi. Speriatii cei mai cumpatati tipă, si tin pasul ritmat. Caii trag trăsura goala. Si la intoarcere plina cu cei ce nu au mai putut sa iasă.

Drumul se termină lingă o movila de piatră. De acolo multi isi privesc pentru ultima oară viata trecută. Si aud cind si cind cite un alt bloc care cade. Cite o sirena ce anunta sute de morti.

De aici inainte au ramas doar sutele de poteci subțiri si pierdute. Fiecare ducîndu-se acasă. Singurul indemn, politică de stat, si de motiv a ramîne pe meterezele culturii dărîmate, era "Liber la moarte". Sălbăticie curmată prin acceptare. Comuniunea prin insingurare. Masurile extreme luate de cei rămași. Pseudo puterea si controlul gindului irational. In situatii ca aceasta, mai bine cu totii ierbivori singuratici trăind in comun, decit pradatori si

clanuri. Armata isi otravi fintinile si isi arse ogaorele. Apoi isi ingropara in pamintul ars, epoletii, si inmuiară pamintul in lacrimi. Politicienii isi demolara cladirile. Fum negru iesea pe ferestrele publicatiilor si a televiziunilor. Omul rămase singur intr-o carie. Orasul in care pompele nu mai imping, moare.

Si desi nu alese nimeni această directie cu totii mergeau către ea fara frica. Fiecare moment trăit pe deantregul. Si apoi fără el savurind aromele trecute. Aur trăiesti dar poti oare mocirlă, după aur? Nobila sărăcie apare doar in suflete crude. In cele ce se nasc cu bratele infipte in pamint. Toti ceilalti ce plutesc in propriile emotiii sin fapturi străine, cu istorie scurtă si din părinți scurți. Abonamente la istorie, la intrarea in pace se fac doar duminica intre 7 si 12. Si documentația necesară si semnaturile si aprobarile sint doar pasii calculati de cei vachi pentru educatia celui cu poză. Timp trebuie trecut pentru a putea celulele stem sa se deformeze pe forme divine. Apoi preluate de parfumuri de anotimp sa fie crestate inelar in vechime. Citind astfel efortul si revenind tot mereu la insula de liniste, avansul si regresul imping inainte barca pe care vintul nu o poate urni din loc. Marea e prea grasă. Barca prea lată, furtunile din ce in ce mai blinde.

Nici un fie de adiere, nici o raza de soare prea tare, nici un pic de aer uscat, nici o durere, nici o placere... pe insula rațiunii albastre. Prima tendință nu o vezi in tine, ci pe mare. Tendința de a opri tendința arată la mare distanță o alta unda de apă. Si daca incerci sa ramii tot mai mult in căldurile acestea, primesti simplu si lin calma recitare a sufletului. Sub carnea cea aspra sub cheratină si secretii sta cuibarit citeodata sau prins cuibul de oua ce nasc ouă. Zimbetele lor care putrezesc indiferent de ora sau zi cersesc cam mult celebrarea caselor zidite pe vaile sudice. Noi nu mai stim daca atacurile acestea sint venite dintr-o directie sau doar se vintura prin dumbravile intinse pe aleile cubice. Si intorcindu-se pe celebra roata patrata din cuburile aleilor, ne facu cu mina. Nu ridica nimic, nu primeni nimic altceva, ci dizolva mai intii ceața si lumina.

Fu-se el primul ce deschise lada veche si aruncata pe jos, cucrise deodata dar daca fiecare adulmecă cerurile, prinde avint in centurile cele care sfirtecă cele mai subtile casete si lazi intrepatrunse. De unde am gasit cela mai facile dentitii care pot sa fabrice dar am gasit cele mai facile reactii bizare si cele mai intime momente tubulare apoi zimbrii care fac pipi, smoleau acoperisurile rubinii.

Firește că orice om ar putea sa fie mai declinat către celelalte obstacole dar dacaă substraturile ar avea cea mai importantă cerere de carte pe lună desigur ca nu ar mai fi copiat atit de mult. Sabia care nu doare nu taie capul cel mai plecat. Secera este si ea facută rotundă pentru ca butoaiele au voie sa tina in ele doar apa circulara. Si doar astfel amestecind noi avem draptul de a alege cele mai primejdioase poteci răsfrînte catre miaza noapte. La miezul noptii intradevar se deschise in fata mea usa caldariilor albe si am

vazut prntru prima oara, poate si de aceea am tinut minte. Pentru ca altfel nu as fi putu sa ma cufund atit de adinc in fiecare structura celulara si chiar in structurile speculativ-inxistente create de mintile umane dealungul cautarilor lor dupa apa vie de fintina. Vasele statea acolo unul inga altul dar inloc sa se sacrifica ca si mincatorii de cartofi, au preferat sa investigheze. In loc sa moara au preferat sa traiasca insetati. Iar blidul din care mainau pamint ar fi fost in alta forma decit cel actual. Si furculita ar fi avut alt numar de dinti daca lumea ar fi avut tupeu. Daca lumea ar fi avut tupeu, floare violacee crescuta din crengi groase de stejar infipt in adevartul pamint. Pentru ca pe linga el, milioane de hectare sint pline de liane si jungla cu plante pline de frunze gigant. O lume preistorica frumos coafata, a scos la iveala si de asta data mormanele de asfalt, musuroaiele de oameni si toaleta scursa in apa. Si bazinele subterane de decantare a fecaleleor. Pe fundul lor otrava, la suprafata apa vie, atit de buna in ciorba, si atit de draguță scurgindu-se, picătura cu picatura de pe hainele intinse pe sirme furate de la fabrica, pe balconul deschis sau inchis. Prin jungla aceasta, ocrotita de spatii intinse si goale, de liniste vizuala si alinare sint peretii de beton, in care sint ascunse tone de fire de otel ruginit si conserve de carne si pachete de tigari. Si poate cite un deget doua, si chiar un pipi.

Apoi ii mai dădu un cap in burtă. Isi simti burta, si capul, ii paru rau ca il duru capul si ii mai dadu sansa sa dea odata. E foarte frumos ca afara ploua cu atomice ginduri. E prea aprioric sa crezi ca dobinda avintului cere mici avanposturi senin. Din recreatiile copiilor foarte mici putem sa ne dam seama de linistea compacta a celor mai ghidusii celebrii aeronauti. Dar daca am putea sa manifestam calcule pe hirtie velină am putea socoti ca cele mai buna metode de lucru au in sine insele parfumuri albastre. Deocamdata nu putem savura acumular de gaz metan si nu putem sa fugim din aceleasi sufleţiri cu care batrinii nostri au construit garduri si frontiere. Ei au tipat primii sa le se dea apa ei au suferit primii. Si ce daca. Daca ei sint mroit si moartea e sfirsitul Ce bine ca nimeni nu poate sa vina din morti caci astfel ar fi un dezastru. Nu e nimic. Totul se curma puteti sa face ti totul deavalma. Ha ha ha.

In desăvîrsirea lui ţăranul alungi cele mai sublime momente de uitare. El făgădui cerului si intregului rai miinile sale si credintele femeii lui. Fugi sa isi aduca copii si sa astearna la picioarele goale ale stramosilor vii, puritatea si neprihanirea micilor imbracati in alb.

Nimic nu mai reusea s deterioreze atit de tare canile sparte si felurile de mincare aruncate pe jos. Nici felurile acelea delicate nici petuniile cele mai adinci si mai ascutite din mondo nu aveau carenele atit de lugubre. Fiecare citea in felul lui aceste pubele mergătoare. Fiecare aduna dincopacii taiati acele lacuste moarte si prinse in ghearele de lemn ale soldatilor de copaci. Cine sa stie mai bine decit bîrna de lemn cum sade la masa celor curiosi avutiile cele mai plapinde de dincolo de heruvimi. Afisele, primele ce dau

aceste cutremure in fiecae zi de Joi, nu stiu sa aiba nimic. Si stiinta aceasta de care s-au tinut cu dintii toti urmaritorii căii celei drepte au amorsat indelung pe linga fortărețele arse de golanii libertății. Sintm prinsi, asa cum cred eu, in constipatele dungi albe ale celor capabili, institutiile cîrjite sint pentru cei ca mine.

-- Eu mă trezesc in fiecare zi cu o mina in minus, de fiecare dată ma vad in reflexii anromale imi aduc aminte de acceleratele goluri si liniști. Nu m-am construit masina de lupta, ci circuit de legatura. Sint doar un alt exponent al mortilor vii. Cei carora inima le bate in burta. Cei care stiu sa fuga cu moartea. Cei care daca ar fi ar distruge lumea mai repede. De noi sa va feriti si bine faceti ca va protejati. Bine ca ne-ati afundat si ascuns in colturile mintilor voastre. Sper sa reusiti sa ne uitati sau sa ne epurati cit mai curind. Viată cu inteles, si viata cu credinta nu sint facute sa fie parti de automobile. Sint doar coji de copaci, facute sa hraneasca ursi si vulpi infometate iarna. Sint construite din materiale prefabricate. Si incerc sa va arat cit mai multe din ele. Casele mele nu au ornamente elegante, tavane inalte si sobe luxoase, traiesc in beton, cu spatiu de-o respiratie intre mine si zid. Nu am poartă la intrare, si nici petec de gradina pina la usa casei. Nu am loc special construit ca sa ma descalt de papuci. Nu am veranda si nic pod, sint la 27 de secunde de cadere pe pamînt. Acolo, in inundata de spatiu, locuinta ecvestra, ating infinituri dar nu flori si copaci. Privesc divnități si vorbesc cu ingeri, dar nu cu oameni. Sint singurul om, pierdut intre bestii si ingeri. Oamenii hulesc, ingerii sforăie dulce. Bestiile fac gălăgie căci frică l-e este de liniste. Si de liniste impreuna cu altul. Si de simplul colț de masa acoperită si de ultima gură de ceai, si de ultima picatura de ploaie si de ultima picatura de singe.

Care e prima lovitură, care e prima definită lovitura, cind atingerea se transforma in lovitura. In ignorantă uitam ca sinem fiinte de loc. Ca stam intr-o parte, si diferenta intra ce e in fata si ce e in spate rar sa mai poate sfinti. Unde avem noi durere comuna, unde cautam calea comuna, Unde cerem umanilor să creadă. In minciunile care sar dintre arcurile murdare de vaselina se afla numai celule de adevăr. Cuburi haotic amestecate dau minciuni. Cuburi haotic amestecate dau adevaruri. Cit de aproape pot sa vin cu prosopul sa sti ca il ai pe tine. Cit de departe pot sta sa iti aduc aminte de tine. Unde si cite garduri trebuie sarite sau cit de departe, sa putem vedea forma si culoarea de ochi.

Nimic nu aluneca mai lin ca secunda. Nimic nu șade mai greu ca secunda. Dar daca deschizi o punga de spaghete, timpul e departe, spatiul permanent, clipa moare, gindul esti tu, si focul de la aragaz se transforma in gaze arse.

Sint putine, cred eu, tuburi directe către apă. De cele mai multe ori, sint înnădite. Eforturi nereusite pina la capat. Sau capete fara iesiri la suprafata. Sali enorme in pesteri si riuri subterane. In desert bate soarele tare.

La ferastră, un corb mă atinge sufletește. O piatra de moara uda de apa de moara, nu stiu eu ce face. Caldarîmul cald, incins de soarele de prînz perpeleste cele doua furnici mici ce asteaptă sa se facă verde pentru pietoni. Pe partea cealalta un autobuz la dietă le face cu mina. Ele zimbesc vadit incomode. Un claxon felin. Un biziit somnoros. Caldute pete pe cearceaful de dimineata. Totul uscat. Inmarmurit in sugestii umecte. Firul de aur cirpit cu ata de elastic de sosete. Plinsete de guralive amfitrioane generali captusiti prinsi in elucidari directe. Ceapa gratuita. Suc dement. Heruvimi atenti la fiecare cuvint rostit in piață. Ecouri de rîgîieli. Cinmpoaie goale de aer. Ser ce se scurge la canal. Plinsete de nori. Tipete de soare. Copii naturali. Ceapa pe bani. Sindicate. Si cesti de cafea sparte si calcate de coada ce tiruri de la granita cu Kosovo. Cimitir pentru paienjeni. Capte de sfoara. Tuleie de mustață. Abur. Țintirim. Si daca ar fi fost mai altfel ar fi reusit demult. Dar daca ar fi pus mai inainte mina pe el fiecare dintre ei ari fi avut o moarte mai plină. Astfel echerul rupt se prabuși de parchetul vechi, decolorat si zmuls de copii in recreatii. Ce minunata zi de Februarie. Ce maire afis decolorat pe un perete proaspăt vopsit. Hai la mare. Vine nasul. Cuviinciosi cei cuminti. Desene pe asfalt. Cimpoaie pline cu tuică. Secrete pe nisip. Cisterne. Legaturi innodate. Frine de mină . Albastru cerului ascuns de intuneric. Fișicuri de mărgele. Esente de floare. Esente degeaba. Legaturi fundamentale. Scheme matematice. Scheme. Notițe. Schițe. Ițe. Microunde. Raze de soare afisate pe peretii goi au cetatilor doborite de secundele veacurilor. Amfiteatre abandonate. Sali pline. Sufragerii pline. Pahare pline. Farfurii pline. Fabrici si uzine pline. Firme si hirtii pline. Strazi pline. Urechi si ochi plini. Debilităti. Eîafodaje. Erodări complete. Disparitii misterioase. Aparitii frauduloase. Morti. Inviati. Apa. Clor. Supa de perisoare amarui. Verde. Ceapa descultă in rinduri corecte. Ceață in dimineti insorite. Ochi inchisi. Feluri de mincare ce iti vorbesc intimp se sint sorbite. Ele ne arata prognoza radio si buletinul auto-demografic. Ne suna telefoanele atit de lung incit le pute transfoma invorbe. Alo. A. Lî. O.

Cit voi trai eu muntii vor ramine permanenti. Cit voi trai eu ceva dramatic se va intimpla. Parintilor pe la 35 de ani. Bunicilor pe la 28 de ani. Vine. Este foarte aproape. Nici o grija. N-i se intimpla tuturor. Din toate timpurile. Si oare de mai ce nu poate scapa fiecare generatie. Oare ce se schimba in fiecare generatie de pe o parte pe alta?

In linistea grea cuvintele curg mult mai greu. In liniștea usoară cuvintele zboară în sus. Irational gind. Iratională viață. Incontinență. Nedirectionalitate. Rațiune...? Ma intreb oare ce este aceea. O găsesc foarte greu de inteles. Nu am suficienti ochi. Nu pot sa stau drept. Sint un colac de salvare dezumflat. Spart. Autosabotat. Astept cu uimire pe acel cine care sa sufle in supapă. Zimbet, cei doi dinți deformați de maseaua de minte din mandibulă. Exersarea fără suflet intăreste doar oasele. ce nu se poate spăla, cum se curăță?

Evadînd au cuprins toată valea de sub ei apoi au ingropat in viaductele vechi si nefolosite mine de pamint. Din doi in doi ficele lor curgeau la vale. Asteroidul cumplit de bogat sfirsi atit de incredintat de propia sa comoară incit se vazura vadit in postura de a mai adaposti la umbra deasa a curajoaselor feluri de mincare filmele si bazmele colective. Supliciul se dovedi amar dupa ce intregi videograme reusira sa iasa la suprafata apei adinci. Pe alocuri prin gaurile deschise salvamarii scoasera trupuri intregi. fericirea rudelor. Sfărimaturi atit de dragi lor. Cum pot oare sa vina astfel inca odata pe podeturile pline de salinitățuri.

Rizind de ei femeile pline de scirba apăsară orice urma de rosu. Crescură in apropierea caselor, munti de metri intregi de carne uscata de om. Din ea mincau, si seara se rugau la zilele viitoare. Incercau sa le traga mai aproape. Speranta lor nesatisfacuta le scoateau hărți intregi pe pielea uscata. Se dezbracau si isi desenau unele altora hartile. Si calatoreau in fiecare luna cite 21 de zile, intre doua luni pline, harta cea mai veche. Invatara sa citeasca viitorul in carne. In pete pe piele, in urme pe pamint. Carnea se naste din pamint. Ele mincau pamintul cel moale. Numai ele il puteau gasi.

Daca luai una si fugeai cu ea, asa cum mai facusera legionarii, aceea murea sufleteste. I se stergeau de pe față orice urma de gind. Deveneau copii neprihaniti, din ce in ce mai slabe din ce in ce mai fericite. Si mureau de fiecae dată in zilele cu luna plină. Si nu de moarte naturala cid de propria lor mina. Si lasate sa putrezeasca femeile stiau unde sa le gaseasca dupa hartile trupurilor lor.

Pamintul le vorbea prin piele. Si ele ascultau il ascultau.

Ghici ce-i...?

Cind intrară in pod gasiră. Toti trebuie sa vorbim pe o singura limbă. Si atitea limbi sint intr-o singură limbă. Am uitat orice limbă. Vorbesc din cele care sint. Care am fost intotdeauna. Tehnicianul mediocru. Cu glume si inteligențe nimerite citeodată. Cu capul deasupra apei rar. Abia cunoscut de ceilalti inotatori.

-- Da dragă si mi-a zis la telefon ca el e acasă...

-- Păi si unde era?

-- Păi...

Dioclețian. Dinică. Diogene. Marx. Avioane de luptă. Si fugărind cimpurile goale avionul ateriza pe aripa stinga linga padure. Acolo o liniste suavă, o despărtire de meleaguri mai plapinda decit atomii, se deschidea peste tot ce mai putea fi inteles cu urechea umană. Coborind in pamint află sunetul dulce al invirtirilor. Al copiilor veseli, ai prietenilor adevărati.

Iubirea bărbătescă. Iubire femeiască. Diferență organică si de apreciere individuală a pozitiilor incrucisate de tunuri cu diametru mic si foarte mic. Si mic era. Si orice antropod avea mai lesne de deschis orice fidel. Si dacă ar fi descoperit atacurile acestea mai innainte poate ar fi reusit cumva sa fugă, sa se eschiveze cumva. Lini drapta este cea mai simpla metodă. Linia

drapta ocoleste milioane de făpturi ignorante. Avem prea mlte dependențe diurne, prea putine nocturne. Si tot ce avem in buzunarele inchise de ochii lmilor dese sint biscuiti uscati si inscriptii rupestre.

Intrebarea dinnăuntrul tîiului șade intre mine și neminele. si dacă am avut vreodată dorința de a ma invălui in dragoste de om, acum ea imi da fiori si nevoi altfel. Cei care au sabiile ruginite si stiu sa se lupte cu ele, si sa para de la distanță luptatori si fericiti sint nalucile celor ce ating victoriile mîinilor goale. Sint de mult inconjurat de dreptate. Sint inecat in dreptate. Si ea este creasta valului de luptă. Dreptatea este a celui care o cistigă? Zimbetul cald al copilului care joacă si pierde.

-- De ce nu mi-ai zis ca trebuie in vis... am crezut ca e joacă.

La jocul cu focul nu este vreun cistigator, la jocul cu focul nimeni nu cere cistigul, nimeni nu forteaza natura sa poata sa atinga, fie, sară, ajunge Primul. Primul este nimic. Al doilea nimic. Iar jocul fără cistigatori devine joc nesfirsit.

-- Dacă nu am dreptate atunci ce am...?

-- Nu ai nimic...

-- Numai de as putea sa am nimic...

Am citit in telenovele, si in subtitrarile filmelor americane dorinta de a fi om. Dorința de a plinge si de a fi bucurosi, de a suferi si de a iubi. Dorința de luptă. De posibilitate de pierdere, sau cine stie de a cistiga. Stie omul ce e om, stie corectitudinea lucrurilor si a fiintelor inconjuratoare. Se simte adinc infipt in lume. Este parte de lume. Il imping unii si el impinge pe altii. Il musca altii si el inlocuieste mucind pe unii. Sophia intre mincatului. Cui nu e frică sa ridă, cui nu e frica sa plinga acela e om...? Cine nu plinge si nu ride si e drept cu ceilalti e om...? Omul e ceva despre care nu poti scrie. Omul il cunosti printre oameni. Numai ca rare ori cumului de oameni aduce a om. Si doar acei rari au sansa de a intelege aminarea. Si doar aceia inteleg sub-minele.

Si mie imi plac purtatorii de steag. Cei cu hai la lupta in gură. Si mie imi place primul calaret ce fuge la lupta. Imi place asa cum imi place si prajiitura cu mere. Intotdeauna cu apă. Slăbind.

Este o lume descentrată si forțat teoretică. Este o lume simplă. Fondată pe principiile povestilor thriller. Sintem incercuiti de stări de pierdere a iubirilor. Incercuiți de mortăciuni. Ne luptăm pentru proxima viitoare iubire si ne luptăm in felul nostru fiziologic particular, să o consumăm cit mai mult. Speram intotdeauna sa gasim o guma de mestecat si nu o bucată de zahar. Ne intereseaza sa o putem scoate din gura, dupa ce a ramas fara gust si sa o bagam a doua zi dimineata si sa aiba din nou macar un pic de gust. Traim din amintire iubirii deja consumate. Atîrnind in copacii malformați ai amintirilor forte. Re traim. Re cunoastem. Gindim Logic. Zimbiti

Această intreagă amiralitate apostolică, traditională, emotional copesitoare. Aceasta alcolemie populistă, această metaforă socială scade glicemia in singe. Dublează colesterol si economisește raze de soare.

Am murit prematur din supraoxigenare hemoglobinică. Am incercat sa mă simplific de reguli si am descoperit altele. Frica de coloană vertebrală proprie. Ne comformă cu normele în vigoare.

Cifrele indică cosumul de toxine primare. Cifrele arată lipsă de greutăți atîrnînde din zilele care aduc cele mai multă. Si dacă aprinde firisoare de cintezoi atunci mai bine sa umplem cele mai toride canale de fricțiune. Mai banal si mai impovărător am continuat celebrele canale de presă atit de cifre dincolo de posibilităti. Si daca rupind din afară celor care atrag comploturi, doar cind mai apucă sa cinte sufletul celor mai burnități si mai neopăriți cintezoi afirmati de ochi albastri...

Salvarea revine cintind pe o unda de soc si cistigul amîna doar sarea si stocarea minelor de joc. Stiind ca problemele fac parte din atmosferă, tone de năuciri compozite string apucături mamare.

-- E vina mea. A Mea. Striga in fața peretelui. Nu contă ce striga avea negoie sa contracte muschii stomacului si nu ii venea sa sughite.

Si doborit de profunzimile gaurilor prin care pasea. Si a serpuirilor verticale. Si a intunericului ud, deveni primul aspect al celor 22 de fețe.

Motto-ul zilei de ierie este... Nu e frumos sa dai cu pumnul, dar imi place si singura cale... metaforă si nu.

-- Da si...?

Iar arta de succes este cea care dă in gît. Nu control cit;

-- Va rugam pastrati functionala si productiva gindirea muncitoreasca. Am adus apa in casa, si WC-ul cu apă. Am adus colturile lumii la TV. Am adus microunde, internet, bere, țigări, cafea. Am adus frica de chitanțe in loc de frica de moarte. Am adus spitale. Am adus transporturi rapide. Nu e deajuns... ce mai vrei? Sau ce e rău cu asta? Tu nu te folosesti de astea. tu nu ai căldura iarna in casă. Tu nu ai piine pe masă. Haine si tocmai tu care porti si ochelari si te tratezi permanent cu laxative si antidepresive... Cum poti tu... de ce binele pe care ti-l facem nu iti cintăreste nimic?

-- Am tot ce nu mi-am dorit niciodată. Am tot... Mult prea mult. Si nu ar fi nimic. Dar trebuie sa platesc pentru toate. Imi foarte greu sa platesc nu cu bani ci cu fiinta mea toată lucruri pe care nu le-am dorit niciodata.

-- Dar du-te domne, ce mai stai... cine te tine...? Tu nu vrei o lume mai bună nu te lupti deloc pentru ea... tu vrei doar un mic loc in care sa stai si sa iti dea cineva de mincare... Lene domne.. lasă filozofia de față de masă... pune mina pe sapă, cu totii o facem... esti tu cumva cu ceva mai special? Se vede că nu...

Si totul doar pentru ca locomotiva trebuia impinsa mia departe. Avea pasageri in ea. Si chiar de cadeai din picioare trebuia sa bagi carbuni... si daca nu mai aveai carbuni aruncai ce aveai... si ce nu aveai. Iti aruncai si

maieul si sapca si lopata... doar doar, sa ajungă trenul la capătul liniei... doar ai promis oamenilor o calatorie de atîta de lungă.

De aceea preferam drumul organizat vizita unui singur obiect. Este prea solicitant si prea nesigur si prea haotic drumul fara promisiuni.

-- Cit mai e pina la Predeal?

-- Cum a fost... ce ti-a facut...?

Putini sint cei care prefera drumul drept interior... oricit de haotic si indirect pare pe afară. Solicitator. Neindurator. Anti-Aristotel. Si imi cer scuze ca nu va arăt un muzeu sau vreun obiectiv turistic mental sau emotional, sau poate o descoperire, prelungire firească a unei vechi idei. Schimbarea se face din ce in ce mai invizibil. Si sintem selectati după culoarea pielii, a buzelor si a ochilor. Dupa cit de putin deschidem ochii. Dupa cit alcool poate ficatul sa dovedeasca. Esti prietene. Esti. Nu ai cum sa scapi, trebuie doar sa deschizi geamurile larg si sa înșiri aerul reciclat in colturile externe ale orasului.

I am not into human nature. Although I long to understand it, so I can mathematically use its rules to make people happier, in an abstract an mechanical way.

Iar in frica ce ma surprinse din nou, am intors capul spre micul sunet, scurtul si microundul sunet. Am asteptat. Apoi am reusit sa imi simt din nou paharul rece in mina. Trecuse. Folosisem din nou secretiile lifatice pe post de atrăgători de atentie. La fel de puternic ca și tipatul tatei sau al profesoarei de română. Agresiunea crează pasiune. Si cuvintele lor de laudă sint tot mai aurite. Au simulat foarte atente atacuri de panică. Asa se poate apropia si de placerea de durere. Si de atacul inamic si de bucuria morții.

Salvarea de la dependența de conflict este liniștea sau lenea. Lenea fizică aduce activitatea limfatică la cote enorme, hormonalul isi poate suplimenta enorm capacitățiile si epiteliile cele mai aprofundate. Poate genera boala mentală doar pentru a-si stopa propriile acrobatii fiziologice. De aceea cei fără puterea de a deveni impăcați in tumultul dependențelor sociale se desprind schizoid in lumile supra fizice.

As dori sa tai porcul sa am 90 de kg si sa te ridic de la pamint si sa te amenint cu bătaia daca mai imi vorbesti asa. As dori sa te pacalesc sau sa te mint cind e nevoie si sa te ajut atunci cind ar avea cel mai mare efect pentru situatia mea in realtia noastra. Si chiar sa iti fac un cadou si sa ma sacrific pentru tine ca sa iti infig adinc prietenia si controlul meu asupra ta. As dori o, o, o, o, o, o, o, o, as dori, dor de zi, as dorindu-mă, asa dorise, dorizoriu, dor mărunt de pică albă. Dor de a. Dor de b. Dor de acele fișe, sertare scoase din tabele de contabilitate, acele acele, ce fac roțile mai rotunde decit arcurile sticlelor cu dop de plută. Imi face pe dreapta atentia distractie din ce in ce mai aprinsă. Cutitul pierdut in apa. Titluri si nume de regizori. Generice intregi si vise amestecate la masa de montaj. Lene. Apatie. Lipsa

morcovului agatat de un băț ce se bălăngăne in fata mea. That is the meaning of life. Un morcov.

Iar după ce termină din nou de inceput al treilea rind isi dadu seama de ceva, dar p uterea scriitorului de a intra in capul personajelor se dizolva la contactul cu atita lume creată. Oare de ce fiintele sint atit de transparente in vis, imaginatie, creatie? Ale mele sint foarte sensibile la a fi invadata de altii, străini de propriile lor minți. Este o dovadă dee prietenie dar si de pacaleală pentru ca astfel imi poate folosi calitatea in slujba sa proprie. Nici măcar personajele carora ma descopăr, față de care sint sincer, nu sint cinstite. Nimeni nu mai poate fi sincer. Sincer e cel cae cistigă, cel care este recunoscut ca fiind voce sau ca fiind bun jucător de sah.

Eu imi doresc sa fiu apreciat pentru o linie trasa cu creta pe trotuar. Sa fie ingrădită si tinuta sute de ani ca operă de artă. Eu m-am nascut tehnician cu nevastă si copil. Cu probleme cu alcoolul si cu sefii si colegi pe la servici. Cu citiva amici semi prieteni si cu placerea unica de a privi la TV. Adica cu placerea minimala de a-mi si stirnite apoi satisfacute de oameni capabili instinctele primare. Sa fiu tratat ca un băiat toată viata - de cei care creaza seriale. De actiune, de război sau de comedie.

Din lejer, din forțat sau din dă-i că merge... mda, prea puțină poezie pre multă informație științifică. De la strung la dopamină. De la psihologie la stiintele cognitive. De la bunici la guru. De la biserică la aulă. Și eu. Cel mai nediferit om dintre toti doritorii. Cel mai comun ținător de bară de tramvai. Cel mai absent. Cel mai fricos. Cel mai nestiutor de sine insuși.

Si daca vei merge singur pe aceste cai. Si dacă vei minca din farfuria altuia. Si daca te vei imbraca cu hainele lui si vei dormi in patul lui cum sa poti sa te gasesti? Lasa-te deoparte. Si arunca-te innuntru. Hi hi hi. Stomacul cere aerobice. Umor. Ironie. Explozii musculare. Constipatii mentale. Suflete blocate pe țeavă. Oameni nascuti fara primavară. Sau heirupisti... invață umili cum sa tina sabia in mina si cum sa se suie pe cal. Apoi acei cineva ii suie pe cal si de acolo de sus sa strige sa se sacrifice pentru mitizarea atacurilor de inimă. Cel care sparge zidul cu capul si cu voința intactă este cel invingător.

Invingătorul, spartanul, gladiatorul... nodul funiilor subtiri este. Dar pentru mine e minunat cum departe de tot el isi pune apa in sticla. Aceleasi miscari cu ale mele. Si cum pune apa la incalzit. Si cum se aseaza pe scaun.

Umorul este stiintific. Suspansul la fel. Drama o lălăie intre autor si spectator. Deci dacă am curajul, tupeul sau ignoranța cel mai adesea intilnită sa scot capul de la cutie... un minunat reflex il va taia pe loc.

De exemplu: vițeaua din spatele soselei a țîșnit subit prin fețele de masă, prntre păhărelel de țuică si printre firimiturile feliile de pîine unse cu aperitive. Erau la inceput, deci s-a stricat totul. Se uitară la vițică si riseră. Fiecare in sine lui. Caci cum puteau sa rida cind situatia era de plins. Primii pleca'i fura injurati printre dinti. Ultimii, batjocoriti si etichetați ca prosti.

Si asfaltul isi retinu rochia sa nu ii iasă din pantaloni si mincinosul se abtinu sa spună adevarul, defect profesional. Si secerisul incepu mai tirziu anul acesta. Teoriștii gasira de cuviință ca orice sinceritate este foarte repede acoperită de repetabil. Ca o masina ce deabia asteapta sa iti ia locul ca un ucenic care are contract sa te omoare după ce a invatat ce sa faca in atelier. Si morti sint cu totii. Ce liniste frumoasa. Ce zile senine. Ce prieteni caldurosi.

Scriitorul scrie degeaba. Pentru ca in loc de G acum apasam un buton. Pentru ca avem de citit. Si scrisul este obligatoriu in scoala primară.

Ce bucurie sa ma fi nascut analfabet. Ce bucurie sa ma fi nascut intr-un sat mic cu padurea aproape. Unde pot eu sa ma ascund acum, aici la etajul 8? Unde pot sa ma retrag si sa respir linistit? Departe... in continuă miscare.

Poate mințile mele vor vorbi si despre asta... acum imi vine doar sa vorbesc despre lungile intinderi de zapada caldă. Si de caloriferele unduite pe pirghia zărilor. Si poate multe altele...

5. Neinteresarea de moarte

În landurile cele mai intinse din sudul localității in care trăia el, un roi de albine isi asezara regatul. Florile pasteau linistite si albinele forau superb prin gardurile si paiele cele mai superbe din jur. Comparatia aceasta o aveau si o faceau cei care desi nu isi puteau motiva prezenta in aceasta regiune inchisa is paralizau totusi fermel convingeri miriapode. Din gindurile lor cele mai ascunse nimic nu putea sa iasa, mai adevarat decit cetele de carne bivuacă. Iar daca is acoperi miinile cu plasticul verde toti crezură ca nu mai e nimic de făcut. A iesit cel dintîi asa cum era de altfel de inteles si isi redă partenerilor caile si friiele portilor celor mai avintate alei din pantele plopilor ascunsi in portiunile dese.

Am amintit de ce avea el această cale distrusă avea si un ciot de podeț infipt in cuprinsul umbrelor ascunse de faradelegile cuvintelor grele. Atare isi facut prima oară deschidere de mina apoi isi descoperi cele mai aduse de spate poteci civilizatoare ce isi incepura totalitățile creatoare. Mavrocordat umblă după ei in seriile blocate in josul curtilor celor mai atente deosebiri si culmină totul cu calapoduirile concentratiilor fixate pe celebre mediane fermități. Rise dar nu isi putu descoperi cavitatile inchise. Nu putu a afina cele mai deschise procedee adevărate. Lumea il crezuse atacatorul miilor de fiecare. Si al potecilor cutezătoare, dar dacă fii lor ar fi avut vreo sansa sa isi atace mentorii atunci mult mai putine căi ar fi fost lasate sa isi creasca camuflaje in ierburi degratate de miini. Ce usor poti vedea diferenta intre dreapta si strimba. Ce naiva poate fi motivul copacului de a creste, ce complex si totusi direct poate fi indepartatul motiv de a creste un om. Un om omuleț, casapit de durere, ingustat de poteci afinat de lovituri. Fiecare mai are in el doar caimacul si zațul doar ficatul si splina, o mie de ani de dezvoltare directă si nimeni nu are atentia netă.

Sarituri de plastic infasurate in melci si cupidoade pline cu apa de la chiuveta comunală. Avinturi fixe in fața capitalei si a zidurilor de primarie, refuzul de cutreierare lucidă prin coridoare de cimpie. Cai subterane ce depăsesc cisterne goale ppline cu ecouri inchise. Deosebiri felurite ce is aseaman citete si consecvente amăraciuni prin terminațiile apostrofate ale cuviosilor amerindieni. Nu stim de ce sau cum legaturile de rudenie sa pierd in colturile rotunde a le antecamerelor dar daca fuga inceata si plina de priviri inapoi nu isi poate lega deschieieri de cioturile primitoarelor camuflaje atunci cetatenii sint primii care daca ar putea sa aducă cu ei teledoane primare poate ca ar putea sa se invirta sinistru in expozitii explicative.

Dar cum orice camera deschisa are pereti transluicizi iluzia departarii te face subit sa te opresti din motive din ce in ce mai scurte si mai aproape de atingerea terestră. Nu stim de unde au pornit-o cei care initial au fost primii ce desluseau cisternele pline de aluat si de cocă. Si daca ar fi incercat sa isi faca deschideri pline de miere nu si-ar fi deschis pina acum nici un medalion primitor către cele dintii superbe si deslusite alei divine. Cerubinul isi deschise ochii pentru prima oara la 33 de ani si de atunci nu ii mai inchise niciodată. Daca ar fi avut vreo sansa sa isi improspăteze memoria cu vreo mincare nobila sau cu vreo legatura de verdeata din pietele libere si internationale poate atunci ar fi publicat sectoarele cele mai desfundate. SI nu ar fi trebuit sa isi cunoasca nimeni filigramele si silentioasele acestea. Nu si-ar fi privat de colectiile de timpurii si rincede amigdale dar daca un om ar fi voit sa isi intinda o sfoara de salvare inspre peronul celălalt atunci am fi fost siguri ca pierzatorii, primii dintre ei sint doar cei care mai au sansa si isi demonstreze capacitatile de coordonare psiho-fizica. De adulmecare a gaurilor din stratul periferic de ozon astfel incit sa mai aiba capricii deschise spre amigdalele aprinse cu jar de cal de harap alb. E clar, si cit sa poate de mic ca un astfel de revolutie in jurul axei central estice ar fi savirsit inclinatii sau mai lesne descris ar fi avut malnutritii defel si de altfel. O jumatate de lună este in stinga o jumatate de luna este alta. Cum camioanele frig si reci in frigidere si pamintul se agita cum nu ar mai fi putut cei ce marcau afisele cu noi creme de lipici. SInt foarte intelegator că un mic aforism are caile sale si ca daca ar fi avut un simtitor avint firesc atunci nu ar mai fi invirtit acelasi bat in aceeasi garua in mil. Ar fi pus ata pe bat, si cirlig. Ar fi invirtit de bat in aer si ar fi aruncat departe, pina pe malul celalalt. Ei ar fi prins si ar fi tras daca directorul baltii nu ar fi julit coate si lezne.

O basica ii este rosie. O fringhie alunecă. Apoi dacă trage se intimpla groazanicul contact cu primaria. Si daca am controla ce am aduna atunic adunatul este ordonat in categorii de baza si ele cresc natural i toate partile cind mirosul de vecghe atinge citete margini. Orice fior de acum si de interpretare a ideii de baza, orice dorinta a glasului ce bate si atinge in liniste depaseste calitatile oricarui git de a inmune scuipat gurii deschise. Asa doar

amiba, si greierul alb, doar micsuneaua si albatrosul de balta ar avea patratele si ar fi ude de bale de lin. Doar asa scos cu greu din mediul matern cineva ar fi cules amibele de pe ochii injectati ai ciinilor inecati. Ploaia ii spala dar nu le poate tine de sete. Nuiele care au purtarea dintii au si puternice leviere de comanda. Au cabluri astupate in grasime, au stupori asezate sa sustina liniile fercate. Caile ferate. Lungile dungi gri de pe harta, paralele drumurilor asfaltate, atele ce taie salbaticia muntilor si a cimpiiler. A padurilor si a multumitilor. A exercitiului plin si a repetatetelor treceri rotunde. Stam cu fundul sprijinind tot felul de proapete borcane si etichete albe frumos pictate. Marimea celor ce aduc din urmă ceapă si firimituri adecvate au succesul dorit in zilele de patru după-amiază. Noianul are cam plină tolba de sageți uitate in trupuri abuzate de moarte. A cazut pe partea stîngă incercînd să isi facă promisiuni salvatoare. E ca si cind la marginea apei la margine pamintului pui semafor si linii de trecere. E ca si cum la capătul lumii deschizi gheretă si vinzi bilete pentru mai departe. Si ai si nave, frumos colorate sa te treacă. In partea celalta. Acolo unde stau liniati soldati cu masti de gaze si impusca pe oricine debară. Din vaport echpajul arunca pe toti pe peron, toti impuscati si apoi luati si târâți in camere speciale de transare.

Nu există idei noi. Si doar vechi materiale refolosite, bucati linga alte bucati. Am ajuns incit punem celula linga celula caci colturi de hirtie am folosit deja. Geanta mastii de gaze sta bagaj pentru ceapa. Tramvaiul este cofeterie. Nimic nou totul refacut, si refolosit in alte directii. Furnalul sta undeva in crutea din vis. Si pe o usa intra materia si fier vechi, si pe alta ies bările de otel. Bări care vor intra si ele la rindul lor pe usa catre topire. Aha. Daca se poate spune aha.

Eu, tu, el, ei... facem, am facut, ari fi făcut... Despărțirea de putrede afișaje cumplite. Sectoare de locuri de muncă. Semnala extraterestre. Bifurcații simple in adevăratul si copiosul alambic original si suprasolicitant din văgăunile celor care mai primesc incă zvâcniri dispărute si abandonuri scolare. Ei pretuiesc zilele cele mai deschise si mai felurite. Si cum apoucă scot din iveală care de foc si chipuri blinde si senine. Purtind citeva puteri simbiote. Cum nu stia nimic a descoperit una si o mie de nopti invăluite in aer dulce si misterios. Am primit sa tin si sa imping aceste subtile nevroze cum nimeni altul nu a reusit sa aducă cu el mai cu seama albitura ce detinea datoriilor surprinse foarte rar in plin cadru deformat. Undele care se lăsară deschise cu revolvere si pusti armate crescură foarte mult.

Compromis din drepturile sale de enorias tinarul rupestru a sabotat toate liniile de comunicatie cu exteriorul Apoi gasind piine si apa s-a asezat intr-un colț si a taiat o felie subtire si ami apoi pe aceea in bucățele mici si hranindu-se a crescut. Ale sale servo creiere si mecano fluide au desțelenit cintelce de nai ale evenimentelor primelor nave maritime. Ape gri de iarna.

Valur mic in asteptare. Vint rece si zapada veche uitată pe la colturi. Adunată acolo de virtejurile vinturilor de seara.

Nu imi permit nimic sa confectionez ceva atit de naiv ca vocea pe care inainte de scoatere in abis nu mai are titlul de zblătaie ce cutreieră senin pe intinsurile cele mai subtile din lume. Magneti enormi ascunsi incladiri uriase tin oamenii pe dreptele cai. MAgneti pusi incolturile ascunse in maisnaria timpului aduc pret de o clipa eterna si lată firele ce duc iar carnea in apă. Nu sint abil cu lansetă si nici cu de trestia undiță nu stiu sa trag inapoi pestele momit cu un vierme. Imi place sa pun cirlige si momeli diferite si foarte deosebite una de alte si toate de clasicele atractii si sa la guta libere-n apă. Să se tragă una pe alta momeli si pesti. Tu povestesti frumos. Ai ochii pireduti in ceruri, Tu uiti si golesti tot ce ai mai buc si mai tare. Calirea otelului, taria vointei. Cladiri, mausoleuri, baraje, uzine cladite din vointa de fiere. Nu am putut rezista, nu am putut accepta sa fim diferiti unul de altul. Ne maltratam si creiere unficam totul. Rosia e piine, apa e cutit, fierul bate toba, creierul e bun la distilat struguri.

Orice stringere de mină, orice aprofundare in diferente. Sintem incapabili sa ducem mina la gura. Nu preieteni ci noi. Nu voi ci voi sinteti noi. Nu ascunsi, nu altii toti trebuie sa fim la fel. E mai bine, sintemmai insiguranta, diferente ramin doar in cele care nu se vad. Sa ne integram cu totii in marele gind unanim. Sa facem grauntele de griu cimitirul faradelegilor noastre. Daca toti scriem, daca toti folosim aceasi parte a baricadei, daca toti dorim aceasi filigran de ceapa verde. Dupa ce am dorit sa mi se imparta si mie cirpa de piatră, descoperit cu pistoale la briu, Apetrei fugi. Lacul cristalin si viu ii unduia camasa alba si curată. Ii era dulce si cald in apa calda de seara de vara. Frunzele si pasii sai prin namol. Rusinea amurgului si cerul rosu si instelat. Jumatatea plina de negru si lotca goală si fără visle.

Barbatul impinse amfora si iesi la mal in zăduful acela pufos de august. Flacarile ce se ridicau din apa colorau cerul si gaurile sale de care statea atirnat de Dumnezeu. Ziua albatru si noapte-ntuneric. Un ac intr-o ială de depozit frigorific. O banca goala pe o alee circulata doar de riverani. Amarul celor care ating ferestrele dungate si simplitatea coboririi prin omăt.

Nu ai din ce sa renunti daca renunti la totul. Tot renunta si tot mai exista singura care poate opri e vointa. Apa curge si poate curge ea mai repede sau mai incet?

Poate ea sa ridice bușteni tăiați. Bu. Șteni. Raiati. Culori stinse si iluminate de becuri inflorate. frigidere descułte. nimeni atit de puternic incit sa tina drept calea acceleratului curba fosforescentă, criminalitae redusă, legile deschise si tribunalele goale. Ambarcatiuni pototlite. Mototolite ambarcatiuni. Strivite stive sterile. Crime ambuteiaje si ridicaturi de teren. Suflecări de evantaie. Amindouă pe jos. Cratime pue aiurea. Cimitire fără gropi. Elevatoare orizontale. Ciuperci de fum. Circuri legale de stat. Cercuri legate de prag. Vreascuri amendate de gard. Smecherii redate pe pat. Echere arse

in iad. Lemne unse in cal. Semne date inelar. Semne arde calm. Semnalmentul alb. Munte.

Cuierul pe potecă situa astfel cel mai inaintat circurile cele mai apropiate de port. Activităti ilicite ci neconventionale aparate de interceptat ginduri. felicitări despartite prin paduri deschise pe barile avutiilor nationale cuvinte marete si albatrosi cuminti ce năpădeaun atit de repede si de vizuine arătătoare si de bienelele care duceau picioarele inainte mai intii. Doi amirali se intilniseră odata intr-un bar si isi desfacura unul altuia contractul de munca. Avusera grija de avutiile statului si cu atentie marită descoperira doi cite doi alunitele ascunse printre castane si ghinde. Acolo pentru prima aora descoperira fericire cea mai firava si mai adevarata si nu in ultimul rind ce ami continua si perseverenta. Si cum era prins intre rataciri intreioare, literar artistice si remunerant invalid, deveni salvatorul proriilor sale obiecte prin neimplicarea in nimic mai real decit piine pe care o gasi in camera de gardă. Apa si piine? Si din cind in cind carne cruda a unu animal proaspa mort. Ascunde-te de ocolul silvic de turisti, de fiare, de masini, de vinatori, de infractori si de altii ca tine.

-- E prea populat acest loc pustiu mai bine plec..

Isi ingropa valiza in primul pamint viu... ii plată pe capac balarii si flori vestede si fugi cu un ou si o felie de piine.

-- Ma voi duce in loc pustiu... unde nici iarba nici coapcul si vreun animal salbatic nu a pus ochiul si inima batindă.

orice faci ce iti da din cind in cind senzatia ca ai putea face mai degraba orice altceva decit ceea ce faci, inseamnă ca ceea ce faci nu e pentru tine? Oare e bine să fortezi prin voință decăderea, degradarea, sau dezvoltarea naturala de tine? Cine sint eu sa imi pot permite sa imi forțez tendințele. Cine este acela care are tendințele? Care e legătura de rudeni intre noi, care e limba prin care ne putem vorbi unul altuia? De ce mă mină ca pe un animal? De ce doar prin durere? Sint dresat de minE insumi... sa difentiem un pic... eu cel ce inteleg limba romnână si pot sa raspund la intrebari sin mine... cel care nu poate vorbi si doar indică mutește e minE.

Astfel intelegem cu totii mai bine ce se doreste mentionat aici. Eh, cine scrie? Intradevar, am lasat sa vorbeasca pe minE asa cum stie el. Nici eu nu sint intotalitate eu dar sint si multe difernente. Ca doua cercuri intrepatrunse. Eh... cine e intrepatrunderea?

Stiu ca studiind prea mult tranferul apa din pamint in radacini, si cit de mult se evaporă apa din planta... altcineva se ocupa cu viata plantei. Si daca ma intereseaza mai mult un milimetru de piele sigur voi muri de foame. dar voi fi fericit. Fericire fără viață si alte astfel de cazatoare idei. Orice fotografie are putere atit timp cit o facem, apoi devine nimic.

Nu există nimic, atita timp cit nu esti conectat la ele. Nu exita nici un dacă. Orice antrenament preventiv. Antrenament. O durere incompatibilă

cu cupele magice. O viță cu paie inloc de ciorchini. O veselă pală de vint intr-un vas cu apa. O ce bine ca astazi e lumină afară.

Atite mecanisme atit de putini mecanici, atitea organisme atit de putini organici. Sintem creaturi ale lui Dumnezeu... pacat ca nu stim ce e Dumnezeu. Pacat ca vrem sa stim. Pacat ca trebuie sa dezbatem public demonstrarea repetabila a divinitatii. Traiasca stiinta caci iata scriu apasind pe butoane. Traiasca stiinta ca nu am murit de tinar de varicela. Traiasca stiinta ca ne tine pe toti mult prea mult in viata. Traiasca stiinta si fortajele compasiunii umane. Iubire si compasiune avem nevoie doar pentru ca sintem multi launloc. Compasiune si umanism pentru ca nu ni se intimpla lucruri dramatice perioada lungi de timp. De am muri. De am avea inamici puternici care sa ne consume intreaga fiinta. Arta ar muri, si s-ar renaste artistii. Orașul ar dispărea si lasă să crească familia. Fanarioții si obștea sătească. Descentralizarea completă. Si ficțiunea ei in ziua noastră. Traiul usor a adus modernismul. Boala aceasta plina de sanatate m-a adus si pe mine.

Nimic nu are rost. Decit daca esti prins in el. Decit daca te chinui si te educa cineva. Empatia e boală. Iubirea la fel. Dorința e boală. Tinjirea la fel. Si altele...

Cine ma face si pe mine destept...? Dar nu ca pe voi ci si mai si... nou, atit de nou incit sa fie alta potecă de-alungul altei căi. In fața tuturor imi doresc sa va slujesc, treind la etajul zece intr-un colț de bloc de la fereastra caruia sa pot vedea cit mai mult cer. In ultimul bloc cu zece etaje.

S-a urcat printre mine si minE această stare.

Este o bucătărie dincolo. Un convoi de stalagmite, o bienală simfonică ce retributează cele mai curioase scene de drum deschis.

Ofertele l-e face intotdeauna minEle. Sint mult mai complexe si mai directe. Dar mine e tinar si a invatat totul de la minE. E adevarat ca in general minele se invata din jur. Acel nobil jur. Acel comun jur, comun si orizontal si vertical. Si in spatiu si in timp.

Si atunci intelegerea este e gaizer dinspre minE inspre mine. Zimbet. Senin cald de seară. Si dacă m-as cenzura ar fi ca si cum mi-as taia un picior singur. Un picior sanatos.

As dori sa citesc din această carte, la dumneavoastră in emisiune...

-- Da, nu sint un invățat, nu am nici o scoala ci doar preocupari cit de cit apropiate de scriitori. Am decis sa scriu această carte din mai multe nevoi. Sau din toate in acelasi timp...(ride si se gindeste un pic daca nu e prea mult sa continue asa, acum, la radio) fiziologic pentru ca mi-ar fi placut sa cistig ceva bani sa imi pot plati utilitățile. Pentru ca stau la parinti si asta mi-a declasat nevoia culturala de a cistiga un ban. Sau de a face ceva cum spun ei... apoi e o nevoie spirituala de a gasi intuire a unui adevar universal, dar si functional in acelasi timp. Si mă apasă toate, pina am decis sa scriu. Fara a incerca sa ma cenzurez. Si sa vad pe ce cimp zburd... si cine face zburdatul.

Eforturi, intinderi pe virfuri de picioare scurte. Emanări si coviltire ce dau intodeauna timpul si faradelegile acumulărilor perene. Avioane sedate. Si copii ferici ce zburda cu suflete impacate prin lanuri de iasomie.

Oamenii ies la ferestre si isi arată viata unii altora. Din impulsuri ramase ascunse proiecte lungi devin din ce in ce mai scurte. Alfabeturi divine, alfabeturi poliglote. Ore in sensuri contrare. Mii de animale drogate dorm in soare. Celebrele antimizante stimulative clocesc astfel vindecări minunate si miracole cotidiene. Liftul. Telecomada. Vorba. Si lacrima.

Tîrăsc avioane pe poteci strimte si intortocheate. Deseori cercul e atit de plin si de divers incit intocindu-ne in acelasi punct nu vedem reintoarcerea. Vagi aduceri aminte. De cite ori e nevoie sa ne invirtim in aceste cercuri pina vom recunoaste ca ne invirtim in cerc. De cite ori va trebui sa ne intoarcem in cerc ca sa demonstram ca sintem in cerc. De cite ori va trebui sa ne batem cu cei care ocărăsc rectangularii, si isi inventeaza motive de intoracere permanenta in cerc.

Nu sint destul de neprihanită sa imi pot asuma inceputurile a ceva. Sint foarte atentă cind incep un lucru dar nu am gasit vreun inceput pina acum. Poate ca singurul, cel mai inceput dintre toate, singurul... stă in afara memoriei. Am fost secreție spălată adesea pina am prins a mă inmulți. Am fost malformate si amorfe ciorchine si apoi uniuni de sindicate. Sint un stat uniform din care eroarea principală e conflictul de sine. Cel care isi dorește să fie cu cel care isi doreste sa fugă.

Acralitatea se transformaă in amăruială. Fluidul in static. Etc-ul in etc. Nu pronunța etc, te descoperă, iti arată latura esecului... te dezbracă de hainele vechi si purtae de altii. Nu te lăsa.

A te lăsa. Mă las in corzile propriilor mele emotii. Si ma privesc cum ma sprijin in ele. Nu sint corzi fixe, ci elastice cum sint ele merg. Ele ma mută de colo colo. Relaxat. Re-laxat. Adică lăsat in corzi. Moale. Cit mai purtabil posibil. Fluturând usor pe strada. Impingindu-ti picioarele, corzile.

Suflecind miinile, admirind efectele celor care salveaza picii in teritoriile armate. Confectionind adidasi mai intii in dreptul apoi in stingul admițând corectul in spatele binelui. Feliind fire de cătină. Servind ceaiuri si cosuri de rachită. Emitind emisii. Suplinind cele mai sincere si mai acuzative efecte lentile cu concavitati neregulate.

Da, azi avem avioane la masă. Felul doi este rece. Desertul ni-l vom aminti impreuna pe cel de saptamina trecuta. Si daca mai apoi mai avem altceva de vorbit sa ridice fiecare mina in aer si apoi sa o lase in sus. Daca cineva vomita acela va stringe si apoi la sfirsit spala vasele. Daca cineva se simte vinovat ca maninca aceasta mincare, atunci sa se ridice si sa ne spuna cine i-a indus aceasta reactie.

Omul fara oase, in carne sau in minte se ridică si dispăru in intuneric. Apoi nimeri linga un fecior de bani gata, apoi sări si mai mult sa suspine deodata caci cuvintele sint grele legate unul de altul. Si intr-adevar ei

demonstrară inca odata in reluare de dimineata la televiziunea legala, ca ce spusera ei fara sa stie ce spun era adevarat. Au scapat a 365-a oara.

Bam. balam blam, balalam... nora in blide... Lina nu e toarsa inainte firului. Firul e bun la ghem si la veste. Firul...

Si dacă nu e atunci totul ar trebui sa fie usor. Ca ca ccaa ca ca ca ca Ca. E mai usor sa fie usor nici macar usorul nu mai e usor dupa ce usorul nu mai e usor. udâsorul usor. Se usureaza usor, usor, antrenamentul lejer de usor sa usor si lejer sa antrenam muschii de joc de glezne bravo baieti acum cu totii impreuna. Unu doi trei patru, un doi trei patru. un doi trei patru si tot asa far vreun atare motiv. Fara motiv, fara vreun motiv, fara vreun sens sens adica directie, sigur cu directie dar sens. Usor vulgar sensibil usor. Miraculos de usor usor usor cam din popr. Usor. Lejere de s-ar intinde in adinc si daca s-ar aprinde in mijlocul oricarui cring. Mdaaaaaaa...

E, un ehehe, ce impinge rotile. Nu mai are gindul si nici burta. Si o cutie metalica sa fabrică. Si din cele care ies doar doua se scobesc. Imi place muntele dar nu dealul. Nu am intrat in posesia vointei. A dreptatii si a mirungerii.

Pe cimpul de bătaie o capră fugea in linistea diminetii. Soldatii isi spalau bărbile din ce in ce mai lungi. Parcă la fel de lungi ca transeele lor. Contactele dintre abonamente si plombe si artele primilor concubini microbisti.

6. On bossa

La marginea oricărui lucrui creat.

Scinteile toate se aduna pe cimpurile inflorate. Usile apartamentarilor de la demisol sint intotdeauna deschise si parfum de oameni frumosi si cuminți iese pe holul lung si luminos. Ca să intrii trebuie sa apleci capul dar il apleci in semn de multumire minunatelor clipe pe care le vei petrece impreuna cu prietenii tăi acolo jos. Șoaptele pașilor aromați ce trec prin fața ferestrelor inalt puse pe ziduri. Zăbrelele orizontale ale protectiei impotriva pipiului de cățel zglobiu. Ce seara placuta si oranj se asterne in parcul verde din mijlocul orașului. Canapelele de fîn sint toate arenjate inspre Est.

Si totul incepe cu împărătia gramaticii. Apoi a sensului cuvintelor apoi a formațiunilor epice. Logica. Rațiunea...?

El, el... autocenzura il cere pe el. Pe orice animal deschis la nasturi. PE orice plutitor ce deschide ochii pentru a aplica la toate primele posibile. Deci inliniste trebuie sa spui ce ar fi trebuit sa economisesti atunci cind profilul subacvatic devine comedia cea mai spumoasă. Si dacă ai loc in nomenclatorul de baze stiintifice atunci teritoriul poate minca putinele cadre ce diferențiază toptanul de fișicuri si de aptitudini care mai de care absolute si contradictorii. Ce frumos este sa ai in față calea zimțată si storul de progenituri cu cit mai invii si cu cit mai ataci acele figurine de aluat. Din făgăduiala aceea care prinde zimbete inainte de omogenități iti putem silabisi cositoare mingiuțe si crâmpeie de impotriviri. Dulce si spumos dar si agitat si morbid, am susținut citeț sulabe si decoruri urbane dar Micloș nu avea centură la pantaloni. Si imprimeurile făcute de femei intr-o uzina dezfectată oprea cele mai simple si mai categorice pistoale si cochete dispense din parte celorlați participanți. Este ziua deului. A indurărilor si a crezurilor maritime. Confecțiile anaerobe susțin acele modificări ce ar trebui să premită să intrerupă doar amfitrioanele si codexurile cele mai intinse din lume.

Genul patriarhal si cuvîntul deschis aborigeniii desculți si cerurile cele mai abundente calcă pe tepușele cu virf bont. Nu mai poate pleca nimic din această invizibilă urmare a capitoliului. Dar dacă cineva s-ar fi ridicat cu miinile in sus, ar fi vazut ca arșița ce atingea toate tablele verzi de pe inaltul cerului sint mult mai temperate din cerințele cele mai simple si mai amorfe.

Si este de notat ca unghiurile laterale au posibilitati rotative sa aducă cu ele evantaie si mirodenii care mai de care mai valoroase. Daca ar putea sa penetreze si creta tot ce diurna decimală poate sa foloseasca acasă atunci sufletul oamenilor curiosi ar fi bine fixat in plaminii de fier ai martirilor si ai genților deschise la toaletă.

***

In fața intinsului mărgean din nou ce placută senzație de desfrîu. Acoperit doar cu aerul acela subtire de mama si de racoarea nespus de dulce a golului senin si spectaculos de viran. La marginea cunoscutului te furisezi intra dunele de granit, evident miscatoare, si zimbesti fiecarui cadou fiecarui monument microscopic ce iti antreneaza rotițele cu zimți.

Apoi dupa ce isi pleca pasii din gura mea subtie si mai bine tot ce avusese prin determinările succesive ce la invatatse de-alungul intregii sale cariere militare. Primele silbe fura doar aer dar cu indesirea lor una in alta putu sa articuleze orice bat scos din prea plinul burtii sale rotunde. Avuse si mai mult decit servitudini militante sectoare si divorturi metodice. Actionari de proteze melodramatice. Simturi primare si secundare mai pline decit orice asistare exterioară. Vinăt era de la subrat in jos si inainte de asta capatase tente maronii prin bulgării de semnte ce ii ocrotea atent si patern.

Iar in afară de schimbarea directiei nu mai stia ce sa fac. Un alt om aparu la dorinta sa de a se lupta cu cineva. Avea aceasta lipsa terestră. Si omul, terța lui fiire, ii dadu binete, saluta si el politicos si isi vazura amindoi de drum. Apoi mai aparu un altul. Acesta statea pe o banca in fata unei case parasite dar cu rufe la usca. Rufe tinute acolo de sute de ani. Ca steguletele budiste de pe muntii tibetani. Si acesta il salută politicos si ii ceru o tigară.

-- Nu fumez, imi pare rău

-- De ce iti pare rau tinere?

-- Ca nu pot sa va indeplinesc dorinta

-- Hm... minti

-- Mda... imi pare rau

-- De ce iti pare rau tinere?

-- Nu stiu

-- Dar atunci ce iti pare daca nu rau?

-- Imi pare ca si cum nu pot sa ma intrepătrund cu tine

-- Hai sa atunci

-- Pai cum?

-- Prin vorbe?

-- Poate

-- Pai spune, tinere... intreabă-mă si implicăte in viata mea... sa raminem prieteni pe vecie.

-- Imi place săniușul. E impingere de timp.

Si in lupta lor cu stringerea de timp descoperira linga ei doua gauri mici una linga alta ca niste nari din pamint. Si din ele miros de stomac in digerare iesea suav si deformat. Aprinderea din ochii lor putea sa emită pina departe culturi miscatoare de struguri si trestie. Gardul de care se sprijineau acum si cerul inorat la care se uitau impreuna ii aducea mult mai aproape de esentele tari ale parintilor materni ai coelgilor lor de scoale.

Două nuci si două mere ii despart pe cei doi poarta deschisa a casei. In ogradă dopuri plutesc in balta de linga cotetul gainilor. Iar comorile lingvistice si ideale ale batrinului era pitite toate printre paiele cuiburilor de cloșcă.

Cei doi mincara cite o jumatate de mar impreuna. Isi zimbira si batrinul il invită pe drumet la el in casa sa se mai cunoasca. Si poate sa mai stea o zi doua cu el.

Si in cișmeaua care ramasese curgatoare in spatele lor apă colorată curgea in curcubee. Un copil trecea pe acolo. Micloș ii strigă sa guste un pic. Copilul il privi pe batrin si acesta ii aproba cu zimbet si miscare din cap.

Sorbi un pic apa rece. Apoi incă o gură. Se apropie de ei le rosti ce doriră sa audă dar din gura sa in loc de cuvinte sau sunete iesiră parfumuri. Micloș se sperie dar bătrînul zimbi. Il luă pe copil in brate si ii sarută fruntea. O gaină incerca sa iasă prin bucațica de gard rupt de vreme si ploaie. Scărmăna cu ghearele ei pamintul prăfuit si afinat. Scamele din fire de păr de cățel si miros proaspă de mocirlă udă amestecată cu găinaț de păsări de curte.

-- Oare cit de mult ar trebui sa ne cunoastem unii cu altii.

-- Pina ce, dupa ce vei pleca iti va fi dor sa te intorci. Si dupa dor, intotdeauna drag de amintirea noastră.

-- Cele 7 săptămîni ale bunicilor.

-- Cele 40 de zile de sființire.

Micloș zimbi, si avu certitudinea că poate să rămînă la mosul acesta, mos pe care era sigur ca nu il va sti nici dupa cele 40 de zile dar simtea ca timpul acestor zile si nopti vor fi de ajuns ca să plece cu tot locul si nu doar singru pe drum.

-- Lucrurile se leagă in interior...

-- Mda

Soarele isi lăsa surata sa asfințească peste pamintul din ce in ce mai in existență. Copilul îi sopti la ureche. Mirosul de detergent al hainelor sale îi aminti de casă si de lumea la care renunțase. Si îi mirosea mai bine si mai curat acum.

-- Ce păcat... cind lumea îți este frumoasă pina si trecutele se infrumusețează.

-- Răul la rău si binele la bine. Frumusețea nu e culoare sau măsură... e contur de suflet.

Colțurile casei își arătau misterioasele zimbete. O casă feminină costelivă, fragilă si foarte frumoasă. Veche si foarte curată. Ploaia o mîngîia si o spăla ca pe fiica ei. Pe umerii acoperișului pe sub atingerea aerului de seară se furisau copii adierilor răcoroase ale nopții.

Băiatul din brațele bătrînului se dezlipi de el si ca o trestie de cristal plecă inainte. Pe drumul inexistent. Se pierdu tîrziu in valurile caldurii plutitoare. În intunericul dinspre răsărit.

Liniștea il făcea pe Micloș să simta lipsa cunoasterii gindurilor mosului. Gindul că lumea face parte din om, statea acum linga el si misca citeva frunze din copacul de deasupra lui. Bătrînul se ridică si intră in curte. Păsea atent la timpul din jurul lui. Intră in casă. Prin ușa crăpată Micloș il privea. Batrinul facea focul in vatră.

"Atit de fascinantă e miscarea. Si mai cu seama cea omenească, pentru ca si eu sint un om. Oricit am incercat sa inteleg natura, ea nu mi-a dat niciodata nimic. Numai frumusețe. E fascinant insă acest simplu om si natura din el."

"Orice miscare a lui vine din el. Orice miscare a lui are in spate ungind."

-- Ce frumos curg gindurile in el... parcă visează... parcă trăieste in vis.

***

Iarba prinse profil mortal si cuiele scindurilor atîrnau relaxate pe bancile acelea la fel de orginale ca restul de foi aruncate pe pamint. Deseori cei care foloseau aceste obiecte descopereau ca exact ce iti atrage suspinul si starea de curiozitate este exact ce te intoarce la fiorul celor care prind de la inceput colturile acelea terne si incepator de solicitante.

Noi nu stim mai nimic decit ca acceptul de sine se face nu in primul rind ci in al doilea. Iar cocnursurile cinetice sint primele care au moralitatea cea mai simplă si complexa din lume. Eu unul nu stiu dacă silvicultura sta in picioare si nici daca e vreodată adevaprat ca calciulsi sarea pot sa stea in picioare.

Un om fara oase adica cu taria bataliilor purtate, un om cu cristale de calciu infundate in tevi de sare. Din ele nimeni nu mai poate sa aibă nici o activitate atit de importanta ca calul de mare.

E si evident ca nu interesul cit dezinteresul este cel care impreuna cu primele stări de candidatura mecaniă isi poate exprima excesul de posibilitate primară..

Nu stiam ca totul isi poate avea propria sa ondulatoria continuitate. Iar orice monotonie este formata din repetare si nu progresie naturala si ciclică. Stam in liniste doar pentru ca ea se schimba iar viata redundanta prezinta

urme de zăbrele. Sintem inciudati de inchsorile mintiilor. Nu de lungimile explorarilor irepetabile. Efortul de a lega noi fire la fire mai vechi si efectul de seră al memoriei tintite aduce afacerea in plina eroare cerebrala si daca crezi ca sa poate afla in poteci cismele potrivite atunci silvicultura de masa dar si cea din laboratoare poate sa produca colectii intregi de aceasi functie primară.

Ascundere oricarei veze din fața spectatorilor indiferenti este poate o dovdă de dragoste. Iar huiduitul este simpla reactie a zornaitului cheilor in spatele usilor inchise.

Sintem convinsi de puterea celebra a asistemului de procreatie internă. Poti sa iubesti toate mirosurile de om? Opinii in loc de priviri pe fereastră. Diferențe in loc de comuniuni. Succese in loc de singurătățuri. Intr-un pahar de dulceață un microorganism isi deschide aureola fantastică si prinde aripi ridicate la fel ca cele ale albatrosilor ridicati din poeziile moarte.

Visul este ireal. Sau realul este ireal. Doua intrebari fara semn dentrebare pentru că paturile groase ce acopera corpuri infrigurate au in ele doar silabe ascunse in gourile scobite de dinti de furnică.

Isi gasi fidelitatea prinsă in gardurile ghimpate ale protectiei sentimentale. Rani mare isi gasi pe corpul solid si neintrabil pe gaurile lui.

Orice model de dispozitiv montat in planul șbloanelor deschide confectiile masinariilor functionale. Nici un suflet nu poate fugi fara picioare, nici un picior fara suflet. Nu?

Sulfuroase parfumuri traversează strada in dorința simpla si reconfortantă de a mutila creații spontane ale ticurilor de ședere in stații de metrou subacvatic.

Si deoarece simtim peisajele sub forma de fursecuri, e normal sa atribuim cele mai frumoase treceri si curcubee aprozarelor acelea care nu mai au nimic de ascultat in sinea lor. Deci stiind ca alamanahurile de arte contemporante sint cele care primesc superiorități si ghilimele fluidele viscoase ataca nominal doar careurile minimale. Iar injocul de ping pong se foloseste o mince pură. Si se loveste cu terțe obiecte, ca sa nu ne murdarim pe miini. Pentru ca cel mai credincios este cel negru. Si acela daca intermediaza credinta ii tine pe pioși in ceaun. Dar jocul de ping pong, oricit de conflictual ar fi, directia mingii se schimbă de fiecare dată. Nu există in istoria acestui sport, două consecutive lovituri in acelasi sens. Nici un sens nu are voie sa se dezvolte pe orizontală ci doar in adincimea propriei existențe sau fiiri.

-- Piei din ochii mei...

Pentru că lipsa de contact dezumflă. Ochii care nu se văd din fericire se uită. Se dilueaza si ramîne doar o vagă siluetă. Memoria se subțiză in zonele in care isi pierde identitate, sau in care si-o schimbă.

Zidurile din cărămizi se zdruncină inaintea celor din bolțari. Orice om din stiințe stie aceste fragile cunoașteri.

Însă bătrînul nu il mai lăsă să plece. In timp ce dormea ii tăie piciorul drept. Si in acea dimineață in care se trezi fără picior il privi pe bătrin cum cazut in balta găinilor se zvircolea incercînd să se ridice. Isi pierduse si el un picior.

Dar pe Micloș nu il interesa deloc altceva decit lipsa posibilității sale de a pleca. Isi pierduse posibilitatea de a face ce vrea cu spatiul in care era. Iar răzbunarea impotriva bătrinului fu simpl aignoranță.

Batrinul se trase cu greu pe veranda cea cu două trepte, si plin de nămol se sprijini de zidul casei si ramase acolo pierdut. După aceea in mijlocul gradinii sale o fetiță se apropie de el si ii ceru un colt de piine. Batrinul nu ii mai raspunse nimic. Iar zimbetul de pe fata lui se transformase intr-o grimasă. Fetița intră in casă.

Intre timp. Micloș isi badaja incă piciorul si rupse din pom o creangă verde si tare din care isi făcu un picior de lemn. Fetița iesi de mina cu o femeie goală. Coborîră cele doua trepte si mucînd dintr-un colt de piine veche fetița se apropie de Miclos.

-- Unde te grabesti...

Femeia goala se apleca si ii sărută piciorul creangă.

-- De ce prima idee de rău iți curmă cele 40 de zile de cunoastere. Ii spuse fetița.

-- Noapte... de noapte... piciorul acesta va creste intr-un copac si mai frumos. Ii sopti femeia cea goală.

Aceasta era in virstă ca o mamă tirzie pentru copilul cel mic. Isi luă fetița in brate si plecară. Din ele mai ramasesera doar urme de frimituri pe pamintul ud.

Tot pămintul din fat curtii tot drumul pina in orizont, era marcat in patrate, o enormă grilă pe pamint. Si in fiecare patrat semne si litere. Cuvinte intr-unele, si grafisme in altele. Părea un univers intreg pe care nu puteai decit sa il calci in picioare. Se vedeau pe pamintul afinat urmele picioarelor goale ale fetiței si mamei sale batrîne si goale. Mersul descoperea litere sterse de pasii lor rari, si pe marginile urmelor lor poezii se formară.

Se ațeză linga batrin

-- De ce nu mai pot să ramin? De ce ma simt mai infricat si mai pus pe fuga ca gainile acestea pe moarte?

Batrinul isi desfacu nasturii. Camasa cu mînecile suflecate. Nu il durea dar simtea cum aerul pe care il inspiră nu ii ajunge. Si cum transpiratie curgindu-i ree pe corp ii subtia si mai mult puterile. O slabiciune relaxantă si pustiitoare in acelasi timp. Se simtea din ce in ce mai bine dince in ce mai răcoros dar simtea si ca această stare nu se va termina in balansul binelui. Ci isi va continua ducerea pina ce in el nu va mai ramine nimic. Totul scurs printr-o invizibilă gaura in trup. Apoi scurs prin casă, extensie naturală, fiziologică, a trupului sau si mai apoi in pamintul sapat de al de atita timp.

-- Putine lucuri imi mai aduc aminte. Si chair daca timpul inca trece in gindul meu, e plin de formele sufletului. Si ele craza scolia si printesima arboriculă ce sufilează atare comprimul salvatazat. Corasinele si treli cam posert se poti cumana ce farza com sun potal. Ara sincopică sectori olini si ominovator. Salt si camforă ca sa pot ajuta mai intii cufericoarele ambroze. Cu tăișul zornăind de culinele cele mai pretioase si mirosante, cicuarea fura din doi acum patru. Sînt obosit intre atita fericire. Oare de unde curge toată aceasta?

Există un glob de pămint si pe deasupra o crustă facută in viteza timpului ai a anilor il transformase intr-o movilă. Pe partea din spate inspre nord acesta era umed si plin iarbă si plante otravitoare, mucegaiuri si paraziti. Pe partea din față, spre sud, pamintul era uscat si zvelt lasat de natura in voia vintului. Vintul nu lemnul era stapînul lui. Si de ce oare vintul dorea sa cucerească pamintul umbrit si umed nimeni nu mai stie. Poate nici vintul insusi. Atunci cind lupta, vintul adia in cintece... Batrinul auzindu-i doinele si plinsetele lemnului stiu ca sint parte si din instrumentele vintului.

-- Si lemnul... sopti batrinul, fiindu-i din ce in ce mai potrivnic sa vorbeasca altcuiva... isi doreste sa cucereasca uscarea miaza-noptii si lupta dinpozitia lui de asuprit. Dar de ar fi, intr-o zi să slabească vintul, atunci lemnul isi va lauda puterea si victoria si nu isi va indreptati dusmanul cu dreptatea pe care o cere el insusi.

Iar după ce isi goli sufletul de vorbe, neintelese nici de el insusi, rămase numai cu miscarea singelui pe sub piele. Nimic mai mult. Miclos se aseza lingă el si incepu sa cinte... parcă un bocet, parcă o descriere de suflet golit.

Un cintec cu vocea, fără cuvinte, ce se pot pierde in timp. Uncintec atit de vechi atit de aproape de izvor. Miclos se ridică pe piciorul sau verde de copac. Coborî cele două trepte si se puse in mijlocul baltii din curte. Infipse cazmaua adinc si se apuca sa sape. Săpa o groapă ca de mormînt, o groapă plină cu apă murdara si tulbure. Cu cit săpa cu atit balta se retragea in groapa de mortăcie. Si astfel iesi la suprefață cercul de pietre de moară, ce inconjurau balta si acum groapa ce Micloș o sapă.

Il ridică pe batrinul cu ochii deschisi, si il purta pe brate spre groapă. Il puse in apă... si il lasa sa plutească. Batrinul preivea acum trecerea nroilor si cerul albastru. Peste privire, o coaja subtire de apa pamintie ii trecea peste ochi, ca undele reci ale lunilor pline.

Micloș ud, murdar si infrigurat sedea linga groapa la picioarele batrinului. Piciorul lui verde părea inmugurit si parfumat. Printre ulcele gardului un copil incerca sa vadă mai bine.

O vrabie ciugulea din frunzele copăcelului din grădină. Incă un măr cazu in mocirlă.

Copilul il chemă pe Micloș in soaptă. Acesta se propie de gard. Iar copilul îi suflă aer cald in ureche. Micloș căzu adormit. Mugurii de pe piciorul de lemn incepură să crească. Si din muguri deveniră frunze, apoi crengi ce

intrară in pămînt crengile se mărira si crescur din ce in ce mai multe si mai mari. se desfacura ca o floare cu 7 petale si se infipseră in sapte locuri in curte. Din ele crescură sapte copaci infloriti si minunati. Peste ei cel mai mare al optîlea il tinea pe Micloș in brațe ca o mamă. Linga el ținîndu-i capul in brate ședea pe creangă copilul soptindu-i la ureche:

-- Intră in lumea ta si vei iesi dinnou in lumea aceasta... Ai curaj si incredere in lumea ta. Si gaseste-te in ea.

Micloș citi aceste ginduri in careurile brăzdate in pamint. Se ridică de jossi pășî catre gard, traversă drumul de pamint galben si deschise poarta. Se auzea doar pe el, doar pasii facuti de el, doar sunetel facute de el, restul era pierdut intr-o liniste mută. Copacii adiau dar nu se auzeau. Poarta se deschise fără nici un sunet, numai adiere de vint prin padure. O padure care nu exista incă. Se apropie de copac si urcă in el. Se urca pe creanga pe care era copilul si se aseza cu capul in bratele sale. Impreună privirăa lumînarile aprinse din geamurile casei. Si lumina lor ce devenea din ce in ce mai puternică odată cu asfintitul soarelui.

-- De unde este această lumină?

Se facu noapte. Si copilul coborî si fugi printre ulucile gardului. Micloîșrămase singur fascinat de linistea intregii lumi. Se simtea transpirat, inabusitor părea aerul, dar asta ii aduce aminte de cum il tinea mma lui in brata cind era numai de 18 luni. Isi aducea aminte de abia acum sentimentul acesta, mirosul pielii mamei, si culorile pale si dulci ale puloverului ei.

Piciorul tăiat ii crestea la loc. Micloș inchise ochii. Copacul il puse jos atent si incet. Apa incepu sa ii treacă prin haine, se ridică si merse in casă.

-- Lasă-ma sa plec miine... pentru ca nu mai vreau sa plec. Imi e deja mai bine ca miine. Mai bine decit mi-a fost vreodată.

Vorbea bîrnei pridvorului ca numai casa sa il audă. Această doamnă a intregii curti. Singura ființă vie in afara de el. Singura fiinta care mai putea sa stie.

Deschise usa in holul cu vatră. In vatră arde mocnit focul. Intră pe usa deschisă a bucătăriei si se aseaza pe patul inalt si tare infasurat in paturi facute la razboi. Totul miroase a piine, pina si lumina lumînarilor.

Focul mărunt si naiv se inteti si deveni văpaia cea mai indelungata din curte si de pe mărgean. apoi in inima culorilor portocalii ce dansau in văpăile acelea grozave Micloș isi luă bagajul si fugi neonirizat pina la cap. Cele 40 de zile este defapt perioada in care un om se onirizeaza cu celălalt. Devine parte din celalat. Nimeni nu poate visa pe un altul inainte de 40 de momente strinse in canistra visurilor. Apoi bine zgilțîită această canistră o intreaga lume se infruptează din cele mai exotice măsti ce se complică terestru prin molecularele metode de apriorizare.

După ce arse totul si cenunsa incepu sa ii fie raspindită de vintul viu. In locul acela nu ramase decit pamint uda si citeva surcele de jar dulce. Se vedea ca fuse foc, pentru ca nu dorea nimeni sa ascundă, si doar sa purifice.

Sa elimine toate facutele si toate nefacutele de pe linga facute astfel incitît mapintul sa fie curat. Si tot ce ramine sa fie la rostul lui.

Privirea batrina si adinca a mosului ramase lipită pe cer iar lipsa lui Miclos ramase. In continuare se caută simgur incercind prin tot ce are in jurul lui si tot noul de care va da sa isi urmareasca prnirile si dorintele si poate sa isi dea seama cine e el. SI cu toate ca isi pune la indoiala si acesta sistem deductiv, neavind alta idee, il urma pentru a vedea macar daca functioneaza.

E pacat ca nu pot, sau nu stiu sa ii traduc in hirtie pasii lui Miclos prin paduri, prin dealuri si cimpii... pas ling pas. ora linga ora, zi linga zi. Chiar daca mergea putin pentru viteza din zilele noastre lui îi parea ca traieste cite o viata in fiecare zi. Se nastea de dimineata apoi la prinz devenea adult si pina de cuseara imbatrinea si seara dupa masa intins spre somn, avea impresia mortii linistitioare a unui batrin alb si curat pierdut in traditiile muntilor. Acei oameni care nu din pamint ia facut Dumnezeu ci din pamint.

Cel mai putenic lucru care il facea sa continue, sa ii dea bucațica magică si necunoscuta dar fascinantă, era lipsa simtirii corpului sau. Nu il durea nimic, nu isi simtea picioarele miinile gitul spatele. Toate erau oglinzi ale lucrurilor din jur. Era copac, si deal. Era nor de furtuna si miros proaspat de pamint ud. Toate il bucurau nespus, si adormea cu fericire in suflet. Si se trezea cu dor de viata. Ca un copil mic la nastere... asa cum vine el de pe drum, din moarte la viata ... asa si Miclos umbla parca dinspre moarte inspre viata.

Totul era perfect, oricit de urit sau greu ii parea. Si pentru prima oara zimbet natural ii decora fața. Zimbea vietii si soarelui ce coloracolturile de padure ce se stracurau peste munti.

Si ca in orice dimineata uda si rece, cu soare proaspăt, padurile se descopereau treptat in lumina soarelui, care se ridica pe cer parca doar pentru a vedea sidefiile si stralucitoarele vai si riuri lipezi.

-- Riu de munte mi-as dori sa treaca si prin orasul meu...

Munte ar trebui sa aibă orice cîmpie. Si dacă in fundătura aceea care nu reuseste sa aducă cu dînsa firimiturile cele mai originale atunci este cu siguranță oprită să mai aducă celebrarea vietii pe aria curiculară ce strabate orice decență subectiv umană. Cicoarea aceea pe care o bea in fiecare dimineață, nu isi are efect in plantă ci in starea lui de bine. Evita intotdeuana, nu că si reusea de fiecare dată, să deschidă gura inaintea primei sale guri de cicoare. Astepta sa i se prelingă in stomac, apoi in mațul subțire si asa crezindu-se spălat si deschis unei noi zile, putea sa rostească tot ce se cerea sau credea el că se cere de la el.

Unii spuneau ca are minte de matematician, si ii rămăsese si lui asta in minte dar nu stia ce poate sa insemne. El se considera un om normal cu gusturi anormale. Si asta il ducea deseori la reactii extreme. O carte cu nu-

mai coperți si subintelese dar inexistente sute de pagini. Si el stiind această lipsă si această credință in realismul paginilor scrise, nu găsea o structură in gol, ci doar in minciuna creată de lungile cozi de oameni intimp.

Iar afinitățile lui si aforismele ce pastrau ruina si vechiul sau poate mai bine esenta legaturilor frînghiilor intre ele. Căci dacă sint sute de mii de frînghii atunci nodurile devin atit de naturale incit drama nu l-e mai permite existenta in mintea umană. Asa că el decise sa desfacă cit mai multe să le deosebească de pirații care isi doreau si ei maleabilitatea cistigătorilor. Ce nu stia el insă era ca orice obisnuinta a lui se răsfringea cel mai repde in copertile micilor copaci ce rasăreau in fiecare zi in fata portilor de curte apropiate de autostrada ce traversa elegant orasul. Iar prin orice altă soartă se despărțea de el nu isi putea sa convingă mai nimic sa redevină pe prima parte a constiintelor. E si normal tinind cont ca el fusese salvat de zvonurile aduse in urechile mamei lui la fel ca cele ale lui Gabriel in urechile Fecioarei Maria, air asta era mai mult ca simplu de intels ca nu se putea duce si mai departe de stabilitele tronsoane demarcate de puternici si mascati oameni in costume de protectie. Ei il stiau si ii stiau puterea pe care o avea si de aceea nu putura sa aplice inconstinta inlaturare prin nimicirea oricarei identitati sociale pe care o avuse sau o construise acolo in spatiul activităților lui. De vina era si mecanismul social care se dezvoltase independent de cel familial si de cel religios sau de credinta. Era un simplu sistem de activare si represiune a oricarei ascutimi in bucata deja complexa si butucănoasa a imginerii timpului prin canalele formate de ideile arhaicizate deja in mintea lor din foarte fragila copilarie. Asa ca el venind din cu totul alta lume si penetrind toate straturile protective si toate cararile false ce departau calea spre cetatea miscătoare, putu sa isi pastreze intactă deslusirea sa si putut sa ii fie cerut sa reconsturiasca picaturi din cetate. Pentru ca orice cetate miscătoare are nevoie de inovatii sau de creatii chiar daca ele nu isi produc utilitatea asteptata de colectivele vechi. El reusi sa distruga din chisturile ce devenira parte din peisajul si din functionalitatea de patrulare prin coridoarele masinariei. A indreptat citeva trasee si structura activă a devenit mai rapidă. Pentru ca el era unul din putinii ce putea vedea prin pietre si putea nepasindu-i de sufeirnta umana sa improspateze si sa usureze suferinta masinariei. Stia sa ii vorbeasca. Cum altii nici macar nu ii atribuiau viata.

Mistuitoarele fantasme ale liniștii. Doar ele pot sa inlătura din fruntea impingerii către apus a luminii rotitoare. Numai asa josul luxuriant are o mai puternică capilaritate in jocurile emisferice. Forțele acestea pretențioase au raspindit in prima parte a toracelui lui, intregi epoci de iubiri. Au rupt price față a netezirii si au crescut in desertul indelung bătătorit plantele iubirilor antropofage. Din sfera neteda de pamint uscat, mărită nu de lupă ci de enormele excrescente ale plantelor acestea de un verde violaceu. Plante ce cresteau imbatrindeau si cadeau. Plante ce faceau ca bine cu-

noscuta bilă amorfă sa fie acum o permanentă preschimbare. Nimeni nu o mai cunostea dupa memorie ci numai după știința locului ei.

Si de departe se simtea prezentă. oameni simpli renuntau la viata lor zilnica si dispăreau de la caselel lor, dintre stramosii si familiile lor pentru a veni adulmecați de cunostința acestei forme vii ascunsă in imbracmintea si trupul si coastele negre ale omului de carnivor.

Abdicîndu-si intreaga viata, porni mincind flori si iarba si lapte de vaca, spre adierile pline de sevă ale potrivirilor. Acumulările de restanțe sufletesti predispusera corpul sau la excese puritiste. Exprima poate ceva ce numai el reusise sa compbine in el ca mai apoi sa poata reexpirma in formele alienate ale corpului firav si nemincat. Apa din riuri il tineau inca intre neamul oamenilor. Si ii mai dadeau aluatul lor sacru din-dărătul albiilor lor adinci si tulbure.

Corurile padurilor tinere. Si copacii batrini rataciti intre ele, posedau capriciile perfectiunii. Isi atingeau singuri perfecta forma si fiire in complexa si telurica amestecare cu visurile norilor. Pe ultimii dintre ei, catre soarele ce apune adinci malformatii ale noptilor si intunericului puternic si violent statea marturie la conflictele noptilor cu razele soarelui de dimineata. In umbra cu straluciri ascunse cele mai aprigi dezbateri spre viata comună intre deschis si inchis. In umbrele ce se cojeau peste ochii deschisi ai infrunzirilor se prelingeau vinturile umede si matasoase ale primleor prezențe cuminti.

Aceste prezențe erau, nu ficele, ci continuarile complet metamorfozate ale absentei violente, din-nauntrul fiecarui centru de arbore. In acest centru nu exista vreun gol si nici picatura de sevă. Pădurii care tăiau copaci pentru casele si focurile lor, din cind in cind, tăiau absența. Si atunci din vidul plesnit ieseau grauntele furtunilor. Fugeaun oamenii la casele lor si baricadau usile si geamurile, pentru ca urma timpul arsitelor de plingere. Erau zilele celor omoriti din greseala... erau toti scosi si cintau si isi ardeau socul si frica trecerii in moarte prin doborirea copacilor. Iar daca vedeau viață de om, se razbunau. Nu din răutate si din singura posibilitate de a vorbi cu cineva. De a putea sa dea binete. Intre ei nu se vedeau. Ramîneau mult timp prinsi intre sevel absențelor... pina in anotimpul si de sarbatoarea prezențelor. Sarbatoare care fuse stiută de marii preoti ai zilelor trecătoare. Marii intelepti ai zilei de zi cei care avuseră timp sa inteleaga si sa descopere limbile si cuvintele, formele si bucătile, sfintelor vietăti. Asa au ascultat spusele lor si si-au strins viata si au lasat din ea cu totii la un loc in ziua despartirii de absențe, in ziua cind ele se transformau in prezențe.

Atunci in satul facut cu atentie in mijlocul padurii si cu drum indirect catre șes, un pocal mare, incrustat cu ornamente divine. Si in el si-au adunat viata si au dat-o naturii, pădurii din nou.

Multi dintre ei prind vocile padurii... si ii pot vorbi inapoi. Multi dintre ei isi petrec moartea in inima pădurii. Pentru că o cunosc, si pentru că sint

primiți in ea. De acolo, oamenii devin ingerii si zburătorii ajutători de fiinte. Ei isi păstreaza parte din voința lor umană ce stă amestecată cu cea pământească. Si parte din viață acum, ca orice plată, devin atentele si inexistentele țineri de lucruri in rost.

O libertate ascunsă in monahismul fecioriilor curbate pe jarul incins al crengilor rege. Sufletul copt si arama simbolică ce drena apocalipsurile neintregirii, curg suav pe pietrele umede cu seva plină de întoarcerile brodărilor curse. Mulți incercară sa execute orice fel de, chiar pe cele mai simple si usoare, incheieturi megalitice dar augurul primit din partea salavorilor lucratorilor centrali, putrezea de cum il scoteau din cutii. Incercară sa il acopere cu pamint, sa il sădească mai intii si sa il lase sa se obisnuiasca cu pamintul, dar el nu crestea si astepta doar o gură de aer sa poate muri lnistit. Ei nu stiau secretul inlaturarii de aer si multe alte taine ale viețuirii cu pădurea. Cine intră in ea, intră in corpul unei ființe asa ca asteaptă-te sa fi tratat ca ce esti tu cu adevărat. In orice ființă exită doar adevăr, nu există alt loc decit cel adevărat. Totul este fabricat din adevăr si atunci cind o ființă impura sau aliată cu altceva va fi dată afară.

Multi au incercat si chiar au trait o viata intreaga in padure, dar copii s-au nacut stranii. Oameni ai caror celule nu mai erau din adevăr ci din metale mult mai ieftine si mai usor de multiplicat, isi regaseau sinele plecat in copii, se regaseau in copiii nebuni ce fugeau noapte in padure. De la 5 ani tot ce nu era din pădure l-e dispărea din privire. Si pădurea nu se răzbuna pe acesti oameni, deloc. Padurea doar privea cu durere, lipsa adevarului din singele lor. Si cu atit de putin adevar copii trăgeau maternitatea pădurii, copii se hraneau din radacinile ridicate din pamint pentru ei. Padurea ii aduna pe toti neputinciosii, aceste metalica fiinte, crescute parca din petrol, si pentru ca puterea vietii era pra mare ea rupe orice făgas din nauntrul copilului... lasindul viu pedeantregul, un vas plin cu viata stătută. Si atit de grea incit forta copilului nu putea sa o miste deloc.

Astfel mii de copii au devenit copaci, copaci ce credeau inca ca miinile lor pot minca fructele pomilor din jur. Astfel a aprut un colt de padure fara poteci, un colt numit padura imbratisata. Acolo toti copacii miscau impreuna, acolo toti se tineau unii pe altii, parca incercau sa isi fure fructele unii altora. Si tipete ascutite de incă copii, se auzeau toamna, tipetele furtului de fructe. Acea padure a murit repde raminind un pătrat de cadavre de arbori, toti impreunati haotic. Iar pe jos pamint. Si crengi rupte de vinturi, ci carii in ramurile lor innodate.

Păsările se asezau aici doar daca nu stiau, sau daca isi doreau o seara inspaimintatoare. Din scorburile intunecate citeodata se auzeau rabufnirile nelinistite ale fostilor oameni. Rabufneau si se miscau incercid sa respire. Apoi descoperind imposiblitatea aceasta se infuriau si cit de mult isi doreau sa nu raneasca pe nimeni, si sa isi depaseasca conditita de cadavru, linistite

mugete, si miscari ample tradau incremenirea si moartea nedorită a micilor pui de oameni aliați.

Pe potecile ce răsăreau in colturile din ce ince mai depărtate florile si peretii oranj deveneau parte a unui adevăr greu de induplecat. Apostila gravă a puternicului trib de lemn, stropea forța si puterea măreției doamnei desculțe. Ea isi dori sa nu preamărească colindul apostrofat ce cotrobăia prin etericele șnțuri de masline si ghimpi. Numai sa treacă nevazuta inspre tinutul in care ea insăsi avea rădăcinile si podoaba virstei.

Prin toate baltile ce ascundeau fețele șterse ale gardienilor de piatră, incepură sa traiască cimpurile de fire de mărgăritar. Si gardienii neputînd sa mai privească cerul si inaintarea lui pe caile scrise in pergamentele pierdute dar amintite de copila verde, iesiră le suprafață si duse-ră in brațe muribunde mărgărite. Asa ajunsera miile de gardieni in fața femeii batrine, femeie ce acum astepta venirea surorii ei, doamna desculță. Aceasta venea intotdeauna cind se introcea de la lacul din mutele inghetat. Si isi aducea citeodata apă in gură, pentru ca in amestecul firisoarelor de aiazmă ce cresteau in apa de munte, cu saliva sa poata sa scuipe, dupa o saptamina de mestecat si nemincat altceva, puiul de vrabie. Primul pui cu aripi de cărbune. Doamna reusi sa treaca de padurea răzvrătita si sa ajungă in liniste la casa suratei ei. Trecu printre muribundele margarite si mirosul puternic al zilei de miine.

Doamnei desculte i se facu frică. Teribil de frică. Cazu la pamint si fu dusa pe brate la casa batrinei. Acolo batrina o spălă si o baga in plapumile groase din lina de urs. Si vazu seara in lumina pielii si a parului ei ca pe piept purta transparenta zilei de miine.

Batrina intelse ce se intimplase. Apa de munte prinse scinteie din ziua de miine de la greaua aglomerare de margarit. Acum ii era limpede, ca ziua de miine se va infăptui aici. Acum.

Filimon era din nou aruncat pe partea cealaltă a rîului învolburat. Acolo in orasul limbilor străine o fată il urmărea insistent cu privirile. Nu era nimic seducător cit mai curind acea odisiacă permutare cerească care nu ajunge intotdeauna la stiirea nostră, cit mai curind la a cea din jurul nostru. Si ei ii spuseseră surorile si prietenele sale ca are o privire stranie si apăsătoare pentru cei din jur dar ea neintelegind emotiile provocate de ea celolalti continua sa se joace firesc ca orce copilă. Ea nu intelegea si pentru ca tot ce vedea si auzea din jur, inaintea sau inapoia ochilor ei, nu părea sa iasa din normal. Nu ii parea ca este altfel decit ce vad si aud ceilalti. Iar povestile extraordinare cu vrajitoare si iele nu aveau nimic in ele din ce vedea ea. Deci cum putea ca privirea ei sa fie atit de specială, fetele trebuie ca isi bateau joc de ea, si pentru ca mama si tatal ei i-au spus de atitea ori ca este o fata normala, cu toate ca in spatele aparențelor părintești erau speriati de ea.

Si tensiunea aceasta le dădea parintilor un aer steril si complicat in familie si cu cunoscutii. Si orice ocară adusa si din cea mai nestiută coincidentă cadea greu in sufletele celor doi oameni. Toata viata lor era prinsă in jurul privirii fetiței lor cele mai mici. De cum se nascuse, după ce o vazu mama hotarî sa nu mai facă nici un copil.

De ar fi trăit cu adevarat ar fi alungat feteița de acasă. ar fi blestemat-o cu spume la gură, exprimindu-si frica prin violență. Dar isi doreau sa ramina civilizati desi frica incepuse sa le roada si din oase. Bolile celor doi incepură sa dea pe dinafară sa le ceară sa meargă la spital din ce in ce mai des. Iar fetiței ii placea sa se joace cu prietenele ei.

Filimon ii privi zimbetul care spunea cele mai noi si mai neintilnite lucruri aduse prin zimbet. Filimon acel magician ce isi pierduse credinta in magie. Magicianul devenit inginer. Caci totul pina sub picioarele lui Dumnezeu, asa cum deseori el insusi spunea, este o masinărie bine unsă.

Lui Filimon fetița ii lasa sa ii vada in ochi camera aceea deschisa, din mijlocul gradinii, unde se intersectau cărările. Fetița il urmarea iar filimon simtea ca ii porunceste, dar nu ii intelege inca cuvintele apăsate.

Nou in satul limbilor instrainate, Filimon merse mai intii la casa boierului, casa cea mai ascunsa din sat, ascunsa in inima satului protejata de cercuri de case din ce in ce mai mici si cu curti din ce in ce mai mari. Nu trecu mult timp si după ce batu la usa, un turc ii rosti o intrebare, reusi doar sa zimbească si sa isi descalte cizmele murdare de namol. Turcul ii zimbi si il pofti in casă. Ii lua cizmele si i le aseza linga un lighean cu apă murdara si aburindă. Filimon păsi pe covoarele groase imprastiate unul peste altul in toată camera. In toată casa. Ocasă mare si goală fără nici un etaj superior. La capătul holului o usa mare, dubla si inchsă pe care fu invitat sa intre de catre turcul acum mut.

Pasi intr-o cameră larga si foarte inaltă, o cameră caldă si frumos parfumată. In care crezu ca nu se află nimeni. Se aseză pe fotoliile de linga bibliotecă si luă de pe masă cartea deschisă.

-- ... gradină deschidea cerul de dimineață. Camera cu ferestre către toate părțile lumina cărările ce o despărțeau de lume. In ea o ființă incă neom, se pieptăna in oglinda mică de pe măsuța de ceai. O doritoare de devenire umană. Si privind pe ferestrele ei lumea cum trece prin lume, stiu că si ea trebuie să aibă acea ușurime cu care ei călătoreau pe coamele inflorate ale vietii.

-- Ea este cea care te urmărește si cea care te-a rugat sa vii aici.

Filimon se opri din citire. Această voce nu era a lui, cu toate ca semănau mult, venea din alt colț al camerei. O voce liniștită ce rostea pentru sine niciodată pentru altcineva. Filimon il simțea foarte cunoscut si asta il inspăiminta foarte. Se ridică si iesi din cameră. Lua cizmele din miinile turcului care tocmai le spăla. Se incalță si iesi pe poartă afară in stradă.

Ce placut sa fi printre străini.

Doi enormi enoriași se repezîră spre el si il lovira pînă la pămînt. Se ridică in luptă si fugi. Pe stradă lumea il arăta cu mina, si unii alergau după el sa il prindă.

Ii sări in spate un om mic si slab. Care il prabusi la pamint si il love acum cu picioarele sale subtiri si usoare. Un copil parcă desi avea mustată si chelie.

Tipa la el, intr-o limbă straină. Filimon il imbrinci si fugi. Ajunse pe o strada mică ce el credea ca da spre afară din sat. Si isis aduse aminte de ochii el adinci si severi. Il durea si hainele ii fuseseră mototlite nu mai putea să pară un om normal sau respectabil. Saluta din priviri pe lumea de pe strada dar grabea pasul.

Strada cotea adinc si la vale spre dreapta. De sus din deal putea sa vada ca strada se termină intr-un zid. Alergă, pentru ca nu era decit o femeie patrina la poarta unei case, si ajungind la zidul inalt, parcă parte dintr-o casa si nu zid al unei cetăți. Văzu o poartă veche chiar între zid și ultima casă de pe stradă si intra acolo, in umbra răcoroasă. Putea să vadă că deși erau curți, un șir lung de porți vechi făceau loc unei poteci între case si zid.

Trecu printre curtile lor. Printre lemnele puse stive de-a lungul zidului, printre hainele la uscat si rindurile de rosii si varză. Era liniste, vag se auzeau voci singure călătorind prin liniștea după-amiezei. Voci ca rare sclipiri de lumină in lungi asteptări in noapte. Spera să găsească o poarta prin zid dar gasea doar intrări mari ca intr-o casă. Zidul era o casă mare sau mai bine multe case așezate in cerc cu intrări in curtile acestea interioare. Curti interioare cu lături făcute si ele din case. Dar nimic nu l mai putu salva din greaua incercare de a se salva de la miscarile cele mai puternice care avuseră loc atit de deodată.

Fiica cea brutală si serioasă ce fugise din jurul familiei ei se turmenta deavalma prin cărțile cele mai fastuoase si mai prețioase din cite avuse sansa de a vedea. Nimic nu mai putea sa o salveze de la ridicarea aceea atit de fabuloasă si atit de mistică, incit sa poata sa fabrice odata cu prima si de la sine intelasa cea mai ultima credintă populară. Apoi deosbindu-se de circumvolutiunile si de culorile acelea ascunse se cățără prin aleile asezate de fiinta mumă pe culoarele de piatra rotundă, ca sa poata sa se isprăvească odată cu tot timpul si acompanientul cel mai primitiv din lumea aceasta calcinată. De ce sa ridice fecioria prin culoare, de ce sa aiba vreo noimă apicultura in acele spatii vechi si mirositoare. De ce sa prinda de ceafa cea mai inalta si mai prețioasă aclimatizarile micilor oameni de puf. Acrisor era totul. Si mic si pufos activatorul de energie electrică. cel pe care Filimon il aduse cu el pentru a salva si aceasta lume de la principiile ei retrograde. Stia ca amgia si instantinicitatea ei ii vor vraji si fascina me oamenii sinceri si isi vor schimba viata atit de mult. Crezind insa ca acest aspect nu poate sa preveadă calomniile si fosnetele ce vor urma el a feliat toata istoria lor cu cutiul deschis al gindului si privitorului său. Avind deasemenea si citeva

dorinte desarte creă din nou ascunderea celor mai inviate si mai prime forte ce atingeau atit de intim simplitatea acestor primordiali oameni. Stramosiirile lui catre noii impropietariti cu scurtele farmece si lungile chinuri, aceasta otrava mai inceata ca timpul si lunga de genereatii intregi face ca noi cei care am stabilit cele mai superioare calatorii infrastructurale sa fabricam deja inceputurile celor care ating divina si discordanta autonomie emotionala a oricarui atribuiv colonial. Aceasta isi poate avea indoirea si crizantema de foc in ascunderea si vătămarea fundamentelor pe care formele isi au creationala sursă. Apoi pentru a despărți oamenii de cele mai subtile si civilizate apucaturi, vom aduce atingere tuturor echilibrelor si echilbrarilor ce vor tinde spre starea de circulara identificare. Aceasta va fi foarte frumos si pentru că cele ce isi vor dezvalui privegheatul in firmele celor ce isi pot ascunde farmecele mai inainte de crimele impotriva oricarui corp imaterial, oricarei binefaceri supra temporale vor descrie totodată si polemizarile ce conduc catra diluarea sau dezintegrarea legaturilor de rudenie intre inimile sectoriale ale structurilor plenare.

Ambianta prima care dadu declaratie de dragoste in lumea celor primitori, si a celor ne egoisti cu plasmuirile continuului primejdios, atingea pentru prima oară cremenel si creanga de jneapăn pentru a uni eterna cădere cu urcarea întreptată . Această dorintă sau termen decantat din lumile petrecute de minoritatea inexistentă in mijlocul spatiului de contopire a monadelor umane, se dezvolta in paralel si in influentare cu actul diurn de folosire a vremii.

Apoi dacă ar fi putut dar nu ar fi avut, s-ar fi creat doar un pic mai mult filimon in creatina capriciilor ce descopereau tot ce aveau in posesie. Numai diurna cea rea putredă si coruptă putea sa se indeletnicească cu stringerea de avutii in lumea cealaltă. Nu sint sigur ca totul ar fi putut să fie din ce in ce mai multi. Si orice criminal se miră cumplit de lipsa celor omoriti. Si celmai adesea victimele isi fug singure din cale victimizării. Noi nu avem cum sa ne inaltam in puterea aceea plină de ființe divine si creatii melodramtice. Nu stim unde sa ne ascundem de clovnii si caricaturile facute de miinile noastre murdare sau combinate cu toxinele adaosurilor de bine. Nu stimsa avem mai mult decit descrierile descrierilor, mai mult decit personalitatiile prinse in principiile deschise la capetele goale ale reactiilor hilare.

Ca să poti pluti pe plapumile vieților nu se mai pot decanta abolitiile acelea divine. Nu se mai pot distruge vindecările acelea caudine. Acele sărituri in gropile comune, cu fericire si zvăpăiere tinerească. Pe inabusitelea cele mai profunde ambitii sinte insireate in clepsidrele binevoite.

Mishell era cel care avuse toată viata acea ironie si criza permanenta, acea privire la marginea isteriei, o isterie fără tăis, o isterie ghidusă pentru fețele vazute de el, dar abisală pentru fața lui. El era omul care putea alege doar aurul plătit pentru talentul lui sau moartea. Nu stie nimeni insa de ce chiar daca intitdeauna alegea moartea, nu a putut schimba sau renunta la

acest fel de ratiune. Si ratiune iiputem spune cu ingaduintă caci bazele intregului său mecanism de alegere, de ghidare, era format din piese si complexe automatizari emotionale. Un animal?

Cicatricicle disparutilor si mai ales al celor care il refuzau era din ce in ce mai mare si mai complex. Si forma din ce in ce mai prezentul univers al conexiunilor refuzate. Acolo, la capetele taiate ale firelor de legatura, fire care inca functionau si din care se scurgeau inca receptori si lichid limfatic, era o cameră. Erau toate băgate intr-o camera goala. SI cu cit mai multe cu atit ele se conectau intre el, si formau din lifmă si receptori lumină, natură, oameni si dinamici umane. O perversitate filiformă.

Iar cavitățile cascate din peretii acestei camere ii spuneau că se apropie din ce in ce de iesire. In fiecare zi, si cu fiecare perversitate ce noua se nastea in camera refuzărilor, in vise ii apăreau noi si noi flori reale. Mishell isi visa uitindu-se in oglinda visele si amintirile preconcepute, si divinizările cele mai neutonome. Era desigur minunat sa te afli in momentele minime si neimportante deja traite dar uitate. Mishell:

-- Oameni, unii peste alții... oameni frumos arajați unii lingă alții. Atingindu-si inimile... salutindu-se respectuos. In galagie, orgie si emanatii... in ordine, liniste si armonie estetică. Te-as stringe in brațe... un zimbet si o adiere de sănătate.

Iar pe băncile lungi ale riului innorat, nu aveai nevoie sa creezi nimic mai mult decit ce te astepta in picioarele cele mai arpige si imortale posibil. Nu exista nici un apropiat mai senin decit cel ce pregătea ospiciul să creada că dacă vom avea altceva mi aproape de noi vom crede in multii si deosebitii descreierati ce asediaza ploaia care va veni.

Iar filierele aprinse in mijlocul acelor si a ficelor crestine, opresc din a lor zăbavă. Ele erau acolo sa isi poata dezlipi cele care trec de cele care rămîn. Nu era nimeni care sa fi putut sa isi tina trecerile sau sa poata arunca raminerile. Toate erau acolo cu un singur pret si acela era cel mai egoist si mai personal lucru posibil.

Nu numai durerea si confuzia provocata dar si emulsia de venin si de suc gastric pe care o varsa inspre ceilalti il faceau periculos pe linga aceste fete miraculoase. Dar prezenta lui acolo le ajuta pe ele sa isi gaseasca spatiul dintre treceri si ramineri. Sa isi vada pentru prima oara naluca in fața ochilor, pentru ca numai astfel, ele sortite ingerilor, puteau sa isi inteleaga moartea atit de natural si frumos. O padure cit mai inflorita si cu cit mai putine cărări atrăgea foarte multă prigoană celor care ar fi dorit sa se uite la fața intunecată a mireselor desculțe. Nici el nu mai intelegea ce se putea face atit de fabulos si de frumos in lumea aceasta neprihanita. Inconjurarea celor multi era benefică, frica celor putin era mircob de izolare a peticeleor de asfalt posibil in frumosul suflet ce atirna in defaimare pe largii pereti ai cutremurelor. Era o adiere atit de pertinenta atit de fabuoasa incit cuvintele si gindurile lui se desprindeau de el si rupindu-se de la baza zburau către

inaltele ceruri lipindu-se de cele mai aprinse si mai raspindite culegeri de noante. Noi nu stiam nimic. Si ne doream sa putem sa navigam marea, sau sa murim inea. O iubeam atit de mult incit , fiecare parte a sufletului fiecare om fiecare centimetru de pamint era acoperit de emotiile noastre cladite in apă. cum sa explici sotiei si copiilor tai ca ei sint facuti din apa pentru tine. cu sa le spui ca iubirea pentru ei ii aduce aminte de un colt, un rasarit, de soare din mare. Orice masina ce trecea pe strada avea urmele uei iubiri din mare. Nici un val nu ramasese mamorat, cum sa nu fi tras inspre funduri. E minunat sa mori in mare pentru ca acolo este singura sansa a lui sa fie iubit. Sa isi aduca aminte pina si de moarte. Moartea atunci cind avu ocazia sa nu moara in pat ci in mare, ii aduse aminte de un apus minunat. De un soare indepartat pe care il vazuse in ochi intro zi. Si nu viata ii trecu prin fata ochilor ci toata colectia lui de bucati de mare. Si in timp ce tragea apa pe nas si pe gura ii intrau si amintirile toate. Se scufunda in propriul lui suflet, si nici o lacrima din lume si nici o impresie de iubire nu poate sa aduca aproape de sufletul nostru fericirea din ochii lui. Murea cel mai fericit om din lume, singura clipa fericita din lume.

7. OAMENII DESCOPERIȚI...

Era o seară cit se poate de normală, cu stiri la televizor, cu paharul de vin si numai lampa aprinsă. Spălase vasele si apoi merse la toaletă ca in fiecare seară. Acum se odihnea pe fotoliul al doilea, cel mai depărtat de televizor si mai aproape de balcon ca să poată deschide usa si sa fumeze fărăsă ramînă fum in casa.

Apucă să soarbă o gură de cafea, si suna sonerie. La acea oră in acel stil de viață soneria sunată fără musafiri si fără program, la asa oră era alarmă si nu anunt tandru ca cineva, un corp, o persoană iti doreste compania fata in fata.

In acele zile i-ar fi putut scrie un mesaj pe telefon, sau chiar telefona pe mobil, sau mai concret sa il sune pe telefonul fix. Cel cu fir, cel băgat in priză. Apoi putea sa ii scrie un mail, sau sa ii scrie un instatnt pe messenger. Cum toti cei care ar fi facut asa inainte de a suna la soneria apartamentului sau, ii trecu deoparte, si nu mai ramase nimeni dintre cunoscuti intre cei cu posibilitatea de a suna tocmai acum, il trecu un fior de teamă.

Teama de acele fețe comune ale milioanelor de posibilităti amenintatoare, ale oamenilor necunoscuți care ar fi putut sa iti fie la usa.

Si pentru că nu isi dorea să se ridice si sa raspundă, se convinse ca nici o problemă nu are cum sa fie, pentru ca facturile sunt platite, iar acum nu este o ora de lucru. Si dacă nu putea sa fie nimic de criză, atunci putea să nu fie acasă.

Dar soneria mai sună odată. Si două ciocănituri de mînă în ușă.

-- Bună seara, am venit sa va spun o poezie...

-- Nu multumesc...

Si inchise usa. Scăpă. El care crezuse ca se apropie sfirsitul. Scăpă el care crezu in aprinderea minimei abnegații in inimile oamenilor. El care desi se

extirpase din jurul tuturora trebuia sa indure, in acest trai comun, de bloc si oras, accidentalele băgări in seamă.

Tînarul rămas pe hol apăsă pe clanță si usa fiind uitată deschisă intră. Ca in filme, ca in literatură, o situatie asa de falsă, atit de atipica conduitei sociale, si a intruziunii a unuia in viata celuilalt. Stia ca normal ar fi fost sa se scuze si sa se introducă cumva dar asta i-ar fi dat ocazia lui Micloș să il refuze si el scuzindu-se la rindul lui. Ii citise in priviri lipsa dorintei de conflict dar nu ii ajunse inca la creier, o intuia si asta ii dădea un fag sentiment de curaj.

Era un tinar tipic, cu ochelari, slab inalt, si fara nici o trasatura brazdată pe față. Nu avusese nici un eveniment greu in viata. Si de aceea pe fata lui era doar slabiciunea si uscatenia unui suflet inuman si incomplet. Si poate si asta l-a determinat pe Micloș să il invite sa stea jos.

-- Ia loc...

Miclos l-a invitat sa ia loc pentru ca nu avea nici un pic de forta interioara nici macar sa se sperie. Tinarul era in mijlocul sufrageriei lui. Tacut, privindu-l si asteptindu-i scăpările agresive.

Se aseza... si privi la televizor. Nu se astepta la atita nimic. Nu mai stia ce sa faca. Si nici Micloș nu mai stia. Au preferat sa privească la facilul si antrenantul serial politist. Impreună, fără sa isi spună vreun cuvint.

Si serialul se termină si frica din Miclos incepea sa si-o simtă in git si in muschii feței. Rolul sau de gazdă. Rolul acesta pe care nu l-a simtit de atita timp, acest personaj ii era complet strain, dar jucabil, posibil. Il refuză, pentru ca incerca sa isi fie sincer. El nu avusese niciodata sentimentul ca aceasta casa ii apartine, sau ca ceva din aceasta casa tine de el. El era un simplu locatar, care isi vedea de treburile marunte ale locuirii. Isi spala vasele, rufele, pe jos, mobile de praf... balconul sa poată iesi in picioarele goale afară. Dar acest apartament nu era a lui, chiar daca totul era facut de el, pina si oridnea programelor la televizor. Asa că hotărî sa fie singur chiar cu acest om in prezenta lui.

Si incercă sa nu tina cont de el.

Dar ceva din afara controlului lui il facea sa reactioneze si sa vada lucrurile exact ca o gazdă. Si incercarea lui de a se comporta ca atunci cind era singur ii părea tot atit de falsa ca si fiirea de gazdă.

Corpul i se ridică si il duse la toaletă. Facu pipi, si se intoarse. Baiatul era tot acolo. Tot imbracat. Stind in fotoliu. Se aseză și el jos.

Baiatul nu văzu nimic posibil să facă. Era complet blocat si orice miscare a lui orice actiune gindită ii părea foarte groasă foarte brutală si violentă. Era un calm foarte bizar in aer si el nu stia cum sa inainteze prin el fara sa il tulbure. Era evident ca nu se putea spune nici o vorba. Si ca sa se intoarca spre el ar fi fost enorm de urît. In lipsa lui Miclos baiatul - Ipo, lua telecomanda de pe masa, natural, fara sa se gindească, pentru ca interveniră reclame. Schimbă programele pina ajunse pe TV5 unde era o emisiune de

gradinarit pe muzica de Bach. Atitea placeri cumulate intr-un singur loc. Atitea valori puse cap la cap intr-un program TV il cucerira instantaneu. Pierdu stiința locului in care era si se aruncă in lumea din TV.

Miclos asezindu-se jos, simti ca ceva nu e in regulă dar nu isi dadu seama, nu cind vazu ce e la TV ci cind nu gasi telecomanda pe masă. Zimbi. "Fascinat, cum e posibil sa pierzi controlul nestiind ca l-ai avut. Minunat si atit de simplu". Nu il deranja sau cel putin asta simtea el. Nu il deranja nici macar programul de la televizor, program nesubtitrat si intr-o limbă pe care el nu o intelegea. Nu ii placea, nu ii displacea... iar situatia si incompatibilitatea felului lui de a se răzvrăti il faceau sa poată sa se uite si chiar sa gasească emisiunii, postului calitati. Si din cauza ei, a gradinilor frumoase, verzi, a naturii atit de curat aranjată, a gazoanelor si a tonului prezentatorilor atit de placut si calm, găsi si pe Ipo intr-o altă lumină. De fapt intr-o lumină. Pentru că pina acum nu il vazu deloc. Era o simplă creatură imbrăcată prea gros.

Afară se lăsa ceața peste careul de blocuri. Luminile ferestrelor incepeau sa difuzeze si apoi sa dispară.

-- E mic... spuse Miclos, bomba atomica fu aruncată. Căzu si creă precedentul pentru celelalte. ...pentru atitea plante.

La televizor, un specialist aranjează plante pe balconul unei doamne.

Ipo se intoarce spre el si ii zimbeste.

-- Pai nu? Dacă le-ai pune aici la mine nu as mai avea nici unde sa imi usuc chilotii... ride. Si simte ca se sparge o placă groasă, si prin ea iese in normalitate. In acea normalitate unde tu si el sinteti exact ce gindeste unul dintre voi. Si va fi o normalitate pina ce celalat va reactiona si va fi altfel decit ai crezut. Si starea de asediu si de conflict rece va incepe. Conflictul de a aduce pe celalat intr-un personaj compatibil tie, si de a te aduce pe tine la un personaj compatibil tie si personajului celuilalt.

Ceata se indesește si lasă mai putine lumini. Numai pe cele mai apropiate sa ajungă la balconul lui Micloș. Orice turn ce dispare atit de repede nu isi mai susține temelia atit de bine ca in vremurile cu ploaie. Acele vremuri Ipo si le aducea aminte foarte bine dar acum nu indrazanea sa scoata un sunet. Avea telecomanda inmina si cu ea nu sita ce sa facă. Dorinta lui apriga de a salva suflete se năruise infața temerilor lui sociale. Nu iubise onul niciodata dar credea ca odata schimbat in fiinta nobilă atit de descrisa in cartile de căpătii ale umanitatii, ii va iubi cum nimeni nu ia iubit vreodata.

La turn incepu furtuna, atit de repede atit de molcom. Ploua si in marea fara nici un val se vedea sclipirea lunga a lunii ițind de sub nori. Stropi de ploaie faceau marea sa fumege. Totul era intunecat si luminat era apropia si depărtat, nimeni nu mai avea nici cea mai mică avuție sufleteasca si de aceea ploaia se declanșa automat in zilele cu oameni goi. Amiralitatea si ccăpetenia trecatoarelor plutitoare erau frati buni si prieteni deasemenea se

iubeau si asta insemna destul de mult pentru conducerea portuara. Dintre ideile lor si dintre rezultatele conflictelor lor rezulta cea mai inchegata si coerenta politica de navigatie pe riurile si marile ce inconjurau peninsula. Si daca capitala si regele erau prinsi in parea continentala a regatului cei doi isi aveau casa si copii in virful peninsulei inconjurati de apa plina de teluricele si atit de pătrunzatoarele rafinamente ale adevarului marin. Pamintul poate fi sculptat si cizelet atit de frumos. pamintul poate crea lumi, case. universuri in care, si caruia sa ne dedicam. Dar marea, ei o vedeau, directa si simpla. Singurul lucru cce le aducea aminte de simplitate si adevar. in luptele politice pe care le duceau , era marea.

Un istoric ia descris pe cei doi frati ca avind amindoi aceeasi inimă si desi cel mic avea cu trei ani mai putin si era facut cu alta mama, erau gemeni, ca doua fapturi create dintracelasi suflet prea mare. Asa se spune si despre marii invatati si marii sfinti ai lumii ca dupa ce mor ei aleg sa se reincarneze fie spre dumnezeire fie din dragoste pentru lume isiimpart sufletul la multi oameni. Si acesti oameni devin un grup, o miscare, o natiune. Asa se spune si despre Zalmoxe care a cerut sa fie inmormintat in ritualul imprasterii sufletului sau intre oamenii poporului sau. Astfel s-au format românii. Nu din teritorii, nu dintraditii, ci sint o familie pentru ca sint facuti din acelasi suflet. Se spune ca sufletul lui Zalmoxe era atit de mare caci inca ne mai nastem si noi intr-u el. La fel ca si cu Iisus. La fel ca si cu Noe. La fel ca si cu Adam. Sintem nu neamuri directe, ci frati gemeni, simtim credem si vedem lucrurile prin sufletele lor amestecate in noi. Sintem copii unor minunate suflete.

Amerizarea devenise cea mai simpla forma de aterizare a farfuriilor zburatoare. Ele veneau direct de pe geamul de la bucatarie a slugiilor. Ei aruncau la fiecare conflict cu mai marii casei sute de farfurii si borcane pe geamurile care dadeau spre mare. Conacul fortificat era clădit pe culmea unui mal inalt de mare. Acolo apa era adinca, si pe fundul ei, pe linga fecale erau farfuriile nobile, chiar si seturile Chinezesti ale familiei amiralului. Slugile stiau ca vor fi innoite imediat. Si stiau ca prin ei treceau toate lucrurile celor de sus. Si ei scăpau de ele, de haine, de incaltaminte, de portelanuri de bijuterii aruncindu-le in apa. Dindu-le, cum spunea cel mai batrin om al casei, un fost grăjdar, inapoi.

Pentru el circuitul era simplu, din pământ ies paie, paiele sint mincate de cal, si balega se pune innapoi in pamint. Toti traim din diferite parti ale pământului, si fiecare isi trage ce are nevoie din el. Si fiecare are nevoie de ceva diferit. Asta il facea pe grajdar sa i se para natura ceva atit de fascinant. Nu ii fusese niciodata frica de ea. Si intotdeauna avuse-se, nu dubii, cit interogatii la adresa creatiilor lui Dumnezeu. Lua totul din jurul lui nu ca pe creatia directa a lui Dumnezeu ca si cum un timplar face o poartă ci indirect... ca si cum Dumnezeu face lemnul si nevoia de frumos. Dumnezeu spunea grajdarul nu a creat lumea cit acele ceva-uri care ii da acestei lumi

dinamism. Miscare. Lumea este toata in miscare, nimic nu stă. Si asa a concluzionat el ca timpul nu a fost inventat de Dumnezeu ci a apărut ca efect secundar. Si Dumnezeu a lasat toate aceste efecte secundare, pentru ca ele imbogatesc lumea. Si pentru ca totul e in miscare e imposibil, gindea el, sa nu fie accidente intre lucruri care se misca indirectii asemanatoare. Ciocniri. Si aceste ciocniri sint si ele miraculoase. Tot ce il inconjurase toata viata era un fina broderie de accidente si dungi trase de miscarile tuturor lucrurilor.

Dar grajdarul era batrin si il bagau in seama doar copii si dintre ei doar o fetita mica il credea. Si acea fetita va ajunge o sotie cuviincioasa dar fara coloana vertebrala si o va imprumuta pe a sotului ei prin iubirea pe care trebui sa i-o poarte. Si uita ce ii spuse grajdarul pentru ca avea 4 copii si de fiecare in parte trebuia sa se ocupe. Iar sotul ei devenea pe zi ce trece mai instrainat. Parea ca vine la o institutie maternă. Si nu in casa pe care o construise-ra impreuna el si ea. Mirosea prea mult a copii incit uitase cum ii mirosea casa atunci cind o considera raiul pe pamint, desi nu o zugravise demult. Acum insa totul se schimbase, si se schimbase inceva foarte diferit de ceea ce fusese, atit de diferit si de strain placerilor sale incit dorind sa fie de-al casei se uita pe sine. Si uita mirosul fericirii lui, uită pentru ca fusese inlocuit prea multi ani cu altele.

Pină si soția lui incepuse sa miroasa a altceva. Nu mai era acel miros de femeie deschisa si iubitoare, si de femeie inchisa si dominatoare. Femeia avea mult prea multe. Si aceste lucruri ii dominau acum viata. Erau parte din ea, toate problemele si identitatile copiilor ei depindeau de ea. Toate contactele copiilor cu ralitatea erau mediate de ea si devenind centralista intre ei si viată, mirosurile ei se schimbară pentru a putea sa se mentina activa, convinsa, dedicată dezvoltarii lor.

Vorbise-ra de multe ori despre asta. Si aceeptara amindoi ca intre ei se instaurase un razboi, si ca fiecare batalie trebuia intr-un fel sa fie cistigata de amindoi. Mintile si sufletele lor se complicara astfel foarte mult. Fiecare noua batatlie si de multe ori acele multe batalii paralele ii faceau mai inteligenti si mai sinceri unul față de altul. Isi intelegeau mult mai bine ca in tinerete felul de a vedea lucrurile si asteptarile unuia față de altul.

Astfel intre ei si dintre ei crescu o terță persoană, ființa realtiei lor. Acest personaj devenea din ce in ce mai independent fata de ei doi. Incepind sa fac si sa vrea si din pacate sa aiba lucruri din afara universului posibilitatilor unei realtii. Astfel devenind o perversitate destul de puternica ea isi alese pe el si reausi sa il schimbe din dedicatul soț, in instrainatul ce intra acum pe usa parca intr-o altă casă.

Asa reusi el sa isi petreaca si sa isi indure viata. Stia ca plutea fara nici o tinta. Stia ca asteptarea va fi dificila citeodata, si timplu trecu si cei din jur incepura sa il lase din ce in ce mai mult in pace, si sa caute sa il scoată din toate activitatile prin care el avea un rol activ la binele familiei, cum ar fi meseria lui... la care abandonă. Placerile lui. Tabieturile. Si deveni in sfirsit

dupa multa sufeinta o umbra. O umbra care reusea sa umble fara sa fie vazuta. O umbra care la inceput credea ca este ignorat, sau treatat fara respect se dovedi in timp ca el este intr-adevar o umbra. Si zimbi. Si mirosul casei i se intoarse in suflet. Stia ca nu omai puta atinge pe sotie. Stia ca atingerea lui de acum va fi fior de durere in inima ei asa ca o ocoli. Putea acum sa faca ce isi dorise toata viata. Sa doarma sub pomi sa nu il ude ploaia. Sa poata calatori fara sa ii fie foame sau sete. Asa calatori toata lumea. Si o vazu de aproape. Avu nevoie sa traiasca atita si degeaba pentru ca moartea sa ii ofere atit de multe. Era minunat sa fi al polul nord si sa nu iti fie frig. Sa dormi afara privind aureola. E nemaipomenit sa te plimbi prin jungla nepasindu-ti de plaoie. Totul era frumos. Nimic nu ii ami putea aminita in nici un fel nimic.

E ciudat ca trecure 200 de ani si el inca nu se plictisi de umblat. Reusi sa invete limbi extreme. reusi sa vada progresul sau schimbarile oamenilor din societati periferice. Ii placeau animalele care il vedeau citeodata si unele dintre ele cum ar fi pasarile de noapte si fluturii de noapte il vedeau totdeauna. Era fericit prima oara in existenata sa. Fericit toata ziua, in fiecare zi... pentru 200 de ani. Aceasta fericire se acumula in sufeltul lui. Si il face sa se simta din ce in ce mai luminou. Din ce in ce mai usor si mai parte din totul. Apoi dupa cei 200 de ani si o lumina completa simti ca se prinde de lucrurile din natura. Si se lasa furat de plate si mincat de animale. Si asa sufletul lui redeveni pamint. Unde renunță să isi deschidă urmele si sa apropie de încarcerările și contorsionatele metode. Botin nu mai reuși să aprindă cu soarele aceste minunate avinturi terestre si acompanie pe primii despărțitori cu miinile sale curate. Noii veniți se simtiră mai intii altfel apoi, cu cit stateau mai mult si mai des pe linga arborii de frunze verzi, se schimbară in evolutivele premeditări cu care toti erau la curent. Nimic nu isi mai putea redeveni la suprefață fără binele ce l-i se cuvenea. Nimic nu isi mai avea durata sa in plasmuirile care deveneau neîndoite. Acumulările de oameni străini si discutiile care ar fi bunătatea si cuvintele ce nu isi mai puteau redescoperi in animațiile care aveau primele conotații benefice si redescoperite. Noi nu eram atit de apropiati cu ce se intimpla in contemporaneitatea noastră. Eram mai degraba ratacici intr-o istorie paralele, sau limitată de convigeriele noastre in directia acelor momente de adevar pe care l-e cautam impreuna. Menoa si cu mine am deschis mai intiti ochii inchisi inspre soare. Pentru a compara ce vede unul cu ce nu vede celalalt. Apoi după ce ne-am descoperit caciulile a fi aceeasi idee si aceaasi constringere apriorică am putut să respingem linistit activitățile care nu isi aveau locul in derectia noastră. Eram amindoi epurați de memoria lungă din copilarie. De proiectul ancestral de pastrare a prezentului colectiv. Si din această cauza eram cit se poate de doritori de a gasi un mod prin care sa pastrăm amintiri si dat fixe ce ne-ar fi putut ajuta in avansarea pe plan mental si astfel sa putem sa influentăm incet usor cursul contemporan al

lucrurilor. Si eu si Menoa am incercat de multe ori sa suflam in vint, dar nu am facut decit sa de scuipăm singuri in faţă, si din cauza asta stiam ca trebuie cumva sa reusim sa tragem mai mult aer in piept. Era o metodă si un fel de a vorbi destul de repetativ si de solitar, dar atit de nenatural incit am inteles repede ce trebuie sa facem ca sa ne atingem ţelul.

Evident ca după citeva esecuri am inceput sa ne gindim exclusiv la scopul si visul nostru. Să il intorcem pe toate partile pentru a reusi sa ii creăm o posibilitate, unloc in care sa poată sa fie ingropat, si sa crească. Si desi nu cronometrasem de data aceasta de cit timp incepusem cred ca prin simpla privire la soare aminteles ca reusisam sa forţăm legile rememorării. In general se intimpla ca schimbînd subiectul, inlantuirea devenea prea grea pentru noi, dar descoperind cercul, si rămînerea in jurul lui cit de mult posibil am putut sa gindim in spirală. Dacă ar fi sa ii creem o imagine geometrică. Dar e sigur că linia nu este felul in care ne putem dezvolta.

Ah! De ce sa ne dezvoltăm, de ce sa schimbăm lumea...? Asta era intrebarea noastră pe care nestiind cum să o raspundem am incercat sa o analizam si sa o explorăm cit mai mult posibil. Poate, am notat eu intr-un caiet, poate o sa reusim să aducem in zona stiinţei rădăcinile si ami apoi rădăcina comună a intregii noastre voinţe. Ne era evident ca sub orice cuvint pe care il rosteam eram noi, sau mai bine zis bucătele din noi. Acele bucătele am reusit sa le spargem is mai mult si să tragem de el atit de mult incit forarea de multiplicităţi a resuit sa devoreze tot ce Menoa si cu mine am lucrat atit de elegant si mult in timp. toate creatoarele de albumină din jurul zonei in care locuiam au crezut că aparatul de decizie a impins totul mult mai departe decit ce s-ar fi potrivit inaintea coboririi lor de pe piedestalele psihofiziologice. E si normal din moment ce apartenenţa la cercurile concentrice de acces erau forţat inchise, să se incerce pătrunderea in acest vechi necunoscut. Este ambivalent, desi oarecum puţin, sa tină corpul mai mult ca gindul. Si totodată in carnea ce putrezeste lent sa se aprindă focuri mocnite si jaruri vechi in chipuri de cenuşă alba amestecată in uleiuri fine pentru picturi sufletesti. Acestea cu timpul ieseau ca transpiratia pe corp, imprimînd pielii tatuajele albe. oare de ce mai era nevoie de ele cind există atita subtilitate in ochii fiecăruia dintre voi, sa isi cunoască intim orice terţă existenţă.

Si nu gindul ci evacuările au fost motivele spuse de gunoieri pentru a activa intreaga lor reţea de ruralizare. Au adus dintre fumurile negre ale incălzirilor centrale. Si de aceea toti cei cu un prim raspuns la trucurile lor incongruente isi aveau sfirsitul spre privirile ultime ale rudelor condamnate.

Piruetele lui erau grave. Adînciturile din ginudrile lui erau rare. Apariţia primilor feluri de mincare era prea mult. Avintul careului de rotaţii nu putea sa se ridice din această copertă de joc. Minimele creaţii ale niciunuia nu mai puteau sa sădească mai mult decit avîntul acela patern. E

mult mai usor să dejoci planurile creaturilor de linga tine, si a celor care se desprind de abandonarea colectivă, decit sa umbrești butarea primelor raze de soare ale primăverii. Noi nu am stiut ce trebuie sa facem si cum trebuie sa ne absorbim unii pe altii. Sau si mai bine cum sa ne absorbim pe noi insine. Stiam doar ca odata in absorbire orice urma de aducere in stiință strica tot. Desprindea intrega forță a atractiti subsaline. Noi tot incercam si ne straduiam de ani buni sa ajungem in locul acela de unde intreaga noastră lume isi are originea. Stiam ca fara ochelarii de vedere si aparatele auditive, fara medicamentele de digestie si de sanguinare am fi fost fiinte mult mai slabe, si mult mai rare. Stiam ca o sursă exista a acestui intreg mecanism. Stiam, dar mai mult speculam. Si in momentele noastre de supărare sau de obosire ne trezeam contemplind la futilitatea dobindirilor noastre si a atractiei noastre numai pentru ca originea ierbii din jurul casei era luată de la sine. Nimeni nu intreba de ce apa de izvor. Si nici macar nu mai intrebau cum. Mie personal imi place mi mult intrebarea de cum deci cea de dece. De ce-ul este distrugător si penetrant, dar nu ajunge niciodata la adevar de parca adevarul nu există sau nu poate fi stiut ci doar intuit si presupus. Asa ca acest cum... are incorporat in el adevarul sau poate exista un raspuns la această intrebare doar dacă ii atribuim un adevar. Si mai e ceva, in intrebarea de cum... stau multele expresii umane nevocale. Si asta e minunat.

SIntem unii dintre cei mai importanti exponenti ale ideilor coerente. Sintem cei mai importanti existenți. Si nu se va inchide niciodată posibilitatea deasă a capilarelor marginașe de a albi complementaritățile subjugate. Ocrotirea lor are darul si obligația să readucă si sa prindă atitudinile cle mai atroce din prima si nu ultima desprindere de activitățile ulteror acumulative. Si stiind că apicultura aduce cu ea dobindirea calitatilor echipelor directe, esantioanele prime demonstreaza la rindul lor activitatea intensă de reglare a portilor primilor activități ce creaza oportunitați si imperioase constringeri de partea deschisă a contemplatiilor spre desele cuve abisale.

Orice normalitate există doar intr-o exterioritate repetativă. Sau cel putin asa am auzit in prima zi din viata mea la radio. Era intr-o pauza de la fiecare fix, cind cineva incearca sa comunice fara față, fara nume si fara cunostință individuală de om. Această fraza mi-a ramas in minte deoarece am simtit-o si eu de multe ori. Adica orice drama sau criza sau nevroza traită ca pe o exceptie permanentă nu era general valabil , si majoritat in sondajele sociale ca stare de normalitate. Adică o viata plină dacă se repetă de prea multe ori devine normală, apoi de prea multe ori, devine banală. In timpul acestor ginduri, decojeam o portocală stind pe treptele unei colivii de fanfară uitndu-mă la concertul mecanic al papusilor de lemn ce cintau automat, in care enorme, cintece tresăritoare. Si gindurile mi leau oprit oamenii din jur cu care vorbeam, sau mai bine zis ma certam pentru ca prefacindu-ma ignorant arunca cojile pe jos. Cerindu-le incredere. Dindu-le

toate motivele si toate dovezile ca sint un bădăran care arunca pe jos ca mai apoi pierzîndu-si increderea in binele din sufletului omului, sa iau cojile de pe jos si sa le arunc la cos. Erarăcoar si placut. AS mai fi ramas acolo dar simteam o nevoie sa ma ridic si sa plec la drum. Poate si pentru ca am ales viata asta ca pe o calatorie. Si inorice calatorie nu ai nimic al tau. Totul e inchiriat pentru moment. Pat, casă mincare.Legaturi sociale. Si orice calatorie interioara, si orice calatorie asezată in pridvorul caselor deschise se departau enorm de locuintele rupte. Asa am ajuns sa cad jos in fața celei mai deschise rani. Avintul numerelor primare era deosebit. Nu prin numere cit prin modificarile pe care le produceau de cind progresia naturala era incloauita cu progresia numerelor prime in matematica lelmentara. Disparuse doi, patru, zece, șase. Gindirea oamenilor devenise treidimensională. De unde era sa stim ca intre 2 si 3 sint numere lipsa. Si ca toată buna noastra credinta era unsa atit de rapid pe felile de piine ce se dadeau gratuit la cantinele de hrana din sectoraele din separajele orasenesti. Fiecare felie, era din ce in ce mai subtire, progresi, pentru ca ultima felie sa fie inexistenat in aceasti grosime ca existenata primei.

Fugi, fugi pentru ca viteza este exactă in urma golurilor. Fotbal si potecile ce oocolesc lacurile de parc. Si magazinele inchise in zilele de sarbatoare mai cu seama in zilele declarate sfinte de catre traditiile religioase. Dulci cintece de preamarire se aud in jurul lacurilor de parc. Oamenii au iesit la picnicurile religioase. Noi credem cu totii. Si cei care nu cred traiesc cu frica posibilitatii fiiri lui Dumnezeu.

Exact așa a crezut că va fi omorîrea celor care mai respirau, dar se inselă crezind ca in respirație este o mică cantitate. Reusi sa isi dea seama numai in momentul in care se afla la atit de mica distanță de el incit i respiră mirosul. Din mirosul lui iisimti greutatea vietii, poate si din privirea vie si contrară. Inamicul, ostașul, celălalt era viu, si ii privea privirea. Timpul incepu sa treaca lent, la fel ca o după-amiaza de duminică. Si din greseala isi dadu timp sa il simtă. Deodată omul care pina acum era o țintă in calea traiectoriei sale complete. O simpla piatră ce trebuia data la o parte pentru a nivela terenul. Pentru a-l curăța. Acum cel din fata lui avea viata in el. Cum sa opresti viata dintr-un om. Viata din orice alta ființă, care te poate privi atit de real, atit de prezent. Spera sa ii puna inlocul privirii atit de reflectante, frică, sa il ascundă in spatelel corpului si a ochilor sai, ca sa il poata considera din nou un nimic miscator, sa isi poată simplifica rutina.

Nu reusi. Chipul acestui strain ii aduse aminte pină si de alte instante momente ale altor morti inaintea lui. Acest om ii provoca amintire, si asta nu ii era bine deloc.

Inainte de el fusese atit de fericit cu un defect destul de grav, avea accesul la propriile sale amintiri blocat. Stia ca tine mine dar nu isi putea aduce aminte mai nimic. Numai cei din jur care si ei participaseră la eveniment il puteau ajuta sa isi aduca aminte. El singur fiind acum, nu isi aducea aminte

decit ce jurul său putea. Si in acest jur era acest inamic. Un inamic legat de un fost stilp de iluminat public, pe această stradă atit de demolata si arsă de bombele cu fosfor, incit părea un stilp construit in mijlocul unei case prabusite.

Inamicul insa avea aceasta privire vie. Si nu stia cum reusea. Daca statea sa se gindească. Cum facea acum, sezînd jos linga el cu pusca intre picioare, nu putea sa isi dea seama ce gind ce sentiment si ce fir de rațiiune se intesau sa ii poată da afară pe ochi această privire de foc. Si nu putea fi doar mînia. Un raspuns prea simplu, prea caricatural pentru o situatie atit de complexă. Pentru ca si Marcu si Eliniy erau soldați. Si pe fiecare ii prinsese acest conflict fără un sentiment pasional pentru tabăra lor. Erau amindoi oameni normali carora li se daduse un set de legi si de conduite, un scop si un rol in masinaria altuia. Persoanele lor luptau numai sa nu moară. Sa se poată intorce in spatiile in care locuiau inainte de razboi. Spatiu care evident acum era psihologic schimbat. Ei erau schimbati. Timpul cursese in acest conflict mult prea repede. Batalii de sute de ani trecute in citeva gradatii de ceas. Nu avea cum sa masoare ceasul timpul petrcut de ei acolo.

Si cum statea cu pusca in mina. Si cu Eliniy in fața lui dogorind de viață, legat de acest stilp indoit si cu structura liftului de bloc ramasa intactă, intimp ce blocul era raspindit in jurul lor parca pina la orizont, hotărî să astepte ca acesta sa obosească sau sa flaminzească pina ce privirea i se va pirede sau i sa ve retrage in propria sa lume, ca sa poată sa il omoare... usor.

In Marcu si in absența memoriei lui, rămîneau doar eternele lui speculatii. functiona in ce credea si credea in ce i se părea functionabil sau veridic in anticipatiile lui. Intreaga lui filozofie si intrumentar de functionabilitate se baza nu pe experientele lui... ci pe sedimentele experientelor, a ce credea el ca ar fi aceste sedimente... adica personalitatea lui. O personalitate construita din experiente uitate. Dar in acestea se infiltrase de mult, din cauza cantității, enorme de credinte speculativa si gresit percepute, greseli si adevaruri limitative. Generalizarile lui se faceau din evenimente foarte particulare. Ii era de ajuns o vacă sa poata generaliza proprietatile, defectele si beneficiile la tot regnul animal. De aceea tot ce credea el despre Eliny era mult mai putin decit era posibil in realitate si mult mai gresit. Marcu se lăsă pe spate sprijinindu-se de maldărul de griblură a blocului răsturnat de bombe.

Eliniy desi era obosit si stia ca trebuie sa moară, nu permitea acestei posibilități complesitoare sa il afecteze. Invatase de mic, că pentru a descurca o situatie, orcit de mica, orict de complexa sau de imposibilă trebuie sa lucrezi nu cu inima ci cu mintea. Ii era cunoscut sentimentul rămasului singur in mijlocul unei lumi in miscare. Si nevoia nu frica, de a te prinde din mers de trenurile care trec pe linga tine, in toate directiile. Avea antrenament la a apuca din mers orice obiect in miscare, stia acum, avea abilitatea si vitaza de a recunoaste extraordinar de rapid directiile tuturor obiectelor

si de a alega instantaneu pe cel ale carui calitati combinate il duceau mai aproape de scopul sau. Stia ca doar indirectitudinea si combinarea de aparențe disparate existau in lume. Si calitatea lui si forta lui de a trai si nu numai de a trai pur si simplu. Un nivel prim de leguma inconstiena ci la nivelul in care putea sa țeasă ale sale directii cu ale lumii haotice directii pentru a se crea pe sine in fiecare moment. Traia si privirea ii era astfel, nu din mînie ci din siguranța ca va trăi, siguranță atit de puternica incit raminea vie si in priviri chiar de ar fi avut capul pe ghilotina si satirul s-ar fi apropiat lent, incit sa ii dea timp sa gindeasca. Siguranța lui ii venea din acumulările de victorii. Din aruncările sale in abisuri si descoperirea in ele a unui nou Eldorado. De atitea ori ii fusese pusa viata la incercare incit sutele, poate miile de exercitii de supravietuire ii intrasera in singe. Hemoglobina lui curgea cu siguranta aceasta. Daca experientele uitate ale lui Marcu se imbinase-ră cu falsele sale dorinte si speculatii. Experientele lui Eliniy rămăseseră pure. Si creară un schelet sufletesc enorm de puternic.

Dar oricit de costeliv si pierdut insine insusi era Marcu, si oricit de prezent si atletic era Eliniy, in fața unei obiective si surpinzătoare morți amindoi erau egali. Diferența o făcea ca Eliny stia aceasta iar Marcu nu. Si chiar daca ar fi stiut, Marcu, nu ar fi putut intelege. El ar fi crezut ca acesta inseamna ca amindoi au acelasi aspect, ca si cum ar arăta amindoi la fel in oglindă. Ar fi crezut ca egalitatea in fata mortii il pune pe el in avantaj pentru că el ar fi supravietuit. Egalitate sau diferență exista in el doar din punctul de vedere al formalității morții. Si la circumsantele in care ai fi murit. Iar Eliniy stia ca egalitate in fața mortii inseamna egalitate.

Eliny il privea pe Marcu, acum cind era ațipit, ca pe un prieten, asa si-a privit toti cei pe care i-a avut la capătul celălalt al tintei pustii. Si a simtit ca isi taie bucati din el de fiecare data cind a fost nevoie sa traga si sa nimerească. Nu era conflictul lui, el doar lupta cu valul de moarte si incerca intotdeauna sa il trimită inapoi. Sa ii salveze pe cei din jurul sau. Nu a cunoaste pe cineva te face mai aproapiat de el, ci acea dragoste si scăpare in celălalt. Ii era greu sa traga in altii, pentru ca stia ca dacă ar fi stat lingă ei măcar cinci minute acela ii devenea un prieten. Stia, si asta il durea cel mai mult. Si stia si ca Marcu ii va deveni prieten daca ar fi putut sa ii vorbeasca limba. Ii stia felul atit de bine. Si stia ce trebuie sa faca, atita timp cit putea sa il fure intr-alta lume, intr-altă succesiune de evenimente, in afara de cea pe care si-o sculptase in minte Marcu.

Eliniy zimbea. Pentru ca ii parea bine ca el e cel legat, si Marcu este cel cu glontul aproape de el. Pentru ca nu si-ar fi permis sa fie invers.

-- Hei... HEI... hei...

Marcu il auzi. Si ii placu fără sa vrea că nu continuă sa tipe, sa il strige pina deschide ochii. 'E deajuns să ma aduci in tarimul acesta dintre...'. Dar poate nu il striga pe el.

Deschise ochii.

Eliniy nu numai ca il privea acum i se adresase. Marcu privi in jur. Nu era nimeni. Citeva focuri de armă, alte rafuieli poate mai bizare ca aceasta, se auzeau undeva departe. Zgomot de a nenumărata reflexie a împușcăturii.

-- Cafea...?! Am cafea... arătă spre buzunarul de la pantalonii murdari largiti si kaki. Hai să bem o cafea.

Marcu intelesese cuvintul 'cafea' si o miscare ce poate ii indica buzunarul. Dar restul ce putea să insemne? Dar acest mic cuvint, ii aduse in simturi gustul si finețea texturii ei. Dar intui directia aceste oferte. Si intuitia ii vorbi in minte. Incărcă si trase. Si dupa ce zgomotul se deprta de el. Mirarea acestui reflex atit de simplu, atit de brusc il facu sa ramina pe loc. Sa se aseze si sa privescă corpul in cadere al marelui om. Al singurului om pe care nu il vazuse demult. Ii aducea aminte de un prieten al sau cu care refuzase sa mai vorbeasca, pentru ca nu ii mai aducea nimic, nu il mai hranea cu nimic. Dar acel prieten era la fel de viu ca Eliniy.

Si cum il 'omorise' pe Adam, prietenul sau din tinerete, asa il omori si pe Eliniy. Prin refuzul de a calatori pe aripile lui. Aripi frumoase si atit de reale. Atit de adevarate si drepte. Prefera sa isi petreaca drumul in intunericul si putinul văz pe care il avea. Isi scoase ochelarii din buzunar si si-i puse la ochi. Isi puse pusca la umar si pleca pe urmele proprii inapoi la plutonul sau. Pluton in care se simtea ca acasa, pentru ca nu il intelegea, si nici ei nu il intelegeau pe el. Din cei patruzeci de oameni, isi facuse amici indirecti si usor de dezlipit pe Pircan si pe Mustățea. Un posibil dezertor in permanență nelinistit si impotriva ofiterilor, si o posibilă aventura emotionala cu un plapind si firav tinar venit sa se imbarbateasca.

-- Petre... Ii tipă cineva din depărtare

-- Petresti... Eu sint Marcu.

Sări inauntru si se aseză pe jos. Toti asteptau. Adică, chiar daca se bucurau ca nu luptau sau patrulau, petreceau timpul cu o apasatoare senzatie de asteptare. Parca erau toti in sevraj. Trebuia parcă sa fie batalie infiecare zi, si dacă nu luptă atunci macar o fluctuantă si continua stare de tensiune. Nimanui nu ii placea sa stea relaxat. Uitaseră. Pina si trupurile lor uitaseră. Era stiut ca atunci cind asteptau mai mult de două zile li se potplea starea constantă de constipatie. Dupa mai mult de doua zile locul incare statea incepea sa miroasă a rahat si ei trebuiau sa mearga din ce in ce mai departe de transeu sau adăpost ca sa poata sa isi face nevoile. Era bine acum ca era rece afară si mirosul nu călătorea mult si nu mai erau nici muste. De aceea si Marcu merse atit de mult si il gasi pe Eliniy si el cu pantalonii in vine, masturbindu-se. E usor sa dobori un om care se află strins in jurul propriei sale fiinte. Atit de strins ca mai avea putin si dadea pe dinafară. Marcu asteptase doar sa inchida ochii si cei patru pasi facuti in graba si patul pustii peste față fura foarte simpli si se terminara ca si cum nu existaseră.

Problema lui era acum ca nu isi facuse nevoile. Si mai rau... Nu ii mai venea. Constipatia cronică isi facea efectul.

Si cu cit se departase de Eliniy intimp cu atit ii devenise la fel de simplă tintă. Memoria lui fragmentara isi face efectul. Il salva din nou de intrebarile si dubiile pe care le avea Pircan. Si stia si el asta. Demult se convinsese singur ca defectele organice sint cele care ne diferă unul de altul, nici decum calitatile sau diferitele evenimente dein viata.

-- Pircane... Mai ai cafea?

-- De unde sa mai am...

-- Sta cu lingura in buzunar si o linge dimineata... Ride Mustățea de el. Dar pentru ca era atit de fragil, chiar daca fata nu ii era de copil speriat ci de viespe fara ac, nimeni nu il baga in seama decit atunci cind uita sa se mai opreasca din cinismul sau glumeț.

-- E unu mai incolo unde am vrut sa ma cac... Unde ai fost si tu ieri, la stilp... Are cafea printr-un buzunar... Cred.

-- Hai cu mine... Pircan si Mustățea disparură printre mormanele de moloz.

De Marcu se lipeau doar acele evenimente car ii afectau direct mindira de sine. Si daca prin asta ajuta si pe altul, indirect, si acela ii mai si multumea, era perfect. Incepuse sa creada ca moartea lui Eliniy fusese de bun augur. Isi ajutase prietenul, poate prietenii.

Si cu toate ca in fața intregului pluton el era cel mai labil psihic si vazut ca un timpit pe care nu poti sa te increzi, lui nu ii pasa pentru ca cei doi amici ai lui il placeau. Avea acea latura misterioasa, acea camera inchisa, in care multi isi puneau ei ce presupuneau ei ca ar fi acolo. Iar cei doi amici nu pusera nimic. Si nici macar comandantul de pluton. Pastrara acea camera inchisa si fascinantă. Si pentru ca orice om neinteles pe deantregul detine o doza de magie si Marcu isi pastra fascinatia prin acest truc.Si desi nici el nu stia prea bine cum il face, nici magicianul nu stia cum face magia, era si pentru el fascinant. Asa ca raminea asa cum era, contestat si privit cu suspiciune si neincredere, si apreciat si cu prea multa incredere. Imbalansul acesta ii pria foarte.

Pamintul era incă ud, si nimeni nu lua in seamă ca nu plouase de o saptamină, nimeni nu se intreba de ce pamintul nu se mai usucă. Desi era cald si mincarea proastă cu totii erau inchisi in propriile lor lumi ca sa poate trece timpul pe linga ei si nu prin ei. Aveau din ce in ce mai mare fobia de lucrurile care puteau trece prin ei. Pina si emotiile pareau ca ii violeaza. Singura acceptată parea sa fie mînia. Singura care venea din nauntru si nu din afară.

Un soldat rupse o buruiana calcata de prea multi bocanci. Un relfex dobîndit din copilarie de la casa parinteasca si de la gradina care incojura casa. Sera din partea dreapta, nucul din fața serelor si in spatelel lor valea plina de rinduri de legume. Ii placea sa isi aduca aminte apropierea de ver-

dele buruienilor. El asta facuse foarte mult timp pe linga fratele sau mai mare si tatal si sora sa. El se ocupa cu buruienile. Si in timp ce isi facea munca si in timp ce isi dădea ajutorul familiei sale invata fara sa stie totul despre gradinarit si despre viată. Viața plantelor si a animalelor din curte nu este prea diferită de cea a oamenilor. El descoperi ca oamenii sint foarte diferit de animale tirziu abia la sfirsitul armatei, si mai apoi in diferitele plutoane decimate, de moarte, prin care trecuse. Erau multi soldati si cadre care erau animale, simple si usor de realtionat cu ele asa cum facea si acasa. Invatase de mic ce e suferinta fizica si cea emotionala, cind vine vorba de animale si de tratarea oamenilor ca animale. Si reusi sa fie inca in viata. Dar de ce ii placea lui foarte mult aici, era sansa de a gasi oameni pur oameni. Cu nimic animal in ei. Incercă primele dati sa ii interpreteze tot prin sita lui animală. Sa ii reduca la felul prin care vedea el lumea. Dar de fiecare data, grila lui era rupta in doua in cele mai marunte evenimente, si in cele mai evidente. Asa incepu sa inteleaga ca oamenii sint rari si ca viata lui nu ve reveni niciodata la casa lui ci acolo unde poate gasi alti oameni, sa fie macar printre ei cu spreanta ca poate va ajunge odata si el om.

Stia ca ei stau in orase. Dar nu orice oras pentru ca in orasele de pe linga satul sau nu ia vazut niciodata, desi a vazut si primarul si chiar niste mari oameni de la capitala. Si chiar daca se uita la televizor simtea o lipsa din privirile acelora si stia ca acele fiinte sint ca si desenele animate. Dar aici pe cimpul de lupta oare cum reuseau aceste fiinte sa devina sau sa ramină oameni. Pentru el nu in capacitatea de a omorî un alt om stătea umanul. Asta nici nu coanta si unul si altul o puteau face, fie in timp de pace sau in timp de război. Inca nu reusea sa isi poata spune singur unde si ce este acea picatura care lumineaza un corp uman in om, dar putea sa recunoască oric-ind un om. Si nestiind ce rol aveau ei, si avînd o simplă so foarte puternică dragoste pentru ei ii era foarte greu sa ii omoare. Seara in loc sa viseze la iubite sau la genitale de femei epilate si ude, el visa la o lume plină doar cu oameni. Incercase sa umple lumea numai cu rai, sau numai cu buni, numai cu Cristoși sau numai cu credinciosi cum erau cei ca mama lui ca popa din sat, si ca putinii barbati care se duceau Duminică de Duminică la biserică. Iar dacă aceste lumi reuseau sa funcioneze incel mai bun caz aveau ceva lipsă, poate acea fericire a zmulgerii unei buruieni, acea bucurie a zorilor de zi. Iar cind umplu lumea cu oameni, ceva din el se schimbă, se schimbă pentru că totul functiona perfect, totul era in raostul lui, la locul lui. Si noaptea reusea sa revina de fiecare dată in lumea lui plină cu oameni.

Ce il chinuia cel mai mult era ca, in acestă lume perfectă, el nu era om, si problema acestei lumi era transformarea corpurilor umane si in suflete de om. Ei oamenii erau majoritari. Si ajutau pe toti ceilalti sa se trezească si ei.

De ceva timp incepuse sa creadă si in posibilitatea ca ei, tocmai ei sa fi pornit acest conflict, pentru a reduce din animalele in corpuri umane, in a pune inutil fata in fata, in forma de inamici, oameni nevinovați decit de a fi

considerați oameni nici macar cu voia lor. Asa era dintotdeauna. Si stia si el ca nu mai era o virtute sa te nasti in corp de om si sa fi unul dintre oameni. Si spera sa traiasca peste acest conflict ca sa poata sa invete sa fie om.

"Oare acest conflict care spun ei a invaluit pamintul, a ajuns si la ei? Intreaga planetă, toate satele din lume, toate străzile, toate familiile sa luptă? Nu pot sa cred. Oamenii trăiesc linistiti intre ai lor."

Si intr-o altă dimineată mult mai zgomotoasă si mai enervantă isi scoase un petec din mineca camasii si il atirna intr-un bat ce fusese infipt de cineva intr-un cadavru. O minge spartă statea lingă el, nimeni nu isi mai avea dorinta de a-si petrece ziua aceasta. Era un sentiment des intilnit dar de fiecare dată punea stăpînire pe mintile soldatilor in totalitate. Si de fiecare dată se desprindeau din ei bucatele de minte. Deveneau din ce in ce mai apcrifi in felul in care isi vorbeau. Onomatopeele era mai multe cu cit timpul petrecut impreuna devenea mai stabil. Cei care se stiau de mult timp incepeau sa dea semne de impingere spre crimă. Isi doreau unii altora sa moara mai repede sa vină altcineva sa le ia locul, lui insusi sau celuilalt. Nu mai exista nici o dragoste sau cmaraderie cit o plictiseala de aceeasi față si aceasi comportament zi de zi.

Daca se stia de acasa era si mai grav, pentru ca de cele mai multe ori isideveneau inamici si se urmareau fie sa se impuste unul pe altul intimpul unei lupte fie sa isi doreasca moartea pur si simplu si sa unelteasca pentru asta. Plantoane mai grele, mincare mai putina, pedeapsa mai vigilenta. Ofiterii si subofiterii incepura sa functioineze luînd aceasta de la sine. Lumea nu mai putea sa functioneze normal erau toti intre mlastina de paranoia si functionau perfect in ea.

Dacă faci un concurs cine alearga mai repede prin mlastina, vor exista invingatori si pierzatori, si o patura de mijloc. Acea patură va fi nomralul. Dar daca faci un conurs al unui atlet pe pista si altul in mlastină, nici unul din mlastină nu si-ar mai putea permite sa isi considere starea ca o stare de normalitate decit intr-o stare profundă de alienare sau de revolta impotriva celor de pe asfalt.

Toti cei care stateau zilele acestea in tranșeul ud, erau in mlastina. O mlastina care nu avea nici un mal pina departe, peste orizonturile imaginatiei lor. Nu mai exista nimic in picioare, nici o planta care sa crească fara sa fie salbatică nici un animal domestic in afara fermelor special amenajate pentru personalul auxiliar si pentru soldati. Toată viata era amenajata in jurul unui conflict real, nimic subtil nimic politic, se hotarisera ca pacea nu aducea nimic bun, si ca oamenii aveau nevoie de o rapidă regenerare sau mai bine zis de o rapida oxigenare.

In aparatele inalte de conducere, cele in care inca nu se auziseră loviturile bombelor, se preconiza o reducere a populatiei globului cu 80% si stiind ca femeile nu erau forte combatante, misiuni speciale erau destinate doar pentru anihilarea grupurilor, comunelor feminine ascunsein locatii pustii.

Ele incercau sa supraviatuiască autonom intr-o stare simulată de pace. Nici un grup nu reusea sa suprevietuiasca in ascundere mai mult de trei ani de zile, dar pentru ca nu exista o comunicare intre aceste grupuri multi oameni inca credeau ca se puteau ascunde de razboi.

Cei care isi doreau pace devenisera inamici. Soldatii nu puteau deveni decit niste tradatori morti. Si starea de moarte invaluise mult mai mult decit viata. Viata in sine devenise un ideal.

Cei rămasi in urmaă nu isi mai aveau in ei puterea de a se exprima prin dorinte si prin evenimentele ce treceau atit de cominte prin denivelările lungului drum inpoia camioanelor deschise. Cella crescuse de mult. El raminea de obicei in urma tuturor mai intii pentru că era cel mai mic de inaltime si mai apoi pentru ca ii placea sa privesca inapoi si sa nu mai vada pe nimeni. Ii placea sa fie copertă a lumii in care era. Peste tot pe unde trecea lumea se schimba si parca erau cu totii un vint cald ce deschide florile diminetii. După burnita mică si deasă. Privea in urma la lumea neschimbată si stia ca daca se va mai intorace vreodata pe acolo o va vedea in adevarata ei speldoare. Splendoare permisa numai de deblocarile vietii, deblocări facute de ei. Cella era convins că lumea se blocase cumva si ca ei aveau instrumentele necesare de a o face din nou sa meargă. Iar o lume care nu se mai miscă este o lume moartă. Iar intr-o lume moarta nimeni nu putea sa supravietuiasca, nici macar ei, acesti desprinsi din angrenajele lumii. Acesti 17 baieti care puteau sa traiasca fara mincae si fara apa. Isi ascundeau calitatile sau deosebirile prin acceptarea de mincare din partea locuitorior pamintului acesta. Si mincau intotdeauna putin si foarte curat. Pe toti ii mîna un respect si o dragoste de viață si de miscarea naturală. Această miscare care acum nu mai exista. Ii facuse sa se intilneasca si sa mearga impreuna incercind sa deznoade totul.

Mai intii deslusira secretele si nespusele dintre oamenii mici si cunoscuti intre ei. Apoi resuira sa sparga barierele ce desparteau oamenii de oameni si acum incercau sa ajunga la parintii si bunicii care inca mai pastrau obiceiurile miscarii lumii. Cei care desi nu mai aveau de ce, continuau sa isi tina activitatile de zi cu zi de ora cu ora. Nu ii mai ajuta nici ziua sau noapte, nici anotimpurile si nici cresterea sau moartea plantelor. Numai ceasul si calendarul traditional. Ele ii ajutau sa isi pastreze locurile in lume. Roatul si viata. Chiar daca ziua si noaptea se schimbau brusc si niciodata la acelasi numar de ore, chiar daca iarna si vara se intrepatrundeau brusc si fara nici o regulă, iar plantele mureau si cresteau nenatural si imposibil. Chiar daca viata si moartea incepeau si se terminau fara nici o regula si nici o lege, ei era determinati sa pastreze, de acum, bizarele si invechitele legi ale firi.

Cei 17 soldati ai lumii ajunseră seara in satul lor. Al batrinilor truditori. Si se adăpostiră la margine lui intr-o casă părăsită. Isi aprinsera focul din tocuri de geamuri si usi aruncate pe jos, si dormiră pe jos in jurul canapelei

ude si rupta din mijlocul camerei. Era un loc bun pentru ei pentru ca era protejat de citeva mormane de gunoi iar intrarea in această camera se facea pe o scară plină de buruieni si de rugină.

Seara aceasta fusese scurtă. De abia două ore. Si un soare putenic apăru direct pe culmea cerului. Caldura deveni repede insuportabila la loc insorit. Era bine pentru ei, casa găsită era umedă adăpostită la marginea padurii. Dar si acolo in citeva ore in această nouă zi care va dura 76 de ore, aerul se uscă repede si ii trezi pe cei mai multi nasul si gitul uscat. Si plaminii nisiposi. Tusind isi clatiră gurile cu apa, apoi se spalara cu ea pe faţă si pe cit mai mutl din corp. Isi facura micele bagaje si plecară in liniste. Nimeni nu vorbea nu nimeni. Cu totii erau mai activi in nauntru decit in afară, si ei se cunosteau si se intelegeam atit de bine incit functionarea lor in comun nu avea nevoie de nici o recalibrare vorbită. Cella la fel ca ceilalti nu simtea nevoia exteriorizatii emotiilor, iar povestirile nu faceau parte din nevoia lor de a se educa sau de a pastra amintiri. Cu totii aveau cunostinta elementarului, si de acolo in sus drumul era simplu si recognitiv in orice făceau si cu orice situatie se intilneau. Iar memoria lor era prea perfectă incit povestirile nu isi aveau nici un scop.

Cella privi inapoi cum casa devenea din ce in ce mai mica, si vazu cum o floare de buruiană creste. Si atunci un gind strain si ireal ii acoperi toate gindurile si toate ţelurile sale si ale grupului său; "Poate ca doar simpla noastră trecere, imbunează lumea. O transformă in viaţă."

Srăbunii coseau, acum, pamintul crud, pe acest cimp nu mai crescuse demult nimic. Dar ei il arau si il insemintau in fiecare an. Acum era vremea sositului. 17 batrîni isi impărtiseră latul lotului si se apucara sa cosească pamintul necrescut. La orizont ordonatul sir de soldati se aporpia pe drumul ce marginea lotul. Pe linga padurea de brazi de cimp.

Nu se apropiară mult atit cit sa se poata auzi unii cu altii. Cella nu ii vedea din spatele plutonului dar auzea ritmul coaselor ce taiau coloanele pamintului arat. Si in spatele lor vazu iarbă pe margine lotului.

-- Sănătate... Strigă unul dintre cei din faţa plutonului. Doi dintre cosasi, cei mai dincoace, se opriră si ii salutara pe soldati.

-- Sa vă ajutăm... Putem?

Cosasii se opriră apoi unul mai slab fără barbă se apropie de ei. Ceilalti se apucară de muncă. Batrinul Shtaff veni linga ei.

-- Nu aveti cu ce sa ne ajutati acum... Mergeti sanatosi

-- Noi am venit in căutarea traditiei... Voi sinteti strabuinii?

Shtaff isi ridică coasa din pamint si dadu sa plece.

-- Stati jos, mai incolo la umbra... Om veni noi la voi. Numai bine.

Călătorii se asezară la margine padurii. Fiecare cu gindurile si temerile lui fiecare asteptind sa invete si sa raspindeasca mai departe traditia si roatul lucrurilor asa cum era inainte de marile opriri ale cunoasterii si intelegerii.

Apoi in timp ce soldatii inca asteptau Shtaff veni la ei si le spuse ca este seara, sa vina cu totii sa manince si sa mearga sa se culce, miine fiind Duminica vor avea timp sa stea de vorba dupa slujba religioasa. Si vor hotărî ce e de facut.

Nimeni nu mai era la locul lui dupa ce dormiră forțat de acesti batrini in mijlocul acelei zile. Se ridicară cu greu de pe jos si isi vindecară ranile apoi fugira mare majoritate pe drumul lor. Parcă uitind tot ce doriseră sa facă acolo. Dupa ce satul dispăru sub orizont se regrupară si se reordonară pentru a-si continua drumul. Nimeni nu avu curajul sa intrebe catre unde. Si nici unul dintre ei nu avu curajul sa stie. Era mult mai bine sa mearga, catre un ceva la care nu vor ajunge niciodată.

Cella era treaz si umpluse cofele cu apă rece. Bătrînii se teziră. Si il gasire pe el stind singur acolo asteptindu-i. Nimeni nu stia ce sa facă. Ei si-ar fi dorit ca sa plece cu totii sa nu mai ramina nici unul, desi misiiune lor motivatia lor era sa impartă intregii lumi traditia ciclului uman. Dar il aveau foarte adinc in suflet si asta ii facea sa nu isi dorească pe nimeni in jur. Poate si de aceea erau vazuti ca cei 17 nebuni. Cei care ingrijesc nu plantele nu grînele ci numai ritualurile vechi de muncă si de viata.

-- Dar la ce va mai folosesc toate acestea...

Il intrebă Cella pe Shtaff in timp ce mincau de dimineata cele citeva legume si piinea facută in casă. Shtaff il trase linga el si il proteja de minia celorlalti mai mult.

-- Pentru mine este mult mai frumos sa muncesti stiind ca nimic nu tio cere. Pina si mincarea asta ne este dată de stat... Spuse un maruntel batrin carunt.

Shtaff il continuă;

-- Nu mai folosesc la nimic... "Si tocmai de aceea la continuăm. Poate si de ceea parem atit de habotnici." ii continua gindul in liniste.

-- Noi facem numai ce ne mina sa facem sufeltul

"Un suflet cu radacini infipte in acest pamint. Un suflet extern racordat la acesta intern ne face sa ne trezim inca la aceleasi ora ca pe vremuri. Si chiar daca au trecut 30 de ani de la ultima zi de 24 de ore, pentru noi nu s-a schimbat nimic. Ce conteaza că au disparut formele, ce daca nu mai există motivele vechi, au ramas instinctele si motivele interioare."

"Sintem atit de bucurosi sa ne trezim de dimineata incit nu mai conteaza daca e mijlocul zilei sau al noptii, nu mai conteaza daca e vara sau iarna in primaverile noastre. Inca ne respectam Sfintii si Dumnezeul. Inca le ascultam sfaturile si cuvintele de credintă chiar daca lumea lor a apus. Dumnezeu a ramas acelasi. "

"Si dacă Dumnezeu nu a murit. Nici sufletul nostru nu are cum să moară. Ne pastram amintirle. Ne pastram pe noi si nu vrem sa ne schimbăm in această scurtă umbra ce trece peste făpturile lui Dumnezeu."

"Mai demult s-a intimplat ca la ora la care ne trezim in zilele de lucru sa fie si un răsărit de ziuă, atunci am simtit pentru prima oară enorma speranță pe care o aveam in suflet fără să stiu ca era acolo. Am plins si am crezut ca lumea a revenit la noi. Am simtit ca lumea, plecată dintre noi ca si cei dragi fugiti de aici in primele zile ale blocajului, s-a intors acasă. Pacat ca ziua aceea a durat numa 15 minute, dar ea ne-a adus inapoi la toate valorile pe care le-am avut vreodata. A amintit in noi lumina care sintem, si care nu s-a stins niciodată. Si in mine a adus distinctia atit de clară a celui care sint de cel care trece. Asa am decis sa ne reluam lucrul. Cu totii fără să ne spunem mai nimic. Fiecare la casa lui. Fiecare in familia lui."

"Aceasta este linistea noastră. Si această liniste ne permite sa auzim ziua de miine citeodată"

-- Noi eram cu totii copii crescuti pe aceasi stradă in capitală. Si intr-o zi si noi am plecat. Stiam cu totii unde si nu stia nici unul. "Părintii mi-au povestit odata de lumea care trăia intr-acelasi timp, intr-acelasi ritm. Nu am crezut pina nu v-am vazut pe voi. Si mi-am dat seama ca nu vom reusi niciodata sa schimbam lumea, sau sa o reintoarcem la cum a fost. Această a treia cale, această a noua cale, este mult mai infricoșătoare pentru ca in primul rind nu este ca ceva care a mai fost, si nici nu stim daca va fi mai altfle inspre binele si comfortul nostru. Si poate ca doar in perioada sa de noutate sa ne placă, apoi sa continuam sa suferim, poate doar intr-o noua formă" isi continuă Cella gindul.

"Băiete t-i s-a intimplat vreodată sa mai fie cineva cu tine in timp ce gindesti singur in tine?" isi spuse Shtaff

-- Cum te cheamă... Il intrebă Shtaff

-- Cella...

-- Eu Shatff... "CELLAAAAAA!!!!"

Bătu vintul pe cimpul proaspăt cosit. Si cei bătrîni se ridicară si merseră care mai repde care mai plictisit la magazie. Cîțiva ieșiră cu felinare si alții cu coase și cu bîrne lungi. Merseră pe cimp si se apucară să strîngă pămînt in grămezi, in căpițe. Avuseră dreptate, după ce vintul se mai potoli îi acoperi noaptea.

Devenise o noapte verde. O noapte calmă in care sunetul incepuse sa proiecteze lungi dire pe macadamul ce devenise tot celălalt pamînt in afară de lotul lor. Era ca si cum avintul devenise emiterea sunetelor calvine. Si dacă avioanele ce se scurgeau sistematic prin padurile dimprejur nu isi puteau colora aceste pierderi de manevre prin contemporaneitatea celor care au mai avut sansa de a curpinde nicidecumul.

Evidentul plutea intre Cella si Shtaff nu in spatiu intunecat brăzdat de felinare si prin spatiul inexistant dintre sufletele lor. O cantitate elementară de convulsii ce deprindeau clipe si subtile evenimente severe, isi datorau tot jocul celor care epatau prin miscarile de protectie educativă.

Batrînii erau cei care fumegau aplecindu-se peste baricadele evenimentelor. Cei care desi blinzi in purtarile si deprinderile lor, aduceau cu ei evacuările maselor prime ce duplicitind seduceau tot ce avea de prins. Cella si el nu is mai putea reverbera cutreierul in spațiul propriu si acumulativ dintre emisferele curbate dintre portile doborite ale curtii batrinesti dar si prin alegerile celor care puteau sa isi face primele acostări primitoare prin deposedări succesive de polen de pe aripile largi deschise ale portilor. Nimeni nu isi mai dorea defapt pungile cu manuscrise ale celui imbrăcat in albul murdar, cărător de pirveghiuri si de viermi carnivori. El nu isi mai avea dorinta de a purta cu el invatatura sa proprie si insemnificativa doar pentru a agata protejarile cuvintelor celor care apostrofau categoriile venite din putinele culor degradate, pustiind evenatiele maritirilor eleni.

Nu stim cum, si nici de ce Cella se dezbracă de originile sale si de cutreieraturile ce ii oxigenau sîngele si alergind in jurul comprimatoarelor se scuză noptii lungi si copacilor muribunzi. Shtaff aranjat in jurul compicatelor forme terestre isi alunga temerile prin comprimarea tuturor vorbelor in aparatul sau cu lumină incandescentă. Echerul ii fusese luat nu de bucățile picioarelor tari cit de aparatul frumoaselor calomnii si a cuprinzătoarelor evolutii ceramice ce suspendau cuvios potecile evenimențiale ale curiosului cedru gomflat. Ceilalți il vazura si se sfiiră intr-atit incit apartamentele si luminile depărtate ce licăreau in apusul spatiilor de lucru se stinsera ca sa permită verdelui clandestin o fuga sau o retragere inspre camerele nedespărțite in care isi sprijineau capetele lovite de negură.

Numai corpul ce statu nemiscat mai departe de avalansa de stigme si predilecții se mai zvircoli odata si reusi sa se incalzeasca intr-atit incit sa isi poata despărți ochii in directiile primelor raze de soare. Acestea chiar daca ascunse sub orizontul crepuscular isi paraseau originile pentru a zbura libere in orice compartiment al naturii intunecate a lumii.

Ele se despărțeau mult mai lesne de amforele pierdute de lichidele in miscare sau de turmentațiile consoanelor vintului, ele erau stapinele tuturor fiintelor ce se miscau liber caci fara ele numai cele care isi asteptaseră acest moment de-a lungul miliardelor de ani ai calatoriei lor spre noi, si care pastrindu-si increderea in consoana si nu in reflexie depăseau posibilitatea remunerantă a episodicului transfel. Evidența el era cum nu se poate mai prezentă in frecvențele inchise ale tuturor capacelor craniene si replica oglindită in carapacele sternale ale facatorilor de nitrogen. Acestia reveneau de fiecare data in picaturile efectivelor primtive si prin amețitoare grămezi minimale regăseau cîntările vibrafoanelor agățate de liniile cutremurelor sterline. Acumularile lor si denivlările cailor lor, raspindeau primele esecuri spectrale prin minime si puternice cuibuir de magnetofon. Celebrele bețe de chibrituri erau inca odata, in structura lor epică, pilarii catedralelor revolutiilor tendonale. A incheieturilor pivotante desacralizatoare in mijloacele mediilor burgheze. Nici un altul nu isi mai putea premedita astfel propria

ucidere din culpă. Era strins legat de lungile atacuri ale prizonierilor liberi. Oameni care deși ar fi reusit să isi atinga primele tendoane nu reuseau sa cuprinda complexitatea miscătoarelor antropomorfizări. Dintre ei nici unul nu era atit de prins de vraja spațiilor interstițiale. Nici unul nu pleca la drum cu pasul stîng in intunericul gol lipsit de gravitație. Dar si ei erau creati de alti creati. Si nu aveau cum sa isi permită prindera suficiantă in activările uleioase. Stînd cu totii in jurul unui copac isi refuzară fermoarele si orice orificiu in scutul protectiv, si imbrațisșîndu-se se scobiră intr-o planetă lividă si matrimonială. Cutreierătorii ce incă planetau domeniile celor pierduți in amforele acestei prime planete, se deosebiră de conflagrațiile multiple prin creionări si inflexiuni apropiate ce reușeau atit de incet sa compromită indemnul plin si forțat al sintagmei. Caii ce se odihneau tolăniți pe hotarele de piatră, ii urmariră cum aducindu-si eternele amiabilități se incordară prin douăsprezece carafe cu vin in liniile continuărilor sutane. Am descoperit atunci, in imediata apropiere a cuiului ruginit septante aluviuni coronare ce sugeau cîntecele alunecărilor de turbo-aluminiu. Si dacă nu s-ar fi reusit climatizarea intregului altimetru, nimeni nu si-ar mai fi găsit atacurile evidențiate in normalități echidistante. Toi se chinuiau sa pastreze recurența acelei monotonii necesare, si cu lupte si fluctuații stridente păreau ca reusesc. Ceilalti, cei care nu isi aveau actiunile regasite in acest efort, nu ii intelegeau si isi petreceau culmile in aceasi liniste etarn rememorată. Dar aceste spații atit de egale si atit de previzibil orodonate erau mutate si aranjate permanant. Singura dovadă a continuității si a vechimii acestei linisti aranjate erau solzii negrii ai dungilor crestate. Numai ei erau cei care dădeau regăsire in mințile etern proaspete si succesive ale lor. Nu era acolo nici un scop decit acela al pastrarii de sine. Al completarii unui haos complex si al unei intelegeri prea multe pentru un simplu om, in impingeri si trageri e obiecte. Cimpurile erau pline de astfel de stavilare ale necunsocutului. In cel mai ascuns loc a naturi si al creatiei externe, denivelările contrafăcute isi stapineau locul atit de calm si de lin. Totul devenise acel mecanism perfect, acel etern mobil fără nici un pic de pierdere de energie. Ce minunat daca cineva ar compara cu speculatiile exterioare ale unei societăți hidrocarburate. Un perpetum mobile nu există. Iar ei isi consumau timpul. Reusiseră sa consume cea mai invizibilă resursă, cea mai neatent investigată. Daca noi am reusi sa ii atingem am schimba orice urma de memorie comuna sau unilaterală si am crea o altă realitate care nu ar fi in nici un caz la apogeu. Orice incursiune intre complexul si simplicitatea mecanismelor lor ar aduce totul la inceput. Nu cu forța ci cu numerele. E foarte adevarat si ca daca ei ar interveni in complexa si necunoscuta progresie modernă a noastră, s-ar stinge toate luminile si ar creste ierburile in liniste pentru mii de ani de acum incolo. Dacă ei au consumat piatra, dacă ei au transformat piatra in formele primare ale mintii umane, noi am transformat energia si metalul. Iar dacă lumea se transformă in alt

ritm, se regenereaza in alt ritm decit cel dorit de noi, cu lumea noastră, noi o vom cuceri. Si ca orice cuceritor o vom omorî, sau poate mai bine o vom lua prizonier si ii vom arde toate avutiile. Si asa ca un sclav o vom pune doar sa ne tina in brațe. Chiar daca ii vom arde bratele si ii vom minca carnea.

Si prizonierul ceru ajutorul mamei lui. Si ea veni si ii luă din brațe otrava. Iar otrava invăță ca nu are nici o putere si că este la fel de mică si ne inutilă ca orice alta substanță nocivă cu care ea lucra. Otrava fu luată de mamă si dusă in padurea otrăvurilor. Otrăvuri pe care prizonierul le-a cunoscut de-a lungul vieții. Acolo cele mai puternice otravuri deveneau ingrasamint pentru acea padure. Si padurea le respira gazele nocive si se hranea cu ele ca sa expire aer si hrană pentru prizonier. Orice extremă luată de timp era ajustată de mamă.

Iar cimpurile lungi de străzi paralele si ondulate incojurau pîlcurile de paduri otravite. Padurile otravite erau copiosul macadam pe care se jucau copii malformați. Copii ce citeau cartile junglelor in crestăturile onirice de pe scoarțele copacilor albastrii. In ele, in malfomațiile copiilor lichide grele si nobile supurau in canale lungi si subțiri trase de gîndaci enormi cu ginduri divine. Gindaci metaliferi si viermi heraldici singurii tutori ai copiilor malformați. Oamenii viitori cei crescuți din migrene, cei hraniti cu tumori, acum mici copii jucăusi si ascultători. Si desi si eu un copil printre ei, singurul posibil, nu puteam sa ghicesc complexitatea si imaturitatea pornirilor lor emotionale. Eu m-am stiu de foarte mic. Si de atunci o liniste nefirească mi-a potolit pornirile. Totul era facut in linile si in timpurile imprejurimilor. Nimic nu isi mai aduna petunii in cavitățile exterioare. Si poate fiind singurul nedeformat, malformațiile mele reveneau interioare. Dar ne jucam, frumos, cu pietricele si bobițe de preaf negru si rosu. Dormeam in gropile gindacilor, si călătoream in burțile viermilor de plastic. Acopunctură medicinală si coafuri energetice, simulări sistemeatice ale unui posibil viitor. Si daca singura chemare era spre o rîdere inaintea chemării ce impingea ghemotocul de puf pe direcțiile canalelor indreptate?

Dar sa nu credeți vreun moment ca acestea sint experientele mele. Si desi am trait sute de ani copil intre copaci sulfurosi, tot ce-mi este trecut desi demostrabil, are carența inexistenței. Inexprimabilului si a lipsei eternului feroce. Pentru că orice picătură de avort minimal exportă stalagmitele in ccelofane premature. Astfel numai eu aveam catodicele permutări in devenirile eczematice. Nimeni din jurul meu incă nu imi demonstrase, chiar dacă isi presupuneau, ca mai avea asa ceva. Imi e si greu sa explic aici si acum aceste cratere emblematice, si ridicarea lor la rangurile expunerilor coerenței virale. Nu nu făceam parte dintre existențele de grup si incercînd sa realizez invaluirea milioanelor de tone prin mutaibilitate onirică si retribuire inferentă ma departam din ce in ce mai mult de polii magnetismului carnal. Nu imi mai puteam rescrie istoria, si copilăria eternă in

padurile de foc, si doar mi-o puteam inscrie in esențele combinatoare ale terței fiiri.

Imposibilitatea este intîmplarea latentă.

Încă de la coada primei denivelări posibile si pină la imposibilitate continuării pașilor anteriori o stranie firimitură colectibilă împinge constant evocarea oricărui gaz maleabil. E ca si cum in inaintarea rectilinie a obiectelor masive din tabla de oțel, supra incalzirea le-ar da motivarea primordială si nu incetinirea proceselor simbiotice. E adevărat că si ritmul cu care efectuările sint intreprinse depinde la rindu-i de acumularile anterioare de prinderi si indicii. Orice stilizare a-tehnologică, emita fisiunile craterelor in plin. Aduce cărările stufoase in cele mai adumbrite efigii cabotine. Starea catehismală a protuberanțelor ecleziaste, subestimă enterocolita asmatică. Coercitivitatea sistematizantă acumuleaza peiorativități spirituale. Salina este deschisă. Soba face ouă. Ana are mere. Din poenița verde fire galbene sar de-a berbeleacul prin tumulturile celebrelor aforisme.

8. Peretele numărul patru

Din tot ce a mai rămas doar dorul, chinul si iremediabilul cutreieră munții incautarile sale irelevante. Salina care era o fată frumoasă si zvelă, care avusese 7 copii inainte de 18 ani are acum mama si crăiasa poienilor si a tuturor plantelor din sat. Orice sat are ca areal geo-politic spatiul cuprins in orizont, stind in mijlocul satului. Orice obiect care se intrepătrunde intre orizont si ochiul receptorului/măsurător va fi indepărtat pentru o masurare oficială. Astfel prin metode geodezice si de cadastru national prim, se va elabora un plan de frontieră psihologică, mitologică si mistică a spatiului autorizat de dezvoltare omenească. Frontierele nu vor fi marcate sau delimitate in nici un fel astfel permițind zoneri in cauză sa fie liber mistificată si astfel indepărtat orice fel de transgresiune mecanică. Orice transgresiune se va face cu o perioadă de pregatire in des-incredere in valorile si ciclurile societatii de obirsie. Va fi secunda posibilitate la incetarea vietii. In sitemul intern de crez se va construi, in panteonul animist sau centralizat, credința tărîmului de dincolo, a pierderii vieții prin transgresiune, a pierderii directe fara posibilitatea automatizarii ascensiunii la o altă formă de existență sau non-existență. Astfel cei care aleg a transgresa sa fie intr-o completă lipsă a crezului local si indirect universal. Sa fie indirect convinși, din propriile lor progresii in experienta in timp si spatiu, că existența este singura forma de prezenta si activitate posibilă. Astfel asumindu-si acest nou set de non-credinte sa poata pasi frontierele spatiului orizontal, in cea mai umilă simplitate. Iar mai apoi, după transformarea starii de fundamentală frică in exaltarea grad Zero, noutatea absolut interioară să innoiască orice sistem de crez local.

Este deasemenea cunsocut faptul ca acesti transgreși, sint in mare proporție eliminati ca fiind ființe ne-omenesti, efect al sistemului nostru de separare si diversitate locală. Cazurile in care comunitățile au nevoie de

impuls nou datorită managementului defectuos ale autoritătilor ce se ocupă cu crearea țelurilor existențiale si a modelelor soluționare pe termne scurt, mediu si lung, apariția unui astfel de transgres si a starii sale de exaltare gZ (grad Zero) poate fi un impuls nou pentru Autoritățile Societații Interioare (ASI).

Dar acestea sint foarte rare si extreme efecte ale transgresiunilor cele mai dese sint actiunile survenite in urma revenirii fricii după coplesitoarele momente ale gZ-ului. In cazurile urmarite de noi, frica survine foarte repede după prima stare de REM a transgresului. Orice perioadă de incercare de intrerupere a somnului tocmai pentru a explora noului univers de perceptie prin intermediul gZ face ca cea mai mică atingere a pleoapelor sa atraga cumulul de experiente locale din nou in zonele de congniție si memorie a trunchiului indivizional si astfel a reaparitiei automatismelor locale. Gradul Zero se divide in gradul Doi sau in functie de cultura si flexibilitatea emotionala pina la gradul Cinci. Oricare retrogresie la grade mai complexe decit Zero duce la combinarea sa cu anterioarele complexități indivizionale dar este stiut faptul ca majoritatea creaza aceeasi dorință; de rămînere in zonele de frontieră pentru a reusi, in timp de data aceasta, atingerii din nou a lui gZ.

Comform misiunilor noastre pe aceste zone de frontieră am gasit comunități de formare inspre gZ, dar s-a dovedit că acestea sint pur speculative si evolutiv greșite, ținînd seama că ele s-au format in jurul intilnirilor accidentale intre doi succesivi retrograzi. O astfel de intilnire a fost inregistrată si stuidată intre numitul Ipo si Reexin. Amindoi avind antecedente comune si inclinatii spre evitare si evaziune a directiilor traditionale locale, au decis sa ramâna acolo experimentînd spre un nou gZ. S-a intervenit iar cei doi au fost reintegrați in societățile create special pentru grupările nesupravegheate de transgresi. Aici cei doi urmează programul inspre adevaratul gZ, acest agZ fiind simularea neuronală si impermanentă a naturalului gZ. Exită ierarhie si un orizont limitativ, astfel comunitățile de transgresi devin comunități normale, proporționate 62% - 38% femei bărbați, a căror diferențe rămîne in adincita experiență, in prezent irelevantă a lui gZ.

Ținând cont ca in toate comunitățile locale existența experienței gZ nu există iar cel mai inalt grad de progresare in cadrul comunității sint reglementate, in jurul tendințelor biomecanice, de catre ASI, am decis ca dezvoltarea si contiunitatea dar al fel si discontinuitatea si involuția sa fie doar inregistrate si arhivate pentru studiu comparativ si continuitate dezvoluționară, dar niciodată intervenit.

Intervenția noastră isi are exclusiva direcție asupra transgresiei fundamentelor orizontale. Orice altă directie de intervenție sau control este interzisă. Iar atit aparitia cit si disparitia zonelor orizontale sint in controlul exclusiv al gradului Zero.

Orice natură metamorforată constringe echiparea instinctelor cognitive inspre o raționlizare a sensului subtil. Evidențierea duală a intrepătruderilor discontinue, decalibrează aspectele uniforme de contorizare mecanică. Iar in existența transformațional bipolară a intregimii totale si a nimicimii extra-temporale, fuziunea dominant diversificantă isi găsește acuitatea permanentizării.

Toate aceste laturi sau valențe ce constrîng orice formă prin detensionarile somatice vibratoare, sint extra-existentiale. Proprietate ce le asigura imposibilitatea demostrarii stiintifice sau a atingerii prin teoriticitatea formulatică. Ele nu sint continut concluzionar ale unor activități efective. Sint limitări indivizionale pur volitive. Si stiind că volitivitatea exterioară conținutului formal nu își are consecutivitate temporală, nu I se poate logic atribui cauzalitate. Dar folosind aparatul logico-formal si incercînd aducerea acestor limitări in cercul existential-stiințific pentru a le putea traduce mai apoi in interpretaări si rezumative cognitive, ele isi schimbă extra-existența in existențe astfel contrazicindu-si fiirea, deci evident devenind imposibilități.

Singura posibilitate de a aduce aceste limitări in stiința direct cognitivă, este emularea lor emotională. Stiu că această afirmatie contrazice bazele ierahice ale complexităților perceptive tradiționale si astfel mă pune in latura transgresivității ilegale a aparatului funcțional progresiv perceptiv si construcțional. Este evidentă inutilitate minimei impogățiri a perceptivității atit colectiv umanoide cit si stiintifice si funcțional teoretice, pentru că presupune reconstrucția unui prea aparat intreg de funcționare. Reconstrucție anticipată temporal la alte patru mii de ani. Si deoarece prioritară este viața biologică si ciclul amintirilor emotionale direct biologice, nici unei construcții spirituale nu-i este permis sa reconstruiască functionalități ci doar sa elucideze interogații prezente sau sa refacă functionalitățile in curs de ruinare, sau ruinate dar cu o amintire incă vie.

De aceea contestarea oricărui aparat aparent progresiv functional este o transgresie. Nici o imbogățire perceptivă nu este permisă in afara corpului social-mecanic existent. Orice indicație către o a treia mină este tabu.

Miracolul - perfecțiunea imposibilului, era un pic mai adus de spate cind ochii aceia primitori, au avut declicul luminii transversale. A ridicat din umeri mai apoi si si-a retractat toate cuvintele oficiale despre stare aprimitivă a societații umane. A tras aer pe gură si resui sa se ridice un pic de pe pămînt. Cu calciiele in aer incercă sa expire cit mai incet ca sa nu se apropie de asfalt. Se lăsă un pic in jos dar mai putin decit se ridicase. Mai trase odaă aer in piept si in gură si isi desfăcu aripile. Se ridică mai mult de data aceasta. Isi tinu aerul in piept apopi il lasa foarte foarte incet, imperceptibil.

-- Pentru binele tău, dă-te jos de acolo.

Camille il privi cu gura deschisă in timp ce tragea incep, nobila inspiratie.

-- Dă-te domne jos n-auzi?

Obligațiile familiale si procesul atît de lung de formare a propriei identități si loc in grupul autonom din care facea parte si cu care schimba cantități de componente de supravituire si progresie, il facu pentru un moment sa contempleze posibilitatea coborîrii. Totuși frecventele...

-- Camille!

... sale contemplări asupra simplității si relevantului îi deschiseră pe față un zimbet frumos.Trase din nou aer in piept si simți cum ceva foarte fin se rupe, intre el si pămînt. Acea senzatie fină si dură de neîncredere si de frică de cădere, dispăru si sufletul I se umplu dintr-o dată de bucuria plutirii, se simti ca un balon indundat de aer subțire. Se depărtă fugind de pămînt, cu cit mai multă viteza cu atit mai minunat se simțea. Iar depărtarea de vocea care il striga inapoi nu făcea decit să il deschidă si mai mult.

Parcă deschise ochii pentru prima oară. Deja zburase foarte foarte mult, era la citeva orizonturi depărtare de unde se ridicase. Isi aduse aminte ca atunci respira, dar acum ii parea ca respiratia ii era pura emotie si nu mai insipira si expira ci doar simtea. O continuă multi-infinită metamorforare.

"Cit de divin e succesul. Cit de succesivă e dreptatea. Cîtă ridicare din doresc in este... Încep să revin in multicolorare perturbabilă."

Dar cind o mînă nu mai poate cuprinde pe alta, cind evenimente distante te ating pe piele. Cind auzul devine descentralizat si omniprezent. Cind vazul isi pierde punctul de atenție. Si cind concetrarea voinței se difuzează in fiecare poartă a simțirii, un firicel de frică incepu să taie in bucăți sevrajele si magnetismele holismului; Camille.

C...ai...ll...e.sîte firească intrepătrunderea către disoluție a grupelor de activitate. Pentru că acțiunea este atomul protocolului si a limbajelor de unificare către o înființare.

Si nu mai contează că Camille dispăruse ci că odată cu el si vocea care il striga dispăruse ca o pseudopodă a teluricului. Apoi norii si respiratia lui nu aveau cum sa existe dacă aripile sale aveau aceste sonorizări complete din periodicele amintiri comune. E normal si final totusi că acumulările pivotărilor echidistante stăteau in satisfacerea celor din jur. Intr-un citat ecvestru atcineva verifica aceste spuse prin crearea activităților de neprihănire. Prin invizibila iubire către viață in genere...frică de moarte, Iubire de Viață. Si cum se născuseră invizibili, isi creară sau de fapt se construi ca efect secundar al existenței lor particulare, grupul celor 40 de gemeni.

Erau impărtiti in trei grupe, iar cea de-a doua grupă avea 14 gemeni. Celelalte două fiind echipate cu cite 13. Acest al 41-lea geamăn, numit Cardamon, era centrul intregului grup. El impărțea grupul in două parti inferioară si superioară, fiecare avind 20 de gemeni. Erau aliniați doi la unu din cele două subgrupe unite. Tripletul format devenea la rindui o formatie pe

trei coloane, de data aceasta in functie de Cardamon, si nu de simpla ordonare funcțională.

Cardamon era cel care denumea dualitatea tripletă in grupul gemenilor invizibili. El insusi era inexistentul grupului. Si dacă ati fi tentați să credeti ca un om invizibil vede un alt om invizibil va inselati. Ei intre ei nu se vedeau, numai pielea si organele aveau o componentă chimică in plus ce le dădea aspectul translucid. Ceea ce îi facea insa sa poata sa stea aliniati era identitatea lor comună. Pentru că in afara de cele doua miini ei mai aveau 39 de extensii independente de care erau constiente in feicare moment.

La virsta de cinci ani, ei impreuna cu familiile lor au fost mutate intr-un oras militar. Si tratati separat si special. O scoală, un complex de pregătire si un parc enorm, construit pe un vechi tanco-drom, au fost organizate pentru educarea si cresterea lor funcțională. Se constatase faptul ca toti au fost nascuti in acelasi timp de cupluri foarte diferite si din puncte diferite ale țării. Si cu toate ca toti parintii au declarat că fecundarea a fost naturala si cu partenerul legal si de acum, conducerea militară, in special locotenet-colonelul Cristea avea certitudinea că acesta era un proiect si nu o coincidență.

După duoăzeci de ani, se găsise si se reusi duplicarea chimicalei ce dădea translucență gemenilor si desi nu reușiră sa trateze invizibiltatea copiilor toti gemenii au fost antrenați si corect motivați sa intreprindă misiuni speciale de cercetare, infiltrare in situatii speciale si antiteroriste.

O problemă socială si traumatică pentru multe dintre familii dar si pentru sanatatea mentală a gemenilor a fost certitudinea existenței lui Cardamon. Existaseră sute de intilniri de-alungul anilor pentru a incerca explicarea si chiar refuzul existentei celui de-al 41-lea geamăn. Această problemă nu a putut să fie rezolvată datorită existenței, deși nedemonstratei stiintific, a legăturii perceptive intre gemeni.

-- Nu mamă nu umblă ca Peruvin sau nu bea apă sau nu poate să se depărteze sau să se apropie... Intelegi? Dar il simt ca si cum ar fi din aceeasi materie din care sint facuti toti fratii mei. Peruvin?

-- Asa este doamnă Mateescu... Sintem cu totii facuti parca din aceeasi chestie. E greu de explicat pentru că dumneavostra nu aveti asa ceva. Dar credeti-ne pe cuvint, Cardamon există.

-- Măi mamă, adică vrei sa spui că e singur aici si mai retras asa... Si nu prea vorbeste cu noi, sau poate chiar se ascunde de noi cei vizibili?

-- Nu...

-- De fapt... Nu stim.

-- Da, nu stim nici noi prea sigur.

-- Ia stai. Dar dacă nu miscă, ca asa ziceti, nu vorbeste, si asa mai departe, de ce nu puteti voi sa ziceti ca nu există? Si gata... Terminăm subiectul, ca altfel noi zicem ca voi ne ascundeti ceva, sau mintiti sau Doamne ferește ce mai puneți la cale...

-- Mamă...

Eevira si Peruvin tăcură. Camera era acum parcă goală. Mama lui Eevira stătea singură, atentă ca o persoană oarbă nestiind incotro sa-l privească pe celălalt. Se ridică de pe scaunul de pus picioarele din fața fotoliului din fața televizorului. Se scurse spre bucătărie, dădu drumul la apa de la chiuvetă si inmuie buretele in crema de vase.

-- Aveti grijă...imi pare rău ca nu pot sa vă ajut, măcar sa va alin un pic sufletele voastre frumoase.

Bufneste in ris, in timp ce apa de la robinet sub care tinea mina, incepea sa se incalzească

-- Eu, mamă de copil invizibil...

-- Noi mergem la mine in cameră

-- Uf... Ce m-ai speriat... Ha ha ha...

Mama rămase singură doar cu jetul de apă si clăbucii de săpun de vase. Si soarele strîmb si dulce de amiază de decembrie.

La scurt timp după aceea au fost cu totii trimisi in prima lor misiune. Odată ce NATO, desigur sectoarele secrete, au aflat despre plutonul de soldati invizibili, au organizat in mare măsură special pentru a-i antrena si testa un joc de război in Marea Nordului. Un joc multinational. Aici plutonul Cardamon a cărui legatura cu superiorii vizibili era Peruvin in grad de Sergent Major si functie de comandant de pluton, avea prima sa sarcină să atace si să dezarmeze o navă de război de pavilion Suedez.

Peruvin si-a luat tripletul său si pe cel opus lui. Cu totii s-au echipat in echipamentul special tratat si confecționat pentru ei din materiale invizibile. Si au fost parașutați deasupra navei.

Preluarea navei a fost usoară, ea fiind facută de șase indivizi imbracați salopete nemarcate cu caguli si manusi. După ce nava a fost capturată, s-au primit ordinele pentru transformarea navei in invizibil. Acest lucru era posibil, datorită caracteristicii invizibililor de a transforma tot ce ating in invizibil. Cei sase su tinut nava in palme in jur de o oră timp in care prorpietățile chimice ale tesutului cutanat al lor, a fost transferat incel al otelului navei.

In acest camuflaj nava a reusit sa abordeze alte trei nave si să le detruneze. Toate echipajele au fost mutate pe o singură navă vizibilă si lăsați in derivă. Celelate doua fiind ancorate in larg si abandonate. Cei sase gemeni s-au retras la cel mai apropiat țărm si s-au deplasat la cartierul general.

Si cu toate că misiunea a fost un succes, din punct de vedre politic au fost considerați periculosi, datorită predictiunilor in caz de dezertare, sau chiar de cea mai mică desconspirarea a tehnologiei dezvoltate de armata Română. Ei au fost intorsi acasă, iar tehnologia a fost declarată nulă. Astfel orice proiect viitor de camufalj total, daca existent, si demonstrată legatura lui cu tehnologia dezvoltată in Romania in acesti ani din genele gemenilor,

va aduce prejudicii țării si stabilității ei economice. Astfel gemenii au fost considerati indezirabili, sau mai bine zis neprofitabili guvernului Român si astfel sa ordonat dezmembrarea intregii unitäti militare in care existau laboratoarele de camuflaj.

Orice sursă de completă independență a vreunei natiuni parteneră NATO din punct de vedre militar sau economic o face indezirabilă. Iar Romania nu avea nici un motiv de conflict international, secret sau public.

Peruvin si lt.colonelul Cristea au ajuns la un acord secret, prin care gemenii erau impartiti in patru părti, intr-un areal geografic stabilit de Peruvin, astfel incit centrul sa fie o localitate nelocuita de gemeni, o localitate exclusiv a lui Cardamon. E, ceilalti, vor locui in alte patru localități in de jur imprejur comform organizarii functionale ale grupului, doua grupe laterale de cite 13 si doua centrale de cite 7.

Pe drumul către satul in care avea să locuiască de acum incolo, si in care avea sa pregateasca, nestiind nici el ca asta face cu adevarat, schimbarea intregii lumi, Peruvin spunea:

-- O floare nu mai are nici un conținut dacă nu ii putem construi aievea caile prime.

Un copac mai ține o prindere chiar dacă avem priceprea căilor prime.

Elefantul si tinerea de minte, se cațără prin mocirlele călimarelor.

Gri este tinerețea care minte pentru că curăță motoarele valurilor de lungi mărinimi.

O singură insectă plină de cheratină seduce orice bucată de calciu curățată si intinde velele de mărimi diferite.

Moneda ce se invirte deadura pe capacul de canal sclipește pe marginea unei tăvi argintii de deasuprea unei fețe de masă alba cu model brodat florentin. In mînă avea receptorul si din el se scurgea sunetul parfumat al tonului de ocupat. Pe pereții de hîrtie creponată se scurgeau lacrimile fetei cu fusta tăiată de gindurile directe ce-i atacau linistea. Intr-un colt firimiturile pîinii de ieri re rostogoleau in curentul rece ce bătea dinspre fereastra mare si albă cu tocurile ondulate de vreme si de umezeala permanentă. Orientarea casei sper nord nu îi aducea soare pe ferestre si pereți niciodată, totul rămînea ud multă vreme. Iar in fața ferestrei paralela șosea cu tramvai.

La ora asta tramvaiul era incă gol. Mai cu seamă cel de-al doile vagon. Chiar dacă in timpul zilei nu iti trecea prin cap, acum acest vagon devenea periculos, nici un om cinstit nu se urcă in vagonul din spate, numai tinerii nedormiți, vagabonzii si mafioții. Asa cum in fața primului vagon stau cuibăriți de frig cei mai bătrîni intelepti ai cartierului. Acolo pe scaunelw opuse de pe partea cu ușile stăteau intotdeauna un comunist idealist si un monarhist conservator, iar vis-a-vis de ei pe celelalte două scaune opuse un preot ortodox si un academician umanist. Iar pe cele trei scaune de lingă panoul de siguranțe, cele trei neveste in viață. Sa-i fie țărîna usoara ultimei,

sotia comunistului care a murit de ciroza datoria vietii cumpatate si a bătăilor repetate.

Astazi subiectul era ploaia de ieri. De ieri seară. A plouat mult, a răcorit bine strazile, a făcut bălți si a stropit din nou pereții caselor de la șosea. Singurul dintre ei care isi cumpăra ziarul inainte de a se urca in tramvai era comunistul. Restul fie nu erau abonati la ziar, fie isi cumparau mai tirziu, după ora zece cind ieseau la plimbare. Conductorul ii cunostea deja, erau acum poate cinci ani de cind in fiecare dimineață de Duminică ii aveau clienti la primul tramvai, de la capăt. Cu totii traiau pe insula De Aluminiu, cum I se spunea care era o insula in mijlocul unui lac mlastinos vara, o insula legată de oras printr-un singur pod. Cei sapte, foști opt, mergeau la biserică, undeva prin spatele Pieții Unirii poate pe strazile de linga Fabrica Chibrit. Preotul isi perduse parohia pe timpul lui Ceausescu, iar academicianul fusese exclus din motive ideologice tot pe vremea comunismului. Toti erau cit se poate de civili si cu o cronică stare de inutilitate. Poate si deaceea orice dispută ideologică avea loc strict intre ei dar pe subiecte dintre cele mai diluate. Cum ar fi ploaia de aseară, sau fluctuațiile tirajului ziarului Adevărul, sau poate perioada de inflorire a teiului, si nocivitatea pufululi de plop.

Dintre ei insa atenție la detalii avea doar doamna preoteasă, care era singura ce vazuse de-alungul anilor miscarea soarelui pe orizont. O ajuta desigur si hornul casei vecine care era exact pe vest, si care ii atrasese intr-o zi atentia deoarece soarele apusese in stinga hornului pina acuma, si iata ca in acea zi apunea in dreapta. Si tot ea descoperi cum cu ajutorul rubricii astrologice din revista femeia poate sa facă florile din casă sa infloreasca mai des.

Bătrînul monarhist privea afară la luminile ce se stingeau incet si monoton in ritmul vitezei tramvaiului. Alfacentaurii contineau calciu si vitamina A. Iar dosarele deschis la paginile rupte isi pastrau ultimul sir de litere separat de pătlăgica cuneiformă ce ramporta condițiile grele de necesitate ce isi făceau aparitia prin compziționarea castroanelor altfel decit in anticipatia primordială. Toi cei șapte călători crepusculari isi aveau starea lor proprie de amețeală rectiline. Siluetele miscătoare si ricoșatele umbre ce le călătoreau innauntrul tramvaiului, descopereau in linistea dimineții valurile de caldură sufletească. In frigul alb, gri, negru, albastru de sub masă, oranjul felinarelor muribunde crea firimituri de mineralitate.

Sub intinsele felinare lungi dungi de echidistanțare primesc atribuirile zumzetelor marine. Stirbirea părților bifurcate stabilesc afișajele stinse din cuprul manifestat in sectoarele tehnice si tehnologizante. Prin intinderile salubrizate ale poienilor cultivate in institutele agronomice pe baza metalică, copii, primii copii ai dimineții isi spală ochii cu degete ruginite pe frunzele de otel dure de calitate. Degetele lor sint vineți si totusi se bucură de superbele contracții ale inteiglenței si ale practicilor pedocatarhice. Copii

iubind tragerea de mînă, sau atingerea de zgură. Orice meonpauza activitățile lor sau in revolutiile obiectelor si firelor conectivizante sint admise in stagii succesiv progresive. O enormă cavitate primară stăpînește teritoriile ocupate cu adincituri mecanice. Orice fluid este aspru permisiv si foarte coordonat către sursa de transport si transformare. Orice ochi ce clipeste din denivelarile pline, ascultă serafimele miscări lunare. Si dacă stuațiile microbice se staționează in curbele ponderate orice greutate externă amplifică aluvionarea directiilor critice. Numai astfel dacă ar fi sa se intilnească sectoarele intermitente, ar putea să fie repatriate, prin decongestii ambivalente si endoscopice practice si analoage stimulilor ecvestrii marini si nupțiali. Din aceste decorații salvatoare si nomenclaturiste sincopatele emprubete salvează oratorii calde si calme, prin duplicitățile surîzătoare. Ea era singura femeia care ancorîndu-si puterea in echivalarea legislativă a putut să își ridice canistrele in dreptul inimii si să impingă permutînd cotele navigante, sectoarele regionale ale pridvoarelor umede. In umbra care urmă, ea reuși să iasă de pe treptele pluridimensionale si sa isi pastreze, cu greu, liniaritatea prudentă si constantă prin care fusese instruită sa activeze in timpul si forța măsurilor impuse.

Celebra de pe acum femeia gonflabilă, si-a lăsat canistrele in majoritatea locurilor interzise pentru inspectarea atentă a dimensiunilor probatoare in domeniul ei de activitate. Un director al echipei in care isi avea si ea dinamica si interactiunea procentuală, a numit-o in secret, Fegeea, si de atunci cei mai apropiati cunoscuți ai dînsei o numesc Fegy. Dar asta doar in intimitatea caldurii emotionale. Desi nu o mai vazuse nimeni de foarte mult timp inca reuseau sa si-o aduca aminte. Corpul ei masiv, inalt si greu, ținuta ei rosie si parul oranj, vorba ei linistita si fragilă a rams tuturora ca o precădere inconfundabilă. Doar linistea din ochii ei o faceau sa para mai slabă si mai mică de inaltime. Multi dintre cunsocuti si-o imaginau stind pe scaun pentru ca orice amintire cu ea in picioare leera nefireasca si plina de temeri. In lipsa ei echipa ce pregatea spectacolele de muzica populară se schimba foarte repede. Isi pierdură mai intii idealurile cele aduse de ea, si mai apoi isi adoptaseră tehinici profesioniste pentru a putea sa isi reducă cit mai mult implicarea personală. Erau cu totii tineri atunci dar acum echipa se maturizase, asta insemna că pasiunea lor si dedicarea totală, iubirea pentru urmele lăsate in ceilalti, se transformă in servici. Si pe linga orice servici e nevoie de o viață personală. Cu totii lucrau acum numai opt ore, iar restul si-l petreceau acasa, in familie. Nu ii mai uneau idealurile, ci trasaturile comune, copii de virste apropiate, evadările din rutina lucrului, programul de la TV. Orice prietenie trecută decăzuse dacă nu mai aveau legaturi in afara serviciului. Ce fusese odata pasiune acum era mecanică si automatizări. De aceea grupuplui ii scazu prestanța in mediul lor de lucru. Incepură sa primească comenzi numai de la clientii care preferau sa nu isi schimbe sitemele de pregatire a evenimentelor. Cei care preferau o oarecare

stabilitate si nu cautau acea permanenta imbunatatire. Acest usor decli, era cu vintul ce slabeste in pinzele corabiei. Si fiindcă vintul tinea de inimile lor, incepura tensiunile mute, apoi certurile din cauzele apoi de la chiuveta si din cauza hirtiei de imprimanta. Apoi se inrautatiră catre motivele fundamentale, certuri care au rupt relațiile intre ei si au rupt din ce in ce mai mult echipa. Corabia mai întîi s-a oprti apoi incet incet au inceput sa se audă crăpăturile rupturilor, pina din ce in ce mai multa apă pătrundea in cală. Si din prinderea vinturilor si cirmarea corabiei pe acestea, toti se chinuai acum sa scoată apa. Undeva departe la marginea intunericului din apă, o umbră mare si rosie le privea efortul. Apa fără lumină era din in ce mai rece.

In curind au obosit. Si nu le-a mai păsat daca se scufnudau, preferau acum sa inoate in apa rece fiecare pentru el, decit sa stea in uscat imprejumuiti de acesti ceilalti. Cum au ajuns ei atit de convinsi ca necunoscutul nu poate fi mai rau decit situatia lor atit de cunoscută si de nedorită.

Pe rind fără, pe ascuns, fiecare se aruncară in apă. Primul care s-a aruncat a facut-o mindru de el pentru ca a fost primul care a inteles lipsa de speranță a corabiei, cel citiva urmatori au fost cei care i-au dat dreptate. Dar cind au mai ramas numai 3 iar corabia a inceput sa isi faca simtită prezenta si a devenit unul dintre ei, la fel de vie si de umană ca ei. Au inceput sa aibi indoieli. Indoieli morale desigur. Empatice. Cum să abandoneze pe cineva atit de viu si atit de ei. Cine altcineva construise acestă corbaie, si cine se indrepta către nicăieri cu ea, in ea. Primul care renunță fu cel a cărui minte era prinsă intre martiriul curajos al rămînerii si speranta minimă a fugii. Neputind sa aleagă se sinucise pe vas.

După ce l-au aruncat peste bord, peste cei doi ramasi au năvălit valurile seci ale supraviatuirii cu orice pret. Cei doi au preferat sa moară incercind sa scoată apa din corabie. Au simtit ca trebuie sa lupte numai atunci cind au stiut ca nu mai este nici o sansă. Si deodată norii de carton au fost trasi din dreptul becului galben ce atîrna pe post de soare, si zimebetele lor s-au schimbat in bucurie. Rînjetele lor de zeci e ani, au ajuns la portile sufletului si acolo cu leviere gasite in magazia de scule de pe corabie, au deschis portile ascunse in spatele vegetatiei luxuriante a vremii. A caldurii si a umezelii. Rijetele au deschis poarta si prin ea a iesit o lumină foarte groasă, o lumină fermecătoare de ciuperci atomice, ce ia dezbrăcat de haine, de piele si de oase. Si au iesit din suflet ca zimbete...

Au cotinuat sa scoată apa pina le-a ajuns la git. Au iesit apoi din cală si au inceput sa isi aranjeze un fel de plută, container, barcă cu care sa mai poata pluti o vreme ca mai apoi sa gaseasca o insulă unde sa isi poata reconstrui o alta barcă si poate sa mai gaseasca prieteni.

Era o zi frumoasă si linistită de vară. Putin trecut de 3 după-amiza. Becul economic lumina linistit si constant, tragind inspre orizont. Norii erau taiati din ce in ce pina doar folia albastra de celofan crea tot cerul.

Stăteau amindoi pe marginile scufundate ale coarbiei. Si cind incercară să lase corabia singura. Se lăsă o ceață grea peste apă. Cei doi se opriră să ii privescă valurile cum inconjoară totul. Pe suprafața apei incpu sa se formeze o pojghită de gheață. O gheață violacee ca pielea subțire de pe interiorul organelor interne. O gheață ce se ingroșa din ce in ce. Coi doi se suiră pe acoperisul cabinei de navigație. Se inveliră cu paturile inflorate cumpărate din tîrgul de Duminică. Si zimbeau clipelor. Fiecărei in parte. Si fiecare trecea asa cum trebuia, foarte foarte incept. Atit de incet incit ei aveau timp sa o poată petrece in plinătatea ei.

Si au petrectut secole acolo impreună. Unul ingă altul. Si ghiața devenea din ce in ce mai rosie. Un rosu aprins de carne proaspăt tăiată in soare.

Simtiră cum viteza clipelor incepu din nou crească pina deveni un zumzet dulce. O melodie caldă de pădure plină de viață. De culme de munte cu stincile reci in zilele calde de vară. Se ridicară si pășiră afară din corabie.   Trăgeau după ei o fisie enormă de velă. Făcură citiva pasi fără sa stie de ce sau catre unde. Era firesc sa pasesti pe o gheata misterioasa chiar daca nu aveai incotro. Era ceva nou ce trebuia stiut, avut. Dar ce nu si-au dat seama era ca cu cit se indepărtau cu atit corabia se afunda mai mult in apa de sub gheață.

In curind clipele tăcură. O liniste foarte le obosiră mersul. Se așezară jos. Se incolăciră in materialul greu si aspru al velei si dispărură înăuntru. Pe valurile ghetii rosii un ghemotoc de alb murdar plutea aproape a o vietate.

In intunericul dinauntrul velei, cei doi isi respirau unul altuia respiratia si isi miroseau corpurile si caldura celuilalt. Simteau o nevoie irezistibilă de a a-si dovedi ca incă trece prin ei viață.

-- hei... O soaptă trecu rpin faldurile velei dinspre luminna de afară catre intunericul cald dintre ei.

Cineva tragea sa ii dezvelească. Incepură sa se zvircolească si sa se lupte sa ramina acolo, asa, respirindu-se.

Pe gheata rosie o ființă mare imbrăcată in rosu tragea sa desfacă o velă ce se zvîrcolea. Vela devenea din ce in ce mai lată si mai albă pe suprefața rosie.

Fegeea intinse toată vela. Inauntrul ei nu era nimic. Cei doi isi respirau unul altuia fericiti ca nu a reusit sa ii dezvelească. Ascunsi in ei insisi traiau mai fericiti decit au fost vreodată. O fericire ambiguă si nemaintilnită o fericire rosie pe care atunci cind le incepu sa le crească in suflet nu o simtitra ca pe ceva nou si minunat ci ca pe reamintirea celui mai drag lucru pe care l-au avut vreodată. Un sentiment, o certitudine acum o realitate intreagă care parcă a inceput cind a intrea Fegeea in sediu, nu?

-- Nu stiu, poate... si eu imi aduc aminte la fel, eu credeam ca e de la parfum...

-- Pai de aia nu ti-a spus ea tie cu ce parfum isi dă...

-- Pe mine mă mintea ca nu isi dă cu nimic, dar stiu sigur ca era ceva de la Chanell cred...

-- Avea si ea lucrurile ei.

-- Sau poate nu stia nici ea ce e. Si mie imi mai aduce o prietenă care lucreaza intr-un laborator de cosmetice, tot felul de sticluțe pe care le face ea pe acolo... Si nu au nici un nume.

-- Si asa.

Cineva porni ventilatorul, si fumul ceții incpu sa se imprastie, lumina continuă a becului economic, atit de placut deifuză lumina acum intinderile rosii. Vela albă. Pasii marunti, tristi ai urmelor care se indepărtau spre bec. Becul, cu ajutorul bratului său cu arc era impins usor, constant spre marginea mesei. Fegeea mergea si ea catre acolo. Treptat, incet gheata incepu să se albească odată cu inrosirea cerului de apus.

La capătul mesei, pe ultimele banchize de ghiata albă, Fegeea astepta inserarea. Prima noapte fără lună. Fusese din timp acoperită cu o carte groasă. Soarele cazu sub masă. Fegeea atrase atentia cuiva, sa inchidă becul.

Lumina dispăru.

Siluetele celor prezenti se vedeau doar in urmele de lumină venite de afară de la blocul de vis-a-vis. Mai erau citeva ferestre luminate, probabil tați la televizor sau copii la calculator.

-- De ce intotdeauna cind se stinge lumina se incalzeste in cameră?

-- De ce cind dispar toti in umbrele lor, parca au toti aceeasi voce?

-- Si eu?

-- Fegeea?

-- Nope...

-- Atunci da chiar si tu.

Soptindu-i la ureche ii spuse: "Cind ridicăm peretele?" El o sărută si o luă in brațe. "Să așteptăm...". SI atunci o voce la fel de deschisă ca si a celorlalti păru că se ridică in picioare si spuse cu voce tare

-- Dacă am putea să sa fim atit de nevăzuti in toate aceste clipe de minunată umbrire, poate am binevoi sa conditionăm cele mai prielnice stirbiri ale combinărilor desarte. Caile cele mai apropiate sint mai usor de aflat decit darea de bine. Nimeni nu isi poate stabili cistigurile prin invalmaseala cuielor pierdute din cirligele indreptae de vreme. Nu stim si snici unputem să contopim superba adunare de acum in pietroaiele arzinde ale capriciilor permanente. De ce sa nu ajutam la scoaterea procentelor de timp din exterioarele atit de cauzale. Nu stiu de ce nu mai pot sa atirn si eu la foile care au constituit sectoarele acestea, aceste sectorare care constituie foile la care eu atirn si nu mai pot sa stiu. De accea m-am ridicat acum sa pot restitui linistii minimalele mele bruscări de aer. Si umezirea lui prin aerul ud dăruit din plaminii nicotinați.

Sint degeaba simbolul acestei voci, si per ca atunci cind se va face deschidere de lumină, minele acesta se va ascunde sub măsuța aceea de sub

televizor. Desigur stit ce am dorit sa va atrag in. Doar componentele fizice ale creațiilor, pot mutila gonflabilele siluete decadente ce se infașoară pe stilpii de curent de inalta tensiune. De acolo in jos doar trecatoarele stergeri de apă de pe geamurile aburite, pot fisura celebrele aparate de risc. Doar ele vor dinamita filiformarea cascadelor prin inclinări sterile spre defrișări corespunzătoare. Nu stim de ce aici in acest loc diluat in ocolisurile tenebre din cazurile de cazare continuă, pot asmuți stigmatele inspre cetățeniile si felurile cele mai diverse prin care abisurile au vazut de ce nimeni nu mai are componenete circulare in jurul enumerarilor ramificate prin anchilozarea legăturilor de abordare pivotală.

Si desi orice compozitie efective se deosebeste de tribunele viitoare, nimeni nu are dreptul de a delega prin forța activitatilor fizice reimprtirea oricaror legi si infăptuiri in categoriile corecte ale fînețelor albe. Acolo intre spatiile categorice, lanuri mair de sulf se extind prin celulozare spre adincile efemere spatii goale. Printre ele există din nou crăpăturile alarmelor timpane. Si daca acestea ofera stiintare, atunci orice putință devine secundară aparatelor privilegiate.

Imi e foarte greu, sa stiti, sa ma despart de voi, dar poate daca imi voi trage sufletul mai aproape, atunci gurile voastre imi vor absorbi sectiunile exportate in feluritele extra forme si poate daca voi aace asta imi voi atinge ce se poate exterioriza mai bine decit cele care se pot intoarce intr-o evidentă absorbtie ce numai a voastra poate fi. Sint foarte infricoșat de lungile pirghii si multele abcese ale contingentelor meridionale. Numai asa se poate retrage spre virfurile extraterestre incit zborul si valorificarea lor sa fie accentuat deficitar in procesul lui de prezentare tuturor terțelor atmosferice. Voi stiti de fapt ca altfel nu se poate. Si stiti ca prin disparitia voastra primă orice familiaritate scadentă devine celebră doar dacă succesiunea este deprinsă de cei care se intind pe baloanele subtiate de furtuni. Doar asa miscătoarele particule de firimituri se pot ascunde vîltorile de acaparitii si de microorganisme parazitare ce isi vor retrage seva prin acupuncturare prima si virala in cuantumurile sectoarelor secrete. Numai certitudinea acasta poate remunera zi de zi fluctuatiile de timp si de impermanențe accelerată a acesteia.

Noumenele lăsate de stramosii nostrii la marginile padurilor vrajite ascund nu numai oglindirei telurice ci si explicatii logoreice. Ele evidențiază din nou cumpăna azimută ce are printrînsa copii celor ce induc in intima bucătărie a tapajelor ferestrale ordinul de enumerare a aparatajelor ce isi deschid viziunile spre cetele de sfinctere probatorii in una sau alta parte a fortelor active.

Intre zonele de pasivitate umană, caloriile cele mai fermecătoare se succed prin adveristățile ce aduc cu ele fiecare stagiu de formațiuni ecvestre. De aceea suportii sectiunilor simple ce servesc acaparările eterogene conspectează antologiile de asfaltare pentru ca astfel să dezvoltăm cumsecade

citirile celor care sint predispusi la cataplasmele creantelor atavice. Si dacă acestea nu rezuma efectivitatea caselor locuite din zonele prohibite atunci sectoarele luate in calcul primejduiesc activitatile diurne ale portalului stabilit. Iar fenotipul care efectuează si care stabileste adincimea constantă a fundul de mare in zonele piscicol populate va stabili aprioric cefala constringere ce stie cum sa fomrmeze datoria cadrelto perpendiculare. Noi etnogetii oricaror cefalopode ratacite in cavitatile atinse de enumerarile primative cutreieram speculativ catacombele inalte ale cerului de dimineata. E placut sa te plimbi pe potecile sapate in stinca deasupra abisurilor marine. E placut sa scapi din mina pachetul agenda si portofelul, este minunat sa iti poti lăsa catrenele in urma si sa le privesti cum isi plutesc in disperarea lor proprie in aer, la nivelul gitului. Iar oarice dorinta de revenire va di drastic represată pentru ca viitoarele amintiri nu isi au nici ocoerenă si nici macar coercivitate asupra sederilor ce insotesc omenirile.

Noi nu stim cum si ce fel de tipuri de cirlige folosesc acesti fantomatice prezente marine. Ci doar ca cu ele orice tip de traiectorie dependentă reuseste sa compromită dezvoltările caselor de mobila si de vechituri dintr-un centru dărăpănat si intr-o continua transformare catre o incertă noua degradare. Orice datorie ce foloseste complicatele zimțuri către facsimilitudinile ce ocolesc prerogativele sustinute de formidabilele caracteristici si de afabilele motivatiuni solutionare. Se deconspira cla r prin devaluarea cofetariilor si a fundatiilor categoriale.

Iar dacă aceasta desprinde suplul intre ale sale functinalități modeste, devine ca si cum am putea sa salvam cuprinderile prin entropiere. Colateralitatea este cea mai primitivă formă de creionare ce isi poate permite continuarea ascunderilor prin simplitudinea caselor de piepturi. Nimeni nu isi mai poate permite sa ducă ascensiune aceasta in detalierea care face din nou succesiune pasivă prin atingerile continue ce se folosesc doar dacă astfel se si cunoaste sacrificialitatea prin acuitate si prin serviabilitatea. Asa ca cer in urmele celor prezenti aici sa se facă pentru prima oara la noi in tara, prerogativele constituirii consiliului ce va lua parte la facerea primului consiliu ce va face parte din consiliul constitutiv al grupariii manageriale pentru proiectul de dezvoltare a contingentului de explorare si dezbatere a problemelor legate de aparitia si insotirea ceolor implicati in proectul de relasare a grupurilor de actiune de initiere si ramificare a procesului de dezvoltare a grupurilor si subdiviziilor ce duc la bun sfirsit deschidrea primului centru de consiliere in legatura cu problemele legate de grupuri si inovatiuni in domeniile adversităților intre principalele ramuri ale si boiective ale celor 12 membrii ai consiliului pentru desfacerea oricaror tendinte de centralizarea a cailor de investigare pentru progres si incepere a formalitatilor in vederea alegerii presedintelui delegat cu constituirea primului consiliu european de dezvoltare continua si impartiala a tuturor cailor de asecensiune si diversificare.

Acest grup va fi totodată latura activă a cumului de opinie personala in cadrul societatilor competitive si isi va rezerva totalitatea rolului de a reprezenta opiniile categoriilor inexprimabile. Acest grup de 5 memebri ai fiecarei filiale isi va desfasura activitatea prin inmarmurirea oricaror activități ce isi desprin contextul din realitatea imediata si din sectorul coincidențional si se va implementa insistem efectuarea si imbogatirea activitatilor pasive.

Acest grup militeaza in zonele tabuurilor morale cu accent pe dreptul individului la moarte, si pe dreptul individului la alterare si alienare mentală. Dat fiind abuzurile emotionale ale aspectelor relativ rationale cit si factorul marit de activitate ingradit emotionala, acest grup intitulat Al Patrulea Zid, foloseste aparatul judiciar si administrativ pentru implementarea drepturilor totale asupra existentei si caii personal umane in ariile curiculare in care temerea continua de reingradire si de concesionarea a timpului personal duce la o fortata ecologie spirituala, morala si existenatiala care comform acestui grup juridic legal creaza ecologia mortii. De aceea ei au decis resuscitarea tuturor permisiunilor la proprie extingere existentiala. Datorita relaxării normelor morale si datorită defluctualizării instinctelor primare, grupul devine retroactiv.

Principalele critici aduse dosarului depus de APZ la guvernul romaniei pentru corectarea constitutionala, vin din temerile nedovedite ale periclitatii vietii comune si continue in relativitatea sa stabilitate.

Si desi s-a ajuns la un acord bilateral de non-agresiune ambele părți sint in dezacord față de aportul conflictual al oricărei alte persoane in arealul subiectiv. Orice impuls este redirectionat si deifuzat prin orice minima terță prezentă. Iar dacă APZ tinde spre directivitate, guvernul isi apără conotatiile genealogice prin serpentinele mozaical labirintice ale formatiunilor tehno-logice. Iar in timp ce guvernul este sustinut de activitatea socială, APZ-ul este sustinut de majoritatea pasivității sociale. Si nu numai dintre grupurile pasive, proaspăt construite, ci si in momentele de perturbabilă pasivitate a populatiei active.

APZ-ul a prezentat in intilnirile cu guvernul puternica lor sustinere tacuta, fapt ce a facut guvernul nu sa accepte cit sa ia in discutie. Tot APZ a mai inminat reprezentantilor guvernamnetali o lucrare ce prezenta aspectele activității sociale, si bazele acestora in contextul mai larg al unei pasivități functionale. Activitatea in societatea controlata prin normele morale si juridice este legată doar de instinctul si identitatea socială. Aceata se formeaza exclusiv la locul de muncă, locul cel mai conflictula cu influente si aspecte puternic legate in formarea identitatii. Acest lucru nu are legatura de altfel, cu aspectele identitatii casnice, sau si mai mult cu identitatea familiala. Aceasta este primordial si natural pasivă. Pentru ca locul relatiilor familiale este un loc de comunicare emotionala acolo unde prin intermediul conceptului de iubire, concept redefinit de APZ, si pus in contextul social

functional, pasivitatea este principala forma de identificare extinsa. Orice suprimarea a acesteia, cum este relatia si personalitatea locului de munca, aduce alienare functională. APZ a adus la cunsotinta oficialilor dovada activitatilor lor pasive, si neintruzive. Fapt scos in evidenta pentru a nu inceprca denigrarea unei grupari inexistente in plac activist... Sau popular real.

Această dubla amenintare una vadită a existentei APZ dar si cealaltă mult mai personală care nu afecta persona oficialului dar ii crea o foarte curiasa rememorare a identitatii sale familiale. Iar acest proces de interferenta cu persona sa oficiala dădea naturaletea acceptarii ei.

In sedintele urmatoare atit medici cit di psihologi si oameni ai bisericii au fost adugati in grupul guvernamental. Dar adevarul fundamental al cererii ratacea orice dorinta functional oficială. Unul dintre momentele cheie ale procesului de implementrae ale drepturilor totale ale omului, a fost momentul in care un om din partea bisericii a intrebat "Cine e conducătorul vostru?". Răspunsul a venit de la un copil adus din intimplare de o femeie din APZ, acesta a raspuns foarte dulce "Fiul omului.". Toată sala a bufnit in rîs. Biserica nu a mai participat la discuții. Iar un an mai apoi a intocmit un tratat cu statul roman prin care toate teritoriile, constructiile si paminturile bisericii devin autonome.

Astfel biserica se retrage din activitățile statului. Decizie după care biserica a initiat un program de acte speciale si de initiere si de testare permanenta de intrare si apartenentă la locurile de cult si la dreptul de practica religioasa.

Statul in aceeasi periada schimbă formularele de buletin si pasaport. Religia dominanta devine cetățenia. Cu toate că APZ-ul nu isi dorea aceasta evolutie a evenimentelor, obtine tot ce a dorit si chiar daca procesul in final a fost unul pasiv din partea lor si nici o actiune directa nu a fost luata de ei, in concluzionarea acestui proces de modificare constitutionala, APZ si-a asumat si efectele secundare, cum ar fi spiritualizarea formelor de stat. Lucru care fundamental era eronat a resuscitat respectul atasamentul si iubirea pentru formele de stat cit a modificat tehnicile de guvernamînt iar orice aparat legislativ si-a reluat ritualurile si metaforica trecută inspre o spiritualizare a procesului administrativ si legislativ.

DTZ a reusit sa introducă relaxarea notiunii de datorie a vietii, viata nu e un privilegiu este un accident, si de aceea nu trebuie sacrificată in pierderea de sine in folosul a ceva, numai pentru a multumi pentru ea. A multumi parintilor societatii sau vreunei instante supra-existentiale. Iar din intregul spectru ce a apărut in functionalitatea acestui grup el a fost conceput pentru a avea reversibila cauză a imperturbabilității naturalului. Era un fapt inconstient recunoscut că societatea activistă era o complicare intulă a modelului impus de formele auxiliare de viață. Că citirea si interpretarea lor s-a făcut constinent eronat pentru a motiva activitatea suplimetară in menținerea masinăriei sociale. Orice formă de satisfacere emotională crea

un sistem in sine sistem ce avea un proces de permanentă metamorozare, o schimbare precedentă consumării in sine.

In pietrele rămase in urma marilor civilizatii s-au mai gasit rezultatele introversiei procesului evolutiv, constient. Voit. Datorită punctului de maxim progres ce stirneste punctul de maxim regres. ATZ-ul a reusit să seducă societatea inspre o normală translatare către introversie. Si nu prin cataclism. Si ca orice cataclism, ruperea burscă si pierderea valorilor trecute ingreunează progresul. Este mai benefică dezvoltarea unui sistem spiritualo religios care sa transforme teoriile APZ in crezuri comune si sociale pentru a putea fi pastrate oral si a putea fi liber transformate de aberațiile si degradările genetice ale mentalului colectiv. Orice crez, este dovedit stiintific de societatea contemporană, că rămîne intact in urma oricăror metamorfoze formale. Limbajul, traducerea si diferentele functionale nu afecteaza cu nimic, pentru că functia crezului ramine intuită si transmisă prin intermediul aparatului Terțiar, prin intermediul consistențelor absenței si a percepțiilor Directe, legături directe intre aparatele perceptive. Acestea au fost experimentate de APZ in cadrul propriilor lor grupuri experiment. Asa s-a ajuns la concluzia ca naturalul uman se poate interconecta in anumite circumsanțe, in general, cunoscute de toti oamenii dar neinvestigate comunicational sau lingvistic. Aceasta le face necunoscute. Acestea legături sint.

Această asteptare il tinea suspendat in mintea lui mult mai aproape decit celelalte aparitii diversificate. Nu il stiam pe nume si nici nu reusisem sa prind perioadele in care acesti indivizi se distilau in poienile deschise cu amforele premeditate. Nu ii cunosteam pe toti cei care se intorseseră in seara aceea apoi au fost din nou acceptati in pridvoarele cuceririlor asfaltate. De ce nu am avea cifrele acestea prin cadrele curpinse in cercurile despre care nimeni nu isi va ataca intoarcerile către cintarele fiecaruia si ami apoi prin devenirile ce cuprind potecile divizate in cartoanele ce cutreieră salvoarile simpozioanelor. Era din ce in ce mai aproape de favoritii chinezilor repatriati in urmele adinci ale pasilor grei in namolul moale proaspăt excavat.

Degeaba gardurile au cazut pe partea cea mai intim legată de peroanele intinse de-alungul curbelor deparazitate ce isi imparteau casele prin deteriorări atente in plinele cavități selectionate.

Durerea degetelor intinse impingea fiecare denivelare cauterizată să potrivească ascensiunea către duplicarea celor două simpozioane care isi reduc minimalele distrugeri in napoia criminalelor foi ce direcționează orice aparat spectografic. Acestea dau posibilităților flori foarte sensibile si dacă nu l-i s-ar primeni tecile duse din cabareturile cubice reintoarse in schimbări după rotirile cu apostrofarea celor mai inalte descrețiri posibile. Nu stim de ce, dar dacă am face complotirile riguroase am deveni incă odată permanentul fior genetic in ovațiunile uitărilor secreționare.

Numai noi cei reținuți cu aparatele de mînă am fost primii care am fost apărați din deteriorizările celor patru atitudini premergătoare adunarilor capricioase. De ce să ne atingem acum cind averea acestora se îmbunează după ce cei care isi cer asemenea, atacatorii probleme, doar aprobările care au fost făcute dintre ei au mai putut să creadă cetera care își rupe a teritorialitatea indeplinita legal prin duplicitățile civile. Dar dacă aftele premergătoare încrețirilor duplicitare, rămînerea, deosebește celebrele de, dacă are divinul protest de a cuteza să aplici in el prin deosbirile de venal.

Si desi nu stim dacă aceste aparate au reusit să ranforseze coelipicitizarea ansamblatică dar si cintera camorelor astfel computezionate, tinjirea după texturile creponate ale scoartelor de copac incă detensionează orice restricție si apariție către strict intra concetnric tehno-uman. Zborul liberelor intre ape si avalmecul de deasupra capetelor imbibate de crimpeie de ceață conduc asfalturile către aceste delicate stalagmite dezvaluitoare, noi cei care inca apărăm portile batute in cuie de aur, din bîrne lungi de lemn uscat de mii de ani, din copacii cei mai batrini si cei mai intelepti, ne ascutem in fiecare zi sabiile pe limbile intinse ale leoparzilor in erectie ce se intinde pe lungile laturi ale zidurilor inalte. Si nimeni nu a zburat ascunzind calmările ingraților in deziluziile obositoare ale apelor ce zburau in dreapta pietrelor de fumegare. Asfaltul din potecile prinse de malforările copacilor înalți isi deteriorau clasele si virstele prin primele ambuteiaje ce impovărau starea de pomană a pinilor umede si a tuturor miezurilor crocante din jurul proaspetelor creații planiforme. Acestea nu isi mai aveau decit salvarea si pornirea către cei care nu mai puteau sa se adeverească in momentele de plinătate si de cele pline rinduri severe ce atacă salinitatea si niciodată sarea care plutește in straturi groase si albe pe supreafetele bine intinse ale apelor termale. Ce fel de altfel de ape mai pot fi decit apele termale, poate pe la colturile lor mai pot exista ape minerale sau cele-n poluare dar in afara de astea nu mai e nimic.

Uscat.

Si printre frunzele joase ale acestui prim copac, se vedeau ramurile si trunchiurile padurilor nesfîrsite. Ele se apropiau prin candelele aprinse de cititoarele de harți epiteliale, ele fasificau potecile ascunzindu-le in desisurile otravitoare si halucinante ale colturilor intunecate de frunzis. Ele amestecau copacii intre ei ca sa nu stie nimeni mai mult de odată locul prin care fusese. Si in el exista doar un singur băiat care isi putea croi drum dealungul padurilor acestea intinse. Acest baiat ce locuia la margine uei harti, pe pielea delicată a celei mai batrine femei de padure, indulcea privirile lor si le facea sa isi aduca aminte de lumina intinsa a soarelui, de lumina neintrerupta si divină a soarelui. Si asteptau ca sa creasca mai mare ca sa poată vorbi, ca sa le povesteasca toate acele povesti minunate spuse de gura barbateasca despre tarimurile dinaintea vietii. Acest mic copil, baiat de padure fermecată, stia sa se joace intre desisurile miscatoare pentru ca

era copil nascut dinauntrul pamintului. Era cel care nu vedea decit taria pamintului rascolit si restul ii era transparent si miscator. Schimbator si minunat in trecerea lui.

Toate pavilioanele urechilor lor erau ocupate cu departarile iesirii din aceasta padure. Femei ce cautau timpul si drumurile in acelasi timp in care le innodat. Vinatorii nu maiintrau in padure, pentru ca copaci se miscau si isi pierdeau dinăuntrul. Ajungeau acasă noi si proaspeti ca niste copii frumosi. Isi pierdeau orice indemainare si deveneau povară pentru familiile lor. Invataseră sa intre doar cite va minute sa se aseze in genunchi si sa se roage copacilor. Apoi ieseau curățiți, nu-ai mai evadau greutatile in bautura nefolositoare ci in Rugăciunea Verde. Femeile lor invățaseră sa aduca mincare si vin si sa arunce hirtiile scrise si arzinde inspre crengile subtiri de brad uscat. Si daca vreo creangă se inrosea sau se inscruma era semn bun, si femeia putea sa mai vina si data viitoare. Este greu de spus de ce, dar nobilitatea ajutorului si a puterii blinde a padurii, putere dinrecta si exterioara lor, a facut satul vinatoresc sa se smerească si sa inteleaga mult mai bine pe Dumnezeu.

Era acum toamnă tirzie si frunzele acoperiseră intreg pamintul. Vinatori isi strainseră capcanele si plecară spre casă. Aproape de avuțiile si familiile lor.

Straniile haine ce le purtau la brîu erau dovada esențializării in acele părți ale lumii necunoscute. Limbi monosilabice se intețesc prin academiile de improspătare in deteriorările calofile ale medianelor strivite. Nu stiau dacă proasetele evadări din cimpiile intinse cu cirlige de flori ar fi stiut vreodată privegherea tectonică. Iar de s-ar fi deschis toate atmosferele abătute la firițoarele mici si premolare, canistrele de termopan ar considera primordial stergerea lor din primele zbateri întoarse din plimbările filiale.

In caile ascunse de pudoare care piere un om ascundea pietrele perfidele care isi asupresc din tensiunile intra uterine masivele carapace descriptive si astfel celebreaza stiintele aspre ale calapoadelor intinse. Nu stiu cum am fredonat aceste crimpeie de metalice asuprir pentru a cuteza sa ma intind in escrocheriile diviziunilor extra eterogene. Am analizat cuprinsul si mai apoi am desfiintat largimile care au favorizat cinemel si creantele atit de mirositor. Cum poti iubi un om fara de care sa ii poti avea fiirea intr-o curgere plina de pene si de cuie. Cum poti ascunde sintezele carpatine prin zdruncinarea senină a mai multelor severitati elenistice. Ma dezgusta orice incercare timidă de definire si de terminare a pozitiilor cele mai bune ale careelor crescind de eliberari nu putem sti cum si nici de ce sarea care a aminat pierderea de contingente filiforme are in ea sanatoriul primordial exedent si interiorizat care să facă mai multe aparitii decit cele carora am trebui sa le dam voie sa iasa la suprafata singure si nesigure. Nu stim daca acestea mai isi au cadentele necesare pentru a dezvalui cele citeva defianțe si distrugeri in timpul primelor cadre diferite si unice din severitatea microundelor ac-

cesibile in virtutiile motoarelor cabaline. Fabricile otravindule pe cele care au portretele ce isi despart avutiile din privighetorile si din favoritii cu minuni si cu fortitudini au dor prin ele care de mici lungimi de altfel de culori decit cele colorate. In mintea celui care are legatura cu multele pauze. Dar lasa pauza sa isi aiba deschidere la cele mai deschise posibilitati. Orice exercitiu trebuie platit dein diurnele colaterale. Nu ai cum sa devi profesionist fara ajutor. Fara portile deschise ale manechinelor istorice, cine mai are ca el capacitatea aceea fascinanta de arezulta in cele mai complicate si mai indepartate jocuri orizontale. Cine mai are curajul sa isi deschida aripile inspre permutarile oblice ale oricarui vehicol descriptiv. Imi e dor de aceea care mi-a fost prima solutie si de aceea in care prima zi a fost cea mai deschisa.

Nu stiu unde sa adorm in seara aceasta si nici unde sa il pun pe acest amic al meu, sau unde sa ii agat toate hanele si armele cu care isi poarta viata in exil. Dar este clar de acum incolo, nu mai este nici o indoiala. Daca nu va fi filigranul de inexistent si de aruncare in nimicul niciodătii va fi intotdeauna ascetismul pru real al falsificarilor de minciuni si orice fundamente religioase. Erai singurul cunoscut al meu care nu isi permitea compromisul sau minciuna in demersurile sale, erai ultimul om pe care il cunoscusem, care nu crezuse niciodata in nimeni si in nimic. Si care a reusit sa isi indoiască toate formele de invatamint exterioare si interioare. Nu ai reusit sa inveti nimic de la nimeni, pentru ca nu ai crezut pe nimeni apt sa te invete ceva. Si de aceea mi-a placut de tine. Si sa sti ca sunt de acord cu tine, ori nimic ori nimic, nu exista nici o alta alternativa.

Dar asculta-ma, as vrea sa iti vorbesc doar ca sa iti pot spune ceva, sint doar eu aici si de aceea simt un atasament fata de tine si de razvratirile tale impotriva oricarei stiinte, chiar si a ta proprie. Iti pot vorbi? Doar asa ca sa ma aud ascultat de altcineva in afara de mine...

Pentru că găsesc intotdeauna interesant ca nu ce vrei faci ci faci ce vrei. Dorința rămine intotdeauna ca o analiza si zimbet ca ai ce ai dorit. Dar facerea vind de sub dorință. Si orice astfel de dorinta isi are catalogarea in permutările de funingine ce descriu pietrificările butaforice prin care neantul si ăprioricul descrie dedesubturile cele dintii.

9. PESTE PLEOAPE

Nu pot sa cred ca daca aceste subtilități cabaline au desfigurat starea de fapt a intregului aparat atmosferic noi cei care datoram atit de mult acestor crimpeie de minunată si aparte categorie celestă, de ce sa nu avem primele descrieir de firisoare dialogate pentru a scormoni impreuna aceste primadone superioare din canistrele celor care au ascuns de astă dată intelepciunile subtirilor căpastre.

Avioanele albastre care se avintă in microscopicele aluviuni ale primelor intelepciuni si secretii evidentiate au mult mai mult fascinatia caprelor ce ating curcubeele. Astfel mai departe de jocul lor atit de ingeresc, amfitrioana carelor de foc salveaza celebrarea tuturor semafoarelor reaprinse. Miracolele aprinse in jarul racit cu urinile izvoarelor de adevăr sar peste obstacolele eterogene din dulapurile inseriate ale culorilor eterne. Orice embrion ascuns in lumina opacă a rosului stins celebrează uscaciunea tevilor de aluminiu ce se intrerup agale pe tarimul sepuelcrelor atavice. Sarea secretă pielea hormonilor plini de seva amaruie, uneltirile descriu evitări stiintifice si aprobari derizorii. Sint fecundat de melodiile precipitate ale stingerilor selectionate in pridvorul culmilor din subtirile capilare ce parcurg anii deschisi din apropiatii mileniilor acupunturale. Iar orice astfel de intimidare vulcanică descrie poteci induiosatoare ce se amestecp duios prin tortionatele reprosuri umane. Satoria celor curpinsi in datoriile canine prin meridionalele auspicii contorsionate, patrund felul in care starea de indoiale mingiie delicatele falduri ale gindirii clare. Iar setea de mijloace de se razvrateste pentru ca minutele ce pot ataca aceste tendoane precare sint defectate de timpul ce coboară din norii entropiilor interioare. Sint obosit in gindul care trece, si in metonimia posibilitatilor ecvestre, pe orice perete zboara atingeri feline, cad moarte reinviînd exterioare cabrate. Setea de moarte stabileste cuminteniia celor ce isi amintesc. Si in fiintele deschise intra cele inchise si aeroplanele stalagmite depăsesc exterioarele permise.

Noroiul acesta isi poate absorbi mai nimicul pentru că datoriile primilor exegeti depăsesc primele feluri de capricii sensibile si orice urma de auspiciu destinat cailor extemporale. Si asa am ajuns la capătul cel mai indepartat al primelor frunze ce cad linistite in mijlocul gaurilor marine din pamintul fragil si intins. Frunzele fara ramuri si ploaia fara noir. Soarele fara lumina si apa fara valuri.

Stati balneoclimaterice se imprastie prin ingerari de copioase domestice aluviuni primitive. Ele singereaza fara margini in defilele cu care au mai fost descrise din departarile celor care au pornit in descoperirea calapozilor geotermali ai conferintelor facsimilitudinilor gerontofile ce primeaza datorită confotmitatii crimpeielor descoperite din firimituri geotermale. Multele aductiuni cuprind exemplele care isi crează singure denivelările corespunzatoare. Si degeaba primim solutii excursioniste pentru ca puterea celor mai mici mincinosi descriu apele disturgind odiosul cimp intunecat marginit de ape si paduri intunecate.

La marginea gindurilor mele sint cimpii intinse si paduri nemargininte, din care ies fiinte necunoscute ce sar una intr-alta transformindu-se in continuu. Murind, marindu-se, demembrindu-se sau compunindu-se. Si exista un șanț lung ce ma inconjoară si care le face pe aceste creaturi sa ramîna departe. Si astfel eu doar le spun pe nume si le aranjez una după alta in sensuri si intelesuri. Iar ele cad in apă si dispar. Citeodată am impresia ca nu dispar pur si simplu in apa caldă, aburindă ci se vîră pe sub pamint inapoi in padure. De unde ravind si se dezmembreaza dinnou in salturi extraordinare dintr-unul intr-altul.

Si nu stiu ce s-ar putea intimpla dacă o creatura din aceasta ar sări odata peste apă către mine. Si cu toate ca nici una nu pare sa isi dorească sa sară ci isi găsesc placerea numai in a fi alese sa sară si sa dispară din nou in paduri.

Este un deliciu să dezbini acvile in drumuri drepte, e minunat să acoperi deveniri in acoperiri destupate si dacă poteci intregi sustin ascunzisuri atunci deasupra lor tarimuri drepte deosebesc gropi dezgropate si drepte aliniate innaintea generalilor deschisi la nasturii elegantelor camasi. Astfel primadonele cce distrag atenntia zebrelor au in sinele lor sageti dezgropate din natiile primelor solutii descoperite mai devreme de primul ceas al noptii.

Ah, ce soarta divină are canapeaua care preseaza asfaltul in partea deschisă si in parte nescrisă pentru ca mai apoi sa devină divizionară in urmatoarea si ce mai poaetică derapadă dezvelită de macabrele destituiri astfel proiectate in largile dezvaluiri destul de capricioase. Si de ce ar fi atit de desuet sa ne fie posibila deraparea fara nici o caseta nescrisa in permutatiile aprinse in minimalele cartiere din aparatele dezgropate mai apoi prin blindele aprobări sacrificate in urmele posterelor firesti si curoase mai deschise la rabatele decit la roboatele sanctiunilor depozitate in almanahurile cetati-

lor decolorate. Nu stim de ce saltul indirect catre semilunile protejate au amintit de lucrurile mic si maruntele lucrui prin metonimiile cele mai nevinovate si mai desavrisite in animatiile descrise de marinarii celor doua fronturi separate de concluziile faradelege ce dezbină căile sacrificiilor sensibile si mai apoi neinfricate decit dacă am putea echivala sacrificiul cu metonimia balneoclimaterică. Orice reversare de repetabilitate ascunde in sine depozitele de fluctuatii ale inaltelor fluvii terestre. Noi nu vom atinge nimic inainte de a primeni otiunile popoarelor descrise aici si mai apoi a celor care daca ar fi reusit sa descrie aceste ovatiuni comunale dirijarea inaintasilor ar putea crea directele forte ale multor publicatii depasite si redepasite daca am fi apartinut capriciilor dezvinovatite in pusderia de diviziuni deteriorate. Cum ar fi chiar de ar fi sa nu mai fie. Sau poate mai degraba sa fi fost in jurul celor care de s-ar fi putut deschide nevoia de avere cu ceata intinselor sa le fie aprinsa in deschisele sau inchisele inchisori metalice.

Rindunica statea linistita pe ramura uscată a unui compac amrotit de furtună. Cit imens si de enorm ia parut omul acela care pentru a suta mia oara in lungul zecilor de ani ducea gunoul la gunoi. Fantastica faptura striga rindunica dar trilul neinteles de om nu reusi sa ii treaca de propriile sale ginduri. Si asa rindunica era un zgomot banal si omul banal un imens colos neinfricat. "Imi e imposibil sa il tin pe tot in mine. Oare cum ar fi sa am o multime de omanei in mine, si fi poate ca acest vapor ancorat si ruginit." Asa ca rindunica il rescrise inmintea ei mica ca pe o linie cu un cerc in virful ei superior. Si zimbi rindunica uimita in sufletul ei mare de desteptaciunea mintii ei. "Acum pot baga milioane de liniute in mine. Milioane."

Si rindunica incepu sa cinte bucuraosa de arul cald si de valurile frumoase din zare. A terța rindunică, aceeasi dar care a iesit afara din ea si se uită la ea cum este ea insasi. E pacat ca aici in terță nu mai e nimeni care sa se uite la ea si sa o vada asa, goala si simpla cume ea. Singura privindu-se nu vedea mai nimic in plus sau in minus, ci doar pe ea aceeasi placuta rindunica reflectata in apele intunecate ale baltilor de după ploaie.

Our life is changeing an we can not go back. Mine is intertwined between internet, mass-media, urban and biological realities. And each one has its own purpose in satisfying or destroying my identity. There is no turning back, into the all real life. My extended self lives also in the virtual. I give life to all that creates me.

Dezastrul, repudierile, catastrofele, si eterna liniste, surate de seamă in conflagratiile cele mai teribile de pe enorma si nenumarata planetă de sah cu miliarde de piese si sute de regine. Cu multiplicate pionade si piese inca nedescoperite ci ale lor complexe miscari năucitoare.

Milioane de bucăți ce odata tinute laoaltă se dezbină lăsînd în urmă dîre lungi de durere. Simțea că începe să se descompună. De undeva din adincul interiorului, un loc in care emisferele doldora de micile adaosuri de viată isi parasesc dintr-o dată orice voință prin care să poată depăsi gindurile

rezistente. Isi aduse aminte de tot drumul sau prin care isi regurgita ginduri pentru a se convinge de ele. Si parca toata această cumulare si lipire prea inceată cu lipici de gind a fost ruptă prin atasamentul lor prin care aceste fiinte blinde duc această cale fidelă celor din josul categoriilor dezmembrate de onixurile cele mai delicate.

Se ridică si apoi slăbi ocaziile cu care deteriorarea sa facuse ca prin emanatiile sensibile calea cea dreaptă devenea din ce in ce mai deschisă si mai absorbită in colțurile rotunjite de vremuri si de umbrele ascunse odinioară in otelul subtire al noimelor descoperite de el.

-- Ce faci...

-- Nu fac absolut nimica. "Iar cind simt ca am facut ceva pun repde peste multe rinduri de distrugeri, ca sa pot deconstrui orice a fost vreodată ridicat, din greseala desigur"

"Imi vine asa citeodată, fără sa imi dau seama, constructii minime sint facut in la felul stil cu deconstructiile. E interesant si confuz citeodată, dar cel mai bine joc Tetris cind stau pe WC si ma gindesc la altceva."

Se ridică, deschide geamul, isi rupe cămasa de pe el, cei doi nasturi rămasi si strigă in zgomotul bulevardului zgomotos:

-- Masinarii Enorme de Improvizat, au construit oamenii dealungul vremurilor lor. Masinarii Enorme de aratat căi, văi si jaloane - continuă in soaptă de parcă totul s-a oprit pe stradă si toti il asculă pe el - mici si invizibile impingeri de la spate. Subtilități efemere si dorințe desarte de vederea in lungul sinelor proprii... Apoi strigă din nou. Offf Doamne DE CE Nu Inteleg Eu Lumea Asta, de ca să o schimb?(rîde) după chipul si asemănarea mea?

-- Fii pe Pace Fiule, ii raspunse o voce plapindă de la etajul 5, nici chiar dacă ii vei face pe toti, din nou, după chipul si asempnarea ta, acestia iti vor fugi iar si se vor preschimba după chipul si asemănarea lor.

Si asa prin toate aceste cimpii deschise la fermoarele ruginite, cei care aveau capete scoase pe gemurile compartimentelor moarte, au avut ocazia sa vada din ce in ce mai clar cum rasaritul si apusul sint frati siamezi uniti prin corzile lungi si sterile ale noptilor fara luna.

Acoperindu-se cu mucegaiul de pe aceste corzi Cordelia se transformă intr-o semiluna plutitoare si isi deschise picioarele in dreptul ultimelor scripeti ce rostogoleau la vale sarcinile departate de drumurile intotochiate de munte pentru a seca la intervale egale firele de apă dulce ale pietrei si ale pamintului.

Printre miliardele de tone de moarte frunze uscate, in mirosul parfumat al descompunerii lor, in caldura degazata de fementatia metamorfozei vietii in pamint, Ali ben Hammad isi scoase lira cu 5 corzi si cinta lumii melodia pe care o invatatse de la bunicul sau, undeva tirziu intr-o dupa-amiza de Duminica, undeva departe intr-un tinut ascuns din calea autostrazii civilizatoare si a compplicatei masinarii a acesteia.

Ali ben Hammad o vazu pe Cordelia inlumina asfintitului innorat. Se infircosa mai intii dar glasul ei divin si linistit ii amorti devreme. Si ei ii fu frica de sunetele asincopate ale lirei lui dar din curiozitatea ei feminina si dulce amaruie se apropie de ea ca un gindacel de taciunele inca rosu.

-- Buna seara

-- Oare de ce nu gindesc si oamenii ca copacii, realist. E fascinant cum orice fiinta daca o deconectezi de la mediul inconjurator, intra intr-o lume bizara fara coordonate, o lume fara iesire, o lume in care realitatea devine vis, imagineazati ca oamenii s-au retras in propriile lor lumi, ei le numesc Orase, si acolo au construit copaci, munti nu stiu exact ce sint, de zeci si sute de metrii inaltime in care se baga si traiesc. Au inventat multe moduri de a comunica fara sa fie unul linga altul. Se deplaseaza cu sute de kilometrii la ora fara sa faca un pas.

Cum oare le-au venit aceste idei? E fascinant cum deconectati de la lumea reala si-au inventat o lume proprie, dupa chipul si asemanarea lor. Copacul e copac doar daca se naste si creste in padure, daca il iei si il pui intr-o cimpie va fi altceva, va fi un copac nebun, crescind singur dupa propriile lui idei, dar a fi copac inseamna sa fi printre copaci, nu?

-- Realitatea este numai acolo unde esti inconjurat de batrinul univers asa cum era el cin l-ai vazut prima oara. Toata creatia ta de mai apoi este doar rod de nebunie, rod de boala. Aceasi boala de care sufera si copacii strimbi din padure, aceasi boala care creaza diversitate.

-- Da... de fiecare data cind ma trezesc si sint singura, ma simt straina si ne-mine. Abia cind ies afara in multime si va vad si imi vorbiti, ma trezesc.

-- Singuratatea, chiar si acesta din padurea aaceasta ne face copaci, nu oameni. Om poti fi numai in multime. Sau in clanul din care faci parte. In nenumarata casa in care locuiesti cu familia.

-- In biserica...

-- In biserica.

Departe pe o colină clopotele vecerniei incepură sa sune peste munti. Animalele ascultau, pasarile in zbor se asezau pe crengile copacilor, vintul slabea iar ploaia se oprea, in aplecaciune...

Ali se ridica in picioare si pleca in intunericul apropiat. Cordelia se puse in genunchi cu fata spre Rasarit si se rugă pentru el.

Ali ben Hammad intra intr-o cămăruță mică construită intre doi copaci batrini, si aprinse candela pe perete si ĺuminarea din geamul mic de pe peretele cu usa. Era o singura cameră in care erau intinse tesaturi, paturi, covoare chiar si pe pereti. Pe peretele cu usa pe partea cealalta a ferestrei avea o soba mica parca nascuta din perete. Iar pe soba fierbea mocnit un ibric mare cu apă.

Linga candelă erau agatate multe icoane. Icoane care isi evidentiau culegerea prin densitatile lor terestre. NU mai aveau cum sa renasca argintii

sau altfel decit inainte, si nici sa isi faca aceastea daca nu ar fi mai avut descarcarea cea mai convalescenta posibil dar e si normal sa iti poti descoperi apetituri desuete printre cele mai apropiate descarcerari deschise de cele mai apropiate savane si de cele mai sectoriale bifurcari descoperite in ultima jumatate de secol. Este dealtfel si mai bine redescoperit ca daca fatul in sine percepe salvarea prin descrieri si permutari filiforme atunci tot ce se poate descrie in aceste careuri milimetrice este doar o carare deschisa la capete pentru a favoriza cele mai apropiate descarcari electromagnetice prin deziluziile cele mai atroce in pietitudinea contoarelor deschise la margine. Astefl daca nimeni n uar mai avea cadrele comportamentale ce isi imbina cutreierarile in cuprinsul faptelor derogatorii o ompleta astfel descrisă ar fi mult mai fabricanta decit cele mai bine descrise dezvoltari subcutanate. Bifurcatiile acestea nu isi mai pot avea decit o mica si facimila deriziiune daca mai intii si mai intii nimeni nu ar fi cutreierat desectorializarea din portiunile descrise in magaziile de fier si metal nepretios de pe fața pamintului. Noi cei care inca mai avem verdele in pilcurile desfacute la fermoarele si la feluritele dezbinari intra-aluvionare, de ce sa nu contopeasca denigrarea prin alte astfel de combinari ce favorizeaza acele categorii de muci cuprinsi in micile desbinari ale maselor portabile in inaltimea cerurilor desprinse din calendarele cetatilor fara ziduri. Ci a cerceilor patrati si a contopirilor nepatrunse, si a salturilor orizontale algebrice, si a feluritelor asemanari, si a marilor mici, si a intinselor comprimari, a salvatelor puscarii, a deschiselor intunecari, a putenicelor neputinte, a stingacelor perfectiuni, a sectoarelor unice, a nenumaratelor repetitii, a globalelor milimetrice, a dorintelor neimplinite, a subiectelor inexistente, a sufletelor.

My inability, my weakness, my fear, my laziness, iar daca un astfel de proton ar incepe sa salte pe canapelele dezumflate ale prioritatilor descarcerate atunci nimeni nu ar mai reusi să deschidă nimic mai mult decît o filigrafică deschidere între oraș și cîmpie. Nu știm încă de ce s-ar fi constatat un astfel de lucru in intinderile megatronice ale deschiderilor inerte dar nimic mai deschis la capete decit o privighetoare ca aceasta nu mai putea sa isi faca concurs in fața milioanelor de reptile ce decurg normal in viitorul cel mai apropiat decit cel mai atractiv si mai mentionat decantofil minion complotat in milimetricele figurine de piatra. Nasol ar fi oftat si daca starea de asediu din cimpiile telurice fragmentate de pietrele, desigur, selctionate apioric si despiniform, ar fi deschis desalopetizrea prin finele si intinsele selectii orale ale fiarelor si animalelor feroase.

Cuprinsul descris in proza lirica devenea din ce in ce mai deconstruit si mai sanctionat de departe si mai de aproape decit cele mai deschise fiice ale constiparilor repetate. O bunica care isi dorea sa moara, se uita la TV, din frica de moarte. Si televizorul o tine in viata mult mai mult decit aerul sau linistea. Singurul mototr care o facu sa traiasca 121 de ani a fost televizorul si linstea lui macinata, in schimbul terifiantei intunecimi a mortii. Era

obisnuita cu lumina si cu intmplarea, cu actiunea, cu sa se intimple naibii ceva, se plictisea repede si avea intotdeauna invitati la ea acasa. Acum in azil era printre mult prea multe legume care nu mai aveau nimic de facut, si se plictisea ingrozitor. Se uita la TV la toate emisiunile distractive cu platou mare si cu multe birfe, se uita la telenovele, si astfel uita unde se afla in jur de 12 ore zilnic. A incercat odata sa se roage sau sa se uite pe fereastra, dar a renunta repede din cauza fricii cronice si acute pe care o simtea la simplul gind ca miine moare. Sau ca poate muri oricind. Desi rudelor le spunea ca as dori sa mor miine, si chiar ddaca si ea credea acest lucru, avea o frica enorma de moarte, o frica atit de mare incit o tinea in viata. Renuntase la medicamentele de tensiune pentru ca cu ele nu mai putea sa fie la fel de activa si de inmlicata in viata televiziunii. Si cel mai mult si mai mult o deranja ca nu mai avea ce sa faca. Asta se intmipla destul de des, dar se intimpla. Si atunci morbitatea propriei fiinte o faceau sa dispere. De obiecei criza ii putea fi oprita doar de sedativa cu actiune directa asupra intregului cortex si sistem cerebreal. Era nevoie sa o opresti ca pe televizor, sa o scoti din priza.

Orice vierme care trecea pe linga ea era ingrozit de oportunitatea de a cadea peste el de a se rostogoli si a muri cazind pe el. Orice oma care pune mina pe un cadavru devine el insusi parte din moartea celui atins. O fiinta moarta nu este un obiect neinsufletit. O relicva nu este o gramada de oase de obiecte. O fiinta nu poate deveni obiect daca ramine fara viata. Este un mort, un fost viu, are in el ceva care nu stiu ce este dar trebuie sa fie. Pentru ca moartea nu este absenta vietii, ci ea insasi este o forma de viata. Oare ce alte forme mai sint in aceasta categorie si noi nu stim. Oare de cite ori in viata ne pierdem viata? Oare citi dintrenoin se misca in lume fara a mai avea viata in ei, ci altceva. O alta forma din categoria formelor de existentă. Nu cred ca trebuie sa fim vii neaparat ca sa putem trai. Traiul nu are nimic de a face cu viata. In categoria existentelor, pe linga viata si moarte mai sint sute de alte forme. Este un domeniu foarte complex, caruia ar trebui sa I se acorde o Universitate. Ce pacat ca nu stiu alte forme de existenta pe linga moarte si viata...

Orice criteriu care se comformeaza cu digresiunile fenomenelor descrise aici, deschid in fața ochilor nostrii nevoile de a calma derogatiunile explicite ce defaimeaza documentele inflorite din canistrele deschise in parcul de dupa dealul dezvelit. Acolo miile de conopide si de stupi de albine descriu fascinanta intindere de posibilitati si de acareturi ce deschid iarra orice fel de savoniera destramata in persoanele deschise din feroneriile deschise de deschiderile felurilor ce fac mai mult decit acestea mai mult decit acestea mai mult decit acestea mai mult decit felurile acestora si mult mai mult decit cele mai deschise deschideri ce pot insoti de la inceput descoperirile deschis de feluriltele feluri ce deschid si mai mult decit deschid dar daca deschid doar daca deschid si mai mult decit sa faca mai mult decit sa faca mai

mutl decit sa deschida decit sa faca mai mult decit atit ami mult decit atit decit atiti decit atit decit daca ar fi decit ar fi decit ar fi decit ar fi fi fi ar fi decit ar fi decit ar fi s-ar teme sa fie si sa faca mai mult decit ar fi sa faca decit ar fi sa faca decit mai mult decit mai mult decit ar fi sa faca mai mult decit ar fi sa fie facut in mai multul fel decit cel care ar fi fost acolo sa vada ce sa facut in acest rastiimp mult mi mult decit sa fie el clatit degeaba in felul in care ar fi fost deschis in felul in care ar fi fost sa fie sa fi foas sa fie s fi foast atfel decit ar fi mai mult in doi sau in trei sau in cini sau in opt sute de sute de sute de milioaneld e voci ce deosebesc de feluritele dobinzi ale cuielor care se obisnuiesc sa faca ami si mai si mai mult deict sa fie facut atunci cind de ar fi sa fie nu s-ar mai fi facut atit de mult. Nu si daca nu ar fi sa fie nu ar fi avut ati de mutle fii si fice si nepoti si rude delgate in cimpiile descrise de marcantii genitaliilor desprinse din degetel desfundate ale conductelor oprimatee in felurile deschise si desprinse in aripile factorilor peruviali ale factorilor feluriti ale facaturilor desprinse din denivelarile deschise si descrise de multele derivari si descrieri ale deconstructiilor ce fac mai mult si mai mult decit ar fi fost necesar intr-o societate deschisa si patriotica. Nu voi desconspira acum ce a fost intre noi cei care ne-am desprins de foiletoanele acelea care subtiau apologetica felurilor ce scuipă in josul ultimelor foi de hirtie existente in lumea legata prin comunicarile saptaminale ale pastorului de oi negre, intre albirea si inegrirea puterilor in stat. Daca el stia de ce nu ne-a spus is noua sa ne deschidem umbrala inainte de ploaia mov. In aceasta ploaie mov un mic arici pitic fugea dintre sutele de umbrele si dintre sutele de felurite pistrui culese in damigeana statiilor de metrou descoperite in ultimele sapaturi arheologice, fierul sinelor era foarte ruginit dar sa putu constata ca lungile dire de rugina atenet destupate de sub pamintul vechi sint foarte lungi, un fel de sistem de transport, al marfii sau al oamenilor, sau poate un fel de animal care crestea in loc sa se miste. Minca numai pentru a minca mai mul pentru a creste pentru aminca pentru a creste pentru a minca, crescind pina dadea de un alt astfel de animal cu care se imperechea prin gura si astfel o intersectei se forma o intersectie de sine de metrou arheologice. Apoi rasturnara rachetele descoperite lilnga sine si le impinsera catre cele mai dezafectate plutoane de executie care ar fi putut sa desprindă superioritatea celor mai descompuse sustinatoare alungate din milioanele de cetati si de sectiuni desprinse prin factiunile culegerilor desprinse de pe afisele pornografice din marile orase. Afisele prinse pe toate fețele blocurilor, cu genitalele lor curgatoare, cu femininele gauri deschise, primind, primind, primind. Incentru exista un panou enorm LCD pe care sint filme porno 24 ore pe zi. In statiile de trolebuz exista femei care pina vine masina le poti fute un pic. Exista semne in locuri pblice in care sunt reprezentate doua figurine care se fut si peste ele un semn mare de interzis la fel ca si cu fumatul. Dar foarte rar, in primarie, in muzee, in biserici. In restaurante exista paturi si chiuvete la fiecare masa. Sperma peste tot.

Parfumurile la moda sint cele de genitale, de saliva, de miros de gura cu sperma de ieri. De dimineata. La moda este tapetul de piele de om. Mortii sint delicatese. Nimeni nu ia medicamente, nimeni nu mai maninca care de animal. Se organizeaza petreceri pentru oamenii mai in virsta, se aduc femei sau barbati tineri, rude cu care fac sex si innainte de orgasm li se taie gitul, mortul trebuie omorit in extaz. Si apoi transat si pregatit. Nimeni nu mai omoara pe nimeni, haotic toti se omoara singuri, in momente de extaz pentru a se lasa mincati. E tabu sa mori singur sau ingropat, sa te maince viermii. Exista o fericire generala. O societate orgasmica. Lumea leviteaza prin parcuri. Copii se joaca pac pac cu energie chi. Mamele le fac felatie si cunilingus de cind se nasc. Intilnirile familiale sint in general orgii. Femeile isi pot controla ovarele la fel de usor ca si degetel de la mina. Asa isi controloeaza sarcina foarte usor, nu exista avorturi sau copii nedoriti sau accidentali. Facerea de copii este in sine un ritual. O bucurie enorma, un eveniment. Si se face cu mult sperma de la mai multi barbati, cit mai multi cit mai iubiti si cit mai cunsocuti. Un coctail de sperma. Cerul e mai senin, plaoile mai dulci, pamintul mai moale si mai cald. Fiecare are formarea lui proprie si fiecare are dorintele care il sculpteaza in aerul si in timpul sau propriu. Deosebirea dintre cele care isi mai au absobrirea care este dintr-o bucata isi poate descrie si intregile categorii de fiire care isi au fredonarea in compartimentarile descrise in ultimele trei pagini ale introvertirilor sfintilor care isi fac anamneza in compartimentele cele mai deschise si mai aburite in contopirea celor treisprezece medii descoperite in coalitia celor care pierd mai intii sepulcre enuntări terestre.

Este la fel de fascinant si cum visînd, dorind, speculînd, sevrînd, dramatizînd, întîmplîndu-se, fiecare actiune si sistem de inlantuire este si functioneaza diferit. Are legile sale proprii, gravitatia nu functioneaza decit in intimplare, timpul numai in unele dintre ele, spatiul la fel. Cit de diferit functioneaza dorinta de vis, speculatia de drama, visul de intimplare, drama de dorinta. Si cu toate ca ele sint intrepatrunse si nu independente, creaza in simtirile noastre experiente foarte diferite. Iar aceste locuri unde se string aceste experiente sint organe ale fiiri. Organe ale unei fiinte la fel de virtuale si reale ca si reactiunea inexistenta a unei umbre vazute ca obstacol de beton. Dar ele sint facute din 'beton' si pentru ca le folosim ca fiind din beton, invatam sa construim cu ele si sa jucam cu ele ca din beton. Sculpturi minunate au facut celebre fiinte pe acest pamint. E minunat cum tinind minte, ne consacram urmasii in zei ai fiiri noastre. Dar orice privire cit de scurta pe fereastra portilor deschise, inspre afara cea mai deasă descopera simplitatea vederii si a pescuirii de peste prin fir si unduire sublimă a feței de apă. Pentru ca ceea ce sintem sintem in sine fiinte virtuale, inexistente, si de aceea este miraculos de fiecare data cind o inexistenta misca un deget. Dar trebuie sa ne luam ca existenti pentru a ne juca nu degete, pentru a cinta la pian, dar in acelasi timp cei care stiu ca degetele lor

sint doar degete nu stiu destul pentru ca cinta Bach, pentru ca adevarul trebuie stiut, inteles si cunoscut. Nu poti fi nimic fara sa fi fost ceva mai inanite. Nu poti fi ceva fara sa fi fost nimic. Cum poti fi rau daca nu sti sa fi bun. Cum poti fi bun daca nu sti sa fi rau. Totul se stringe in jurul unui tine, mine, la fel de lacrimos si nivelat ca ceapa. Durerea desprinde in timp ce palcerea ne prinde.

Drama nu 'este' niciodată, ea face. Este parte din acele actiuni care trebuie sa se inhameze si sa se insaileze astfel incit sa reuseasca sa urneasca instinctul uman din ale sale intre ale lui si astfel sa deschida noianul de aprioritati in mercanitlismul duplicitar. De aceea daca s-ar fi constituit un colectiv de avant-gardă pentru a destitui dezbinarea fascinantă in echidistanta cea mai persuasiva si mai consternantă, poate ca nimeni nu ar fi continuat sa decada in continuarea cea mai plina si mai senila dintre carele mostenitoare si mai apostolice din cariera feluritelor animale domestice sau domensticite in tarcurile deschise de curind in domeniul public. Este sustinut de administratiile publice si prin intermediul prioritatilor ca daca astfel de ponoase pot face cascade in mediocritati felurite atunci deschiderile catre fungiile dintre unghiile suprapuse ale degenerarilor biologice umane ar fi descoperite inainte de a fi posibila aceasta descindere. Este cunoscut faptul ca drumul inechilibrat si nesigur al inaintatilor umane este lipsit de suflul puterii e dominare a fortelor terestre. Cu ce altceva mai puternic decit o bomba atomica sa ne luptam cu planeta. Sintem o rasa de consum, la fel ca si celelalte animale, dar fiindca ele consuma numai pentru a trai si nu au nevoi atit de stratificate si de dependente de creatiile planetare, ele traiesc linistit. Noi pentru a ne cistiga statut si drept de a procrea si de a consduce un grup avem nevoie de tone si tone de materiale. Unde un cocos are dansul, sanatatea, penajul si curajul, omul are hanie, masini, organizatii, case, sute si sute de tone de inutilitati. Variatia consumarii aceluiasi produs de sute de mii de ori este posibila in lumea animala datorita oscilarii personalitatii si prin asta a stariolor perceptive. Omul pe de alta parte, si-a creat diversifitate atit de variata si de complexa incit a devenit terna si identica. Bruiaje perceptice. Etc. Ha ha ha.

Intr-o poiana, intr-un bloc, pe o alee la capatul orasului, intr-o pesteră larga si caldă, pe un deal galben plind de iarba, in mijlocul marii pe o platforma dezafectata, intr-o minastire pustie, in mijlocul oamenilor. Intr-o cameră, in altă cameră. Pe hol. In pat, pe linga masa din bucatarie, la masă, in fața blocului, duminică pe la 2:30, intr-o seară de aprilie intr-o livadă de meri si corcodusi, după ploaie, la ora 7 dimineata in fiecare zi, in ultimul vagon de metrou, la ultima statie de autobuz, intr-o cladire in ruină (locuită), intr-o zi rece cu soare, noaptea la ora 11 intr0o statie de autobuz, inainte de plecarea la servici, inainte de venirea de la servici, trezirea de dumincă dimineață, gătirea ciorbii si a mincari de simbata dimineata. Curatenia de simbata.

Intr-un pahar cu apă caldă, intr-o pelerina de ploaie, intr-un hanorac ud, intr-o sectiune transversală, intr-un ulcior crăpat, intr-o femeie blindă, intr-un picior si o ureche, intr-o parte, intr-un loc anume, intr-o zi, intr-un sector de puscă automată, intr-o rană adincă, intr-un mediu toxic, intr-o seara ploioasă, intr-un moment de neatinție, intr-o clipă de ezitare, intr-un buletin de vot, intr-o cameră spartă, intr-un dispozitiv exploziv, intr-o sticlă cu lapte, intr-un pat moale, intr-o camasa de noapte, intr-un peisaj de toamnă, intr-o margine de stradă, intr-un pantof, intr-o stare nervoasă, intr-un corp schilodit, intr-o sublimă poezie, intr-un vers surd, intr-o fabulă puerilă, intr-un text scris, intr-o fotografie, intr-un vinzator de vechituri, intr-o vitrina luminată, intr-un vapor pe uscat, intr-o cascadă curgatoare, intr-un minut, intr-o ora, intr-un an, intr-o eră, intr-un univers, intr-o clipă...

Ascuns vederii o forță nemaintilnită secreta difuzii catre salonul de marmura al spitalului de copii supradotati. Ascensorul era stricat de directorul spitalului iar scarie largi si monumentale erau data in fiecare dimineata cu o vaselina specială foarte foarte alunecoasă. Toti angajati purtau un osi de cizme speciale care aveau aderentă la această substantă. Copii insa nu puteau sa urce si sa coboare decit in bratele personalului medical. La ultimul etaj, linga topoganul de rufe era ultima cameră. O camera in care se chinuia cu propria sa boala neinteleasa o fetiță de 8 ani, poate cea mai draguta si mai populara din spital. Coridorul de la camera ei pina la partea principala a etajului acolo unde erau camerele ce se priveau una pe cealalta, fata in fata, era lung si intunecos, dar asta nu o facea pe Sophia sa zburde de fiecare data in intunecimea lui. Nimeni nu isi mai aduce aminte cind a venit Sophia aici, sau de ce ea mai este inca aici, dar cu totii isi dau seama ca este prea normala pentru aceasta insititutie.

Pe coridoarele etajelor complet separate, cele cinci principale categorii de copii sint tinuti acolo, nu pentru a fi tratati cit pentru a se reusi utilizarea darurilor lor native.

Spitalul in sine, era foarte vechi ca institutie care se ocupa cu copii speciali, copii erau transferati aici din alte institutii si in general copii care nu mai aveau pe nimeni in afara sistemului. Acest spital era special si din cauză că era complet intretinut de o familie aristocrată. Se spune ca insasi cladirea este conceputa si construita de acesti copii speciali si ca familia aceasta este o familie foarte veche care de cind au inceput sa se ocupe strict de ingirijirea, studierea si exploatarea minorilor superdotati, ea insasi a devenit o familie superdotata.

Pina si stilul arhitectural este foarte special, pentru ca acest spital este construit pe o veche ruina antica, o fosta bazilica romana, ce initial a fost o constructie sacră, Dacă. Se crede ca acesta cladire ar fi fost construita de parintele unui copil din familia aceasta, familia Donca, special pentru un singur copil. Iar in cursul vietii lui atit de multi oameni de stiinta si oameni religiosi l-au studiat incit in urma lui a ramas un intreg sistem si mai apoi o

intreaga traditie de studiu, transformare si utilizare a acestor oameni in folosul 'binelui'.

Această idee de bine era destul de vaga si nimeni nu a incercat pina acum sa o dezvolte coerent, dar ea era palpabila si toata lumea stia ce era prin simpla aducere aminte a foloaselor aduse de acesti copii.

In secolul 13 acestă cladire era singura institutie laică din spatiul cultural romanesc care se ocupa de cultura si stiinta. Si avea singura biblioteca exclusiv interna. Toate cartile care sint acum in ea, dintre ele cele mai vechi datind din secolul 13, sint scrise de copiii din spital si de cadrele medicale, bisericesti sau stiintifice ce au studiat aici.

Atit atunci cit mai ales acum Spitalul Pediatric de Boli Nervoase Novaci a ramas necunoscut in cultura populara. In zilele noastre acest spital datorita reputatiei sale de-alungul anilor dar si prin locatia sa in spatiul romanesc si mai ales la acest capat de drum in muntii Carpati, este cel mai important centru anonim de cultura, stiinta si dezvoltare umana.

Sophia sedea linistita cu aerul sau de zimbet in priviri, la masa lunga din spatiu 5C de studiu si privea afara pe ferstrele largi la ploaia marunta si calda de toamna ce cadea pe brazii inalti. Ea facea parte din categoria 5, de la ultimul etaj. Printre brazii uzi se vedea valea superba proaspat cosita, verdele crud si dealurile ce se intindeau afinate la picioarele muntilor. Dar ea privea si mai departe, la orizontul incetosat din care parca iesea un om. Acest barbat era un englez care acum exact un an de zile s-a trazit de dimineata s-a imbracat si-a pus rucsacul in spate si a plecat catre est. Abia dupa primele doua luni de mers pe jos, si numai 400 de km parcusi, ajuns in Franta a inceput sa ii placa calatoria. Dupa 2 saptamini de mers a hotarise sa faca pe surdul si pe mutul pentru a nu mai fi nevoie sa vorbeasca cu toti oamenii cu care se intilnea si carora le cerea ajutorul. Lucru care il ajuta mult pentru ca astfel oamenii ii vorbeau mai mult si fara sa se astepte e la el sa le raspunda. Pina in Austria ii fusese usor, pentru ca oameni il ajutau cu haine, cu un pat pentru noapte si cu mincare. Se sperie cind trecu granita spre Ungaria avind convingerea ca sare in abis, si ca aici va muri sigur. Si cu toate ca nu a fost asa, ajuns in muntii romanesti avu pentru prima oara revelatia salbaticiei magice. Aici lumea nu il mai recunostea foarte repede ca fiind un turist si sa il trateze ca atare, aici era un strain, mai totdeauna vazut ca un intrus in comunitati. Intr-o seara ajunse la cpatul unui sat, si invatase deja sa nu mai intre si sa nu mai ceara ajutor pentru ceva de mincare, si se puse sa doarma in spatele unor copaci. Inainte ca cerul sa se inegreasca de tot, un batrin slab, mic de statura cu oasele fetei iesindu-i parca prin carne il atinse incet pe umar. Ii facu semn sa mearga cu el. Savin isi aduse aminte instantaneu teroarea din suflet pe care a simtit-o atunci cind intr-o noapte, intr-o padure in Italia a fost trezit de tipetele ascutite ale unor capre negre. Care mai apoi alergau in jurul lui indemnindu-l sa plece.

Dar frica trecu repde peste blindetea chipului acestui batrin si linistea mersului său. Urcară impreuna cimpul cu flori pina la margine padurii, apoi pe o carare parca ocolira padurea pina ajuseră la o casa, ca o cetate veche taranească. Batrinul batu la poarta, si un tinar i-o deschise.

-- No tine astea ca io le-am carat destul pina aci... Vezi si tu de baiatul asta ca voia sa doarma in cimp, si in seara asta cred ca o sa ploua nitel...

Batrinul se departa prin curtea larga din mijloc. O curte pietruita inconjurata de case lungi construite dealungul zidurilor. Ferestrele erau parca luminata numai de luminari de biserică. Batrinul se descalta pe pridvor in fata usii si intra in casa.

-- Eu sint Ifrim, ii intinse mina tinarul.

Savin ii zimbi si apoi ii facu semn ca nu aude ori vorbeste. Ifrim zimbi.

-- Atunci vino dupa mine si om mai vedea...

Savin inca privea fascinat in urma batrinului. O fiinta care parca plutea, parca impingea timpul cu trupul sau firav. Acest sentiment ii aparu de multe ori in suflet in Romania. Ii aducea acea certitudine ca din clipa in clipa ceva magic se va intimpla. Ca va ridica singur un copac intreg. Ca animalele ii vor vorbi cu limba omeneasca. Ori ca un batrin ca acesta este o naluca si miine cind se va trezi va fi inapoi pe cimp. Si de fiecare data aceasta aticipatie il tinea zile intregi si fiecare lucru cotidian ii pare ca va duce la ceva magic. Si ca dupa fiecare colt ceva extraodinar se va intimpla. Si de fiecare data lumea isi vedea de treba lor simpla si nimic nu se intimpla dar Savin stia ca cei din jurul lui doar se prefac oameni normali. Si cauta de fiecare data mai adinc si mai adinc sa reuseasca sa traiasca in acesta lume atit de normala si magica de la poalele muntilor. Aceasta promisiune a extraordinarului atit de cotidian si simplu, il extazia si il tine intr-o permanenta stare de euforie. Ceva cu singuranta era aici si el isi dorea atit de mult nu numai sa afle, ci si mai mult sa reuseasca sa intre intre ei si sa traiasca alaturi de ei.

Sophia desena din nou. Prin gemul, un pic lasat deschis, curgea inauntru aer rece de pamint si de iarba uda.

Savin era ud si vazu de departe undeva intre brazi enormi departe pe un deal, cladirea impozanta a spitalului. Cum oare si de ce oare sa fi construit cineva asa o cladire delicata si minunata atit de departe de lume? Mari pasul fara sa isi dea seama si merse catre spital. Nici frig nu mai simtea, nici haine ude si reci asezate pe piele. In mintea lui erau numai scenariile constructiei acestei extraordinare cladiri. O cladire de care cu cit te apropiai cu atit descoperea din ce in ce mai mult. O cladire care parca se preschimba in timp ce te apropiai. De la departare parea minunata prin locul ei in padure si in munte, apoi cind reuseai sa distingi geamul ferestrelor, ornametele care o impodobeau deveneau din ce in ce mai spectaculoase si mai vii, pina iti dadeai seama ca nu sint ornamente cit este o intreaga poveste a loculurilor si a timpurilor prin care a trecut acesta cloadire. Apoi

cind erai suficient de aproape de gardul mic din tufe de trandafiri albi si vita de vie, ii puteai simti mirosul si parca in acel moment toata lumea devenea deschisa si atit atit de nouă.

Savin batu in parta inalta de lemn sculptat, poarta catre vest aratind apusul, crepuscului si triumful noptii. Un barbat mititel care tocmai sculpta o piatra mare in curte veni si ii deschise

-- Sanatate... De unde veniti pe vremea asta?

Savin ii arata ca nu aude si scrise pe un carnetel 'English'.

-- Pai mergi matale drept inainte pe alee... Si dai de doamnă, dinsa stie.

Savin ii da sa scrie, iar acesta ii scrie numele - Andreea.

Andreea era in gradina din fața biroului domnului director, chiar linga intrarea mică de pe latura veche dinspre padure. Scotea rasadurile de vara pentru a le pune in mici ghiveciuri pentru iarna. Toate florile fragile erau mutate in podul F6 chiar desupra camerei Sophiei unde domnul director facuse de curind multe ferestre in acoreris si un fel de seră pentru florile de vară.

Era o fata tinara, inalta si foarte frumoasa. Diafana cu parul lung foarte moale fin si blond roscat. Il tinea prins intr-un coc acum, ascuns sub o palarie neagra. Era de fpat imbracata toata in negru, intr-o rochie lunga, veche si murdara de pamint. Cind il vazu pe Savin tinea in mina un trandafir rosu cu tot cu radacina.

Din rude mari imparatesti o fata scoate orice cutit si il infige prin partile cele mai fine ale situatiilor descrise mai inainte de acestea. Aviatorii se recreau subinteles. Si plantele care mai aveau putin si se despicau reuseau sa faca un pas mic dar apasat in vitrinele celor care nu isi mai aveau nimic de pierdut in vitrinele cailor cenusii. Darea de seama si darea de mina libera ar fi fost cum nu se poate mai distilata in partile in care sectoarele descrise aici nu isi puteau intoarce capetele spre liniile geloziilor suave. Iar daca nici macar ei nu ar fi stiut asa ceva ca fiind bun si potrivit dezatrelor din piatra cine sa mai fi cutezat sa desfaca acele deschise prin materialele destinate cuvintelor proscrise si divizate in galeriile de arta. Noi nu eram prea deschisi in viziunile celor care ar fi negat pietrele cele mai subtile si mai aproximative. Dar oriceine dintre cei care stiau cite ceva despre credintele terestre isi puteau da seama ca nu numai posturile directa nu erau deschise dar nici cel prizate pe aleile deschise nu erau nici ele mai inspaimintatoare. Nu stim nimic despre categoriile in care acestia isi desfaceau bratele spre subtierile giturilor lor, si nici nu stiatu daca ar fi facut astfle nimic in jurul lor sa nu se fi desschi prin puterile diluate ale confederatiilor gestionate de puteri contradictorii. Nimeni nu era mai profund dezbracat decit primul emisar al ctaloagelor sixtine. Ele isi desluseau cuvintarile doar daca erau ascunse in sertarele cabinelor structurate si directionate prin bunavointa celei mai frumoase case de pictura din oras.

Si pe linga asta orice fel de calvar care ar fi putut destabili felul in care noi vedem plecarea si indoirea sectoarelor descoperite se deosebeste doar prin faptul ca micile vedenii ce se succed foarte rapid nu au prea multe feluri de a caria sarcinile ce inrautatesc pravila divină. Din toate felurile care se indoiesc de noi toti nimeni mai mult ca divinul fel de a fiin majoritatea cazurilor, sa fie prins si citit de miscarea intirziata a cuvintelor scrise pe hirtiile celei mai intinse si mai impresionabile dedicatii divine. Nu este mai nimic in lume fara dragostea felului in care mai mult ca nimeni totul este descoperit prin revelatia sfintelor vorbe si a celor mai naturale catapeteasme felurite si deschise tuturor strategiilor discutate in marea familie unita a conturuilor subtile si intoarse in adincurile celor care nu isi mai au calea de a se curati. Numai prin curatenie si ordine, calea este mai inalta simai dreapta, divina descriere a marilor emotii inaltatoare descrie largi arcuri de crecuri ce sadesc in inimile noastre sufletele atit de moi si fragile ale firescului si rostului sau. Pe orice margine de drum calea curatirii este foarte proprie si doritoare de intelepciune si daca nu se stie mai nimic despre acestea atunci nimeni nu mai are puterea de a se ridica din genunchii juliti si sa asemuiasca felul lor de a fi cu capacitatea celor care daca ar fi inapoiati micilor călimări nimic nu s-ar mai statornici atit de miraculor cum a fost facut in jurul sectoarelor deschise cu pumnii in aer, cu lacrimile deschise catre lumina sufletului aplecat in umbrele firi. De ce sa fugim in jurul comunelor gropi desfundate si pline cu apă. De ce sa vedem cetele de animale blinde trecind prin fata noastra, alergind infricosate prin funduri intunecoase ale stepelor deschise de cele mai subtile descoperiri ale naturii in mijlocul stagiilor afinate in categoriile stergerilor deschise prin destupari lungi si asidue care sa ne aduca in zilele cel mai apropiate starile sfintite ale crimpeielor de stalagmite si de sinuoase carari ale sufletului miscator. Sufletele miscatoare ma aduc linga ele, ma atrag in spatele celor care nu isi mai au fata de la calea divina. Nu avem nimic de piedut atita timp cit nu avem nimic, dar nu avem nimic atita timp cit nu avem de pierdut. Totul trebuie pierdut in fiecare moment, si totu trebuie cucerit in celalalt moment imediat. Nu stie nimeni cine este atit de floarescent in mirosurile deschise ale cailor ce zburdă gras pe iarba tremurătoare.

In mediul descris de toate lighioanele ce se svîrcolesc anapoda in mijlocul celor care fug nimeni nu a incercat vreodata sa inteleaga de ce cararea mica face la stinga. Si poate de aceea nici un monstru uman nu stia cine este cel care avea parte de anapodizarea firisoarelor de crimpeie de mocaniță zgribulită in fata milioanelor de contopisti descrisi in paginile late ale oricaror filigrane de otet. Nimeni nu stia unde sa isi inceapa functionarea devreme ce statiile de pomapare a apelor era atit de dezintoxicabila. Nun stiam, dar era destul de evident cum practica celor deschisi in mijlocul cimpurilor pe dedesubtul peisajelor muntoase in pesterile deschise vertical

salvarea venea intotdeauna atit de perisabil. In orice fel si de fiecare data avintul care imi mai afina aripile… 1min - 130 words

In orice fel si de fiecare data avintul care imi mai afina aripile era jucăușă fagaduintã ca airpile sint mai mari decit cele care isi pun cercei in urechi. Nimeni nu isi poate intinde gitul prea mult timp. Cit cit mai multa intindere cu atit mai tare cazatura. Cu cit tinem burta mai supta cu atit ea creste mai mult. Nu stim dece dar cadrele si structurile metalice ce asfalteaza moderat cutreieraturile cele mai simple, se defriseaza mult prea repede cind darea de mina sta jos linga trotoar. Am mai deschis usa odata si am strigat cu toata inima cadeti pe jos, asfintitul a cazut pe toboganul de metal ruginit. Este atit de greu sai de tensionant atit de gretos si poate inceput de dureros atit de putinul care se cere de la mine. Oare cum sa poti face multul, prea multul care se va turna pe tine. Eu nu pot care doua tone, nu vorbesc de febra musculara ci de simpla neputinta. Prea sus? Posibil. Dar orice saritura si orice cazatura este descrisa ca ceata care deschide usa in fata inamicurilor.

O, cit imi plac aruncătorii cu sulița, aruncătorii cu greutatea, ce plăcut să arunci și să se duca pina departe, pina departe peste orizont. Cit de neplacut sa se izbeasca de zidul de la 50 de centimetrii apropiere.

Sintem foarte deschisi cailor aeriene, toate sint cele care ne ascund fisele pericolelor in focurile decantabile ale fabricilor intregi subtirimi care atirna in mijlocul celor deosebit de talentati. Nu stiam ca daca ne vom uita adinc in privirile celor care au fulgi deschisi intre sectoarele cele mai deschise si mai afinate, nu s-ar putea deschide saltelele cele mai suave si mai comfortabile din Europa. E normal insa si sa faci asisderea in pantalonii deschisi ai respectului de sine.

Nu ma pot abtine nici sa nu am cadrul celor care au functionat atit de absurd in continuarile celor mai absconsi detectivi planetari.

Ce bucurie minunata sa poti alerga in voie pe vaile verzi ale muntilor. Aceastã miraculoasa faptura care este natura. Ma bucur atit de tare cind sint in natura, ma bucur pentru fiecare fir de iarba si fiecare amintire din capul meu. Cu cit sint mai departe de ei cu atit ii iubesc mai mult. Imi e greu sa stau printre ei si sa le inteleg felul. Sa ii văd adînciți in violente certuri interioare. Apoi rosii la fața tăcuți si fără vlaga stau si asteapta sentinta finala.

Un crimpei de lumina si un firisior de creta sare pe linga firamamentul care este. Ce placut sa nu mai ai legatura cu altul si sa iti poti exprima liber calea lactee. Nimic nu mai are si nici nu mai este decit o mizgalitura foneticã.

Bunul scriitor deseneaza elegant cu cuvintul. Eu numai zgirii foaia de hirtie razbunindu-ma pe mine insumi.

Mai du-te domne-n pizda matii…

Ce placut sa ai o faţă atit de luminata si apoi sa poti sa subtiezi abecedarul in potecile ramificate ale crimpeielor de alfabeturi deschise toate la pagina opt, imediat dupa introducere, acolo unde fermecatul isi deschide aripile pentru a detine aceste sectoare si descrieri atit de mirifice si atit de afurisite prin intoarcerile care nu mai pot avea deschiderile atit de multiplicate si atit de minunate incit sa ai acele fisicuri de strazi umede si reci ce asfintesc noaptea prin departarile acestea atit de mirificatoare si atit de fosnitoare. Nu orice am avut a fost si posibil de confectionat dar este atit de departe ce se poate face cu amintirea acelei ascunzatoare incit daca am fi reusit sa ne convingem singuri ca teroarea este cea mai buna solutie pentru aceste discutii deschise si rarefiate atunci nimeni nu ar mai fi deschis lampile care aduc cu ele fabricile cele mai grele si mai usoare.

Nu stia nici unul dintre ei cum au ajuns in halul acesta si nici daca fermele ce se deschideau atit de primordial in fata oilor si vacilor…

De ce sa isi fi aprins in acelasi timp claile de fin din robinetele deschise si inchise alternativ inseriat pentru a destupa cele mai aprobate si mai insumate capodopere de crizanteme falice astfel incit nimeni nu mai ar fi avut nimic de spus.

In inima muntilor Carpaţi o vacă smulgea flori de colţ ca să i le dea bunicii acasă.

Alfabetul este cea mai aiurea insiruire de litere. De ce Z-etul este ultima literă.

Nimeni nu stia de ce sarea este sărată si de ce atunci cind filamentele de la cadă se ard, cum de se intoarce cana in mina dreaptă la fel de usor ca un tirbuson special de facut pentru o sticlă de vin rosu. E o chestie interesantă cum că tirbusonul viu sa desprinde din carena calatorului numai prin servietele deschise in patinorul acoperit din Miercurea-Ciuc.

De unde ideea asta ca trebuie sa fim sanatosi?

Spuneti-mi un lucru… de ce a inventat Dumnezeu Lumea. Hai ca cu Lumea mai merge, dar de ce a inventat omul? Exista unele voci care spun ca l-ar fi facut de plictiseala. Dar eu nu sint atit de sigur. Mai intii ca facind omul si l-a pus in cap pe cel mai bun prieten pe Dracu'.

Da… Dzeu si cu Dracu erau foarte buni prieteni, Dracu il aprecia pe Dzeu foarte tare, se uita la el ca la un parinte. Cred ca era si un pic mai in virsta Dumnezeu, nu stiu sigur.

Eu cred ca ingerii au mirosit ceva, de cind si-a pus Dzeu in cap sa faca lumea. Au zis, 'baiasta sigur are de gind sa se tireze de aici'. Dracu sa dus la el si i-s zis-o in fata, direct, 'vezi ca te tii de prostii, hai mai bine la o bere'. Si nu numai el toti ingerii incepuse-ra sa se uite urit la el. Dar Ăsta nimic. Asta cu A mare. Statea la el in cameră si tot scria calcula, cum sa fie cu planetele, cum cu sorii, ii mai dadeau citeva erori pe ici pe colo, de exemplu gaurile negre, unde ii dadea 0, si lui nu prea ii placea chestia asta cu nimic, de aia a

si inventat treaba cu nimic nu se consuma totul se transforma, vroia el sa faca un fel de perpetuum mobile.

Dar stiti cum a inceput totul? El asa fire de inventator, olimpic la fizică, intr-o seara, dupa ce termina incă o culegre de probleme de fizică, si plictisindu-se, ca nu se băgase internet incă la ei in camin, ii veni idea sa isi faca o sculptura, asa ceva, tehnica care sa se miste, sa fie si misto, pe care sa il puna pe birou si sa isi impresioneze colegii cu ea. Si nu ii venea nici o idee.

Si atunci tot Dracu ia dat idea. Ca Dzeu zice, uite asa si asa vreau sa imi fac o mica smecherie sa o pun aici pe birou, si la care asta zice, pai de ce nu iti faci un acvariu in care sa se intimple tot felul de chestii, sa apara, sa dispară, ca lampa aia lui Gabriel care isi schimbă culoarea si forma. Buhuhu.

Spuneti-mi un lucru… de ce a inventat Dzeu Lumea. Hai ca cu Lumea se mai poate raspunde mai usor, ca e frumoasa, merge bine, dar de ce a inventat omul? Exista unele voci care spun ca l-ar fi facut de plictiseală. Dar eu nu mai sint atit de sigur. Mai intii ca facind pe om si l-a pus in cap pe cel mai bun prieten al lui… pe Dracu.

Cred ca si Dzeu avea niste probleme personale cind s-a apucat de Univers si de Om.

Spuneti-mi un lucru… de ce a inventat Dzeu Lumea. Hai ca cu Lumea mai merge, dar de ce a inventat omul? Exista unele voci care spun ca l-ar fi facut de plictiseala. Dar eu nu sint atit de sigur. Mai intii ca facind omul si l-a pus in cap pe cel mai bun prieten… pe Dracu'.

Da… Dzeu si cu Dracu erau foarte buni prieteni, Dracu il aprecia pe Dzeu foarte tare, se uita la el ca la un parinte. Cred ca era si un pic mai in virsta Dumnezeu, nu stiu sigur. Mi se pare poate de la parul carunt si de la inceputul de chelie.

Idea e că de cind a inceput Dzeu chestia asta cu Omul nu-a mai avut saracu nici un pic de liniste. A incercat el la un moment dat o chestie cu un potop, daca va mai aduceti aminte, dar slab, i-a trecut repede.

Gradina si piticii din gradina.

Dacă pe una dintre lăzile de piele care stateau intinse pe jos, ar fi reusit sa isi desfaca puternicele miini atunci teroristii care is ei erau niste tineri pe cale de a se transforma in barbati, ar fi desconsiderat puterea de calomniere din teritoriilr cele mai administrative. De aceea cei ce nu isi mai puteau face cu mina in oglinzile retrovizoare ale caledarului ortodoax, se desconsiderau atit de abrupt incit flegmele din parcarile descoperite, nu isi mai aduceau aminte de dorintele atit de firesti ale cutreieraturilor din casele si caile cele mai felurite. NU stim cum si de ce aptitudinile lor erau atit de empirice si de ce casele care se deschideau atit de des erau mici si firave, dar cel mai surprinzator era ca doi dintre cei care isi desfaceau setul de robin hood in plina strada nu mai avea timp sa isi deschida nici o idee in aluatl descris de Cris in medularul opac al furibundelor cicatrizari cerebrale.

Peter era mai mic decit toti cei care isi aveau stilul incastrat in carnea deschisa la culoare ala animalelor desfundate la gura. Ele stiau doar ca daca s-ar face dreptate in marginea padurii lor nimeni nu ar mai fi avut curajul sa intreprindă cucerirea sectoarelor dezafectate de prinzurile cele mai aprinse in caile deschise in fața noilor catapeteasme ce se ridicau dintr-un enrom grup de lipituri circulare ce inconjurau tot ce era mai inclinat spre exterior. Aceasta inriurire de atingere si aprindere a vietii in jurul cailor deschise, reducea totul la performarea si desprinderea prin starea cea mai adinca de deschidere in fericirea care datora sufletului prima sa carte adevarata. Noi nu vom mai fi fericiti si nici nu vom mai gasi inchiderea si deschiderea ca doua procese ce se completeaza si se anuleaza reciproc si vom aduce inanite cale maternă de reproducere…

10. DURERILE DISTILATE

Am deschis mai întîi buchetul de abtip(b)ilduri si mai apoi am inceput sa ma deprind cu atîrnarea celor citeva felii de ied ce imi arătau atit de frumos ridicarile catre asfintiturl rosu si magnific. Serenada era mută. Feliile ude de ploaia care atirna in balustradele atit de... Nimeni nu isi mai acorda pianele in lumina liniștită a amiezii. Fiecare, ascunzindu-se prin casele reacoritoare isi parfumau ziua in valurile de rochii largi si limonadele reci din cutia mare cu gheata. Cele trei macaroane uscate pe farfura din chiuvetă miroseau incă. Si aduceau aminte de seara lunga de Sîmbătă care fusese atit de minunată. Aurel cintase din nou la chitara, afara in prispă, iar noi ne povesteam vacatele de vară din copilarie. E atit de plăcut sa fi mare si grav si in luminile micuțe ale lumînărilor de pe masă sa mai poti alerga in pași copilăriei. Să stai in lumina oranj si in negrul cald si in mirosul de Crăiasa Nopții. Să poti lăsa capul pe spate, sa iti atirne parul pe spate si sa poti asculta lumile fiecăruia.

Din atît de multe fire de poveste, in atzta liniste dulce si vinul alb cu sifon dintr-o sticlă groasă de sticlă.

Parcă sînt cu totii imbracati in aer. Domnii la costume albe, de vară cu pălării de paie, si domnișoarele în rochii lungi si largi de in, parfumate parca in jocul prin gradinile din fața casei.

Din berechetul distins cu atitea fețe de apă si atitea mirodenii atrăgătoare, nimeni nu a mai avut ceva de spus impotriva categoriilor de vîrstă a treia. Oricit ai avea ceva de facut nimeni nu iti va da ragazul să atragi filele de mistrie către cadrele atinse in povestirile cele mai adînci si mai atrăgătoare prin devoțiunea cu care fiecare a inceput să poarte in sine carismele feudale si aprioricele fapte cotidiene care aduc cu ele miresmele cele mai asimetrice. Iată că astfel navele maritime care survolau cutreierind sectoarele majore ale functionabilitatii incipiente nu au cutezat să mai pro-

ducă salivele atit de ducli cu o faceau intinte de insitutionalizarea matrimoinială. Așa că de acum incolo omul, in inteligența si puterea sa de a indoi realitatea pentru a-si indeplini dinamismele interioare, va incepe un nou drum pentru a reusi sa isi indeplinească putințele. Dar dacă pe fețele zîmbitoare ale natiunilor intregi ar fi si un gindac cu picioare de matase purpurie si cusue cu dulciuri sclipitoare, cu totii l-am da pe MTV pentru a gidila si sufletul celor care tînjesc atzt de tare la aluatul devenit pămzntiu in fiecare zi de Joi.

Desigur că si mie imi place sa dețin fabuloasele catacombe ale lumior pierdute. Si mie imi place sa controlez resursele prime de supravietuire a civilizatiei contemporane. Si mi-ar placea si mie sa ma joc cu viețile oamenilor, a milioanelor de oameni, caci imi e frică si e imoral sa omori citiva. Asa poti deveni infractor, si chiar psihopat. Adică om care are o psihoza caruia îi dă totul. De aceea Dzeu. Pentru că omul are nevoie de ceva pur si neintinabil pentru a-si crea o psihoze din. Si nu ceva contemporan. Crestinismul s-a nascut de abia după 400 de ani de la venirea lui Iisus. Pentru că ai nevoie de ceva antic, devenit mitic, sa il poti purifica, ceva care nu mai există in nici o exeprerientă de viată. Si Hitler se va transforma dupa ce generatiile care au avut contact direct cu timpul lui va dispărea complet. Si Lenin si comunismul la fel. Orice este prea cotidian si imediat, prea posibil de investigat nu poate fi un ideal. Idealul este intodeauna fundamental inexistent si neexperimentabil. Dumnezeu, Frumosul, Binele, Sinele, Libertatea. Experiența in sine aduce cu ea de fiecare dată limitele organice, limite care sint personale si intr-o continua schimbare. Ce spun si cred in acest moment despre Dumnezeu ca prezență, se va schimba odată cu experimentarea acestei prezențe in timp. Sintem animale. Nimic mai mult. Sau mai bine spus putem fi nimic mai mult decît animale, si de aceea viața ne este organizata si dezvoltată conform instinctelor animalice. Comfort, Siguranță, Sex. Idealul este creația paturilor aritocratice care au un spirit atit de sensibil si un trai atit de lejer, incit mintea se desparte de trup, si trăiește de una singură. Creierul poate da trupului senzatii incomplete de experientă. Dar si trupul creierului. Atunci cind creierul este singurul care traieste, organismul traind intr-un sistem strict, scoală, academie, mînăstire, armată, creierul isi permite si substituie experiența trupească, evenimențială.

Înjurătura este exemplul fundamental si cel mai simplu si firesc al limbajului emoțional.

Dacă intr-o cadă pling trei Israelieni atunci situațiile sint deosebit de simple si de complexe. Dacă in schimb cei care au parte de dosare penale nu vor mai aplica la fermoarele deschise ale posetelor de damă. Si astfle inchizind orice dorință deșartă abtibilfdurile desfăcute cu mina vor fi de domeniul trecutului. Nici un alt fluctuant decent si perturbabil nu va deschide țevile in jurul celuilalt. Deasemenea cărțile si fluidele care au avut șansa să atragă după ele citeva desfigurări intra-uterine vor demonstra,

exemplificînd in același timp si făurirea celor care nu isi mai pot deservi arcuirea sinecdocă si antreprenorială prin fluidizarea celor citeva cavitați ce au datorită cetăților stationate in sudul aluviunilor ceresti si citiva factori de virf. Este foarte moale pamintul din jurul castrelor gemanice, si esta foarte interesant si fatul care a ajutat la unirea celor citeva tribuir germanice in pofida cutreierătorilor si a posibilităților curente. E foarte la indemina celor care trăiesc sa isi aduca aminte de minimele activități extraterestre si sa nu mai aprindă cutremurele in spatele celor care nu au posibilităţi de intretinere. Eh, si daca ei nu ar fi fost atit de jucăusi in pantalonii celor fara pantaloni atunci nimeni nu ar fi putu reactiona altfel decit in felul cel mai dispretuitor posibil.

Intinderea subconstientului este procedeul prin care ne largim fiinta acumulind lumi,oameni si altele. O stare hipnotica. Hipno, visul, in trezie, corelat la realitate. Cind incepi sa visezi lucrui reale, atunci subconstientul care este aparatul coordonator al actiunilor — gind, dorinta, irational drive, act.

In fuga, cu ecranul TV in minte/ochi, poti scrie doar ceea ce sti deja. Nu se poate inventa decit in liniste.

Poti fi tu numai daca esti frumos si bun. Ce frumos sa fi tu daca esti frumos si bun. Dar oare poti fi tu daca esti urit si nenorocit, invidios si misogin? Sau trebuie sa incerci sa fi mai bun?

SInt unii oameni care fug de propria lor persoana. Dar asta presupune ca stiu cine sint. Lucru destul de mozaical daca e sa stam un pic si sa ne gindim la el. Iar cum gindirea mea este autoanalitica si deseori se lipeste natural de felul in care se intimpla unele lucruri si se dezlipeste de atitea ori numai pentru ademonstraca daca ar fi sa fie nimic nu s-ar mai desprinde de vitalitatea celor patru caruta pline cu mere. Macar o ora pe zi sa tot scri si sa tot freci menta apasind butoane, nu e nimic atit de greu doar poate un pic de bataturi. E foarte riscant dar de fapt doream sa spun ca e foarte iritant ca ce imi doresc nu imi vine. De cele mai multe ori adevarul trebuie sa vina irational si nu fortat. De aceea ce imi doresc vine dintr-o altă sursă decit ce imi vine sa fac. Poate ca intr-o lume ideala acestea doua ar fi lipite una de alta, si apoi ar fi mult mai usor sa putem sa avem un pic de primitive alienari descoperite si dimpotriva saturate prin pitecantropicele metastaze si involburate aprecieri salubre. Nu stiu de ce si nici macar cum deseori am dorit sa devin un simplu debarasator. Ca mai apoi sa pot atasa vina unor ample contestatii divine. Noi cei care sintem apropiatii cateterelor si nu ne mai dorim nimic decit sa ne putem intoarce.

Dar da ai dreptate, imi place sa imi umplu capul numai cu ce imi doresc eu. De acee si entuziasmul budist. Budismul nu iti impune aglomerari mentale cu tot felul de intrusi mai bine sau mai rau intelesi. Nimicul mental este foarte atragator. De ce sa fie si de ce sa nu fie. Pentru mine este ceva foarte

natural si nimic nu mai poate fi atit de dezosat incit sa apartina feluritelor apendice feroviarea.

Poate de aceea si caut misticul si mai putin rationalul. Pedagogicul, structuralul. Cit irationalul divin. Sint unul dintre aceia care au ajuns sa creada ca omul este scinteie divina, si ca radacina este divina. De aceea irationalul nu poate fi decit divin. Si asa si este.

O masina si-a ridicat fustele si a pornit la drum inainte ca cei patru magneti sa aiba vreo vină.

Iar daca cineva si-ar fi scos amigdalele ca s poata pronunta mai repede cuvintele cu multe silabe cei mai tineri si mai fragili ar fi facut-o in masă.

Această incompetitudine a ideii. Aceasta alaturare de obiecte ca la groapa de gunoi aduce cu sine lumi foarte mic si foarte aiurea. Unitatea in complexitatea ei. Sentimentul ca totul sta unit atit de paradoxal si atit de transcedental.

Capitolul 11

11. Erodări Circumvolute

Era odată o pisică....

Aburii...

Facturile albe erau pătate cu urme ude de cerneală...

Doua robinete ude si ruginite reci cu apă rece...

Frunze in apa intunecată ce reflectă cerul senin. Apa atit de rece si cerul atit de cald. Oare acolo, pe partea cealalta a acestui luciu de apă, este frig sau la fel de cald ca aici?

Fire verzi de iarbă verde...

Pămint moale ud si dulce... Mina calda si subtira ce il mingiie. Gustul parfumului jocului cu pamintul de primavara in iarba umedă...

Frica ca pamintul nu mai poate sa imi tina pasul. Imi e frica sa nu ma duc la fund.

Pămintul ca apa, apa ca adierea vintului, vintul ca miros, focul ca normalitatea zilei de ieri.

Caderi de apă dintr-o cană, cascade voluptoase de apă de munte dintre pulpele dulci ale muntelui alb si roz. Osul pe os de asfalt se clatină in dorintele atingerilor depărtate.

In adincurile padurilor argentiniene, intre copacii caldurosi si riurile toride ale transpirarilor extenuante, paminturi si grote extatice, rid in atingerile molcome ale apelor eterne. Din nou si din nou, furnicaturi de apa rece, din nou si din nou, sublimele continue stropiri cu pamint negru, mănos si plin de spumele lungi si melancolice ale urinărilor forțate din erecții carnoase. Frunzele grase supurînd impulsuri rare si groase. Pubicele umbriri ale cerurilor sparte. Capilare atractii intre apele curgatoare stropite in ploile lungi si zgomotoase. Urlete apăsătoare ale animalelor prinse in fugă.

Găurile copacilor tineri. Si vietatile mici si tipătoare ce isi ating timpul innauntrul acestora, si parazitii mindrii si duplicitari ce traiesc innauntrul acestora.

Colțuri calde de bloc. Delicioase colțuri de bloc. Si atingeri urbane ale stilpilor de inalte tensiuni. Cer mic si dese spărturi in monolitii locuibili. Dire iregulate de pamint insarcinat. Apeducte subterane. Fire intinse intre suflete goale, apasari pe sternuri inspirate.

O poartă imensă de parc. O intrare, lasată in urmă. Pasi atenti catre nicaieri duc fix inspre urmatorul. Nimeni nu mai are voie sa reprivescă inapoi. Nimeni nu mai are voie sa vada ce a fost. Un permanent vis, inainte, o monodimensiune interioară.

O altă intrare era deschisa numai celor altruiți si care in cazurile deschise de cordurile atinse de iarnă ar fi convenit să aibă care de foc impreunate dinninte in vindecările orpimate de casele celor trei familii rivale.

Ulițe deschise la capete si afrodisiaca construite din metal.

Aprinderi de paie calibrate decimal

Cum am vazut eu astăzi portile deschise in josul acestei simple arătături ce descrie numai sufletele simple si crenelate din funcțiile destupate de proporțiile facultăților aproape altele.

De ce sa privim in napoia suplinitorilor e aer plin. De cuprins deschis. De simplitate eșuată. Nimeni nu a mai putut sa ofere desprinderi detasate de cele mai aprinse si mai surprinse cusături desțelenite din furibunziile cele dintîi.

El era unul dintre cei care au aprins forțele in prima camră goală a serviciilor si primenirilor atit de trecătoare. In fața lui statea si cel care avea in mînă primul obiect ascuțit gata de fragmentarea subțiată a complexului cerbral aferent. Sirenele au adus cu ele candoarea desuetă a primelor, plinelor, metraje de felinărie din zonă. Au căpătat primele așternuturi din miel mic si rosu, proaspăt vopsit in singele cald al vităților libere din padurile copacilor de nisip.

Am crezut intîi ca nunta va ține de frig dar ea a reușit numai sa impingă depășirile in cantoanele adinci ale petuniilor crosetate adinc in pîrghiile discrete ale sectoarelor fermecate si mestesugărite din zonele cele mai apropiate caselor inchise.

Lacăte de fier si zabrele cutanate aprind pe cojoacele afundate ale timpului acestui loc cutiile apostolice simplificate prin festinele careurilor contestatare.

Simple firimituri sapa simplu cutremure sensibile in cenusile degajate de cele mai primordiale definiții supra disfunctive ce mai pot apărea in zonele acestea spintecate de gindurile anamorofotice.

Oricine ajunge la temperatura ideală. La momentul constructiei idilice. La epifania saramandrelor stilate si deșănțate ce privează catrenele in dezbinări constituționale. Scuza-mă..

Bucurii de viață năpustite peste îndoituri rîncede.

Bucurii de viață ascunse de urgiile diferențiaților. Dar si cît este de plăcut de invigorant, de dopaminic acel 'si eu la fel...'.

O minte nelăsată in pace. O sechestrată minte inconjurată cu garduri dese, plesnind de voințe. Marș. La coteț cu tine. Ființă avortonată.

Avortonii vii si insitituțiile colaterale. "Si am vrut sa ii omor cu mina mea. Dar mi-au spus ca nu e bine." ne-a declarat una dintre moastele pensionate. "Ce puteam sa ii fac unui avoroton de 12 săptamîni in care bătea inima. Care ma urmarea cu privirile rugatoare. Nu nu sint mama ta. Nu nu incerca sa ma tii minte. Dar tot ii luam in brațe. Cit de mici, cit de fragili, cit de puternici. Am luat citiva acasă. Ii tineam intr-o cutie de chibirituri. Si ii hraneam cu secretii mamare, nu, nu lapte. Nu puteam sa dau lapte. Si doar un seu urit mirositor dar care ii facea pe ei sa gîngure de plăcere."

Am rupt o pîine in două, apoi in patru, apoi in 256, apoi in nenumărate apoi am împărțit cea mai mică parte in două nimicuri, de milioane de ori si apoi am spus "Frimitură..." frimitură, frimitură, frimitură, frimitură, de fiecare dată si am crezut.

Esențe nevinovate si centenare echilibrate. Funcții deschise la capete obtuze si serviabilități sensibile.

Si un strop de continuare si o limită de propagare. Sectoare. Filatoare. Secții intregi de stringătoare. Eczeme strîmte pe piciorul acoperit de dres. Secții si simțiri educționale. Educații unidirecționale. Sitații dezlipite de hrana paternală. Complicate dughene mercantile. Stări direcționale.

Ne-auz... Si pierderi dorite.

Bine meritată odihnire. Sute de zile. Vieți întregi de odihnire. Civilizații si mii de generații odihnindu-se. Zimbind. Emanînd. Decantînd experiențele povestite. Ale celor inexistenți. Simbolizîndu-și menirea in imginar. Salivînd extremități epistemologice.

Dar vara, pe tarîmul plajelor bidimensionale se scot altminteri multe similitudini si de aceea orice doritor poate să depășească cutumele primelor posteriorități. Sintem vicleni. Si de aceea vom primi ultimele fire de certitudini exterioare. Vom slavgarda sectoare intregi de minunății prin care nici o lighioană sa nu poata fi nesinceră. Preferăm situatiile incărcate cu multul redescoperit oceanic. Sintem ca si cocoțați si de aceea privind starea de juxtapunere prin care sîntem nevoiți să primenim cuișoarele si proiectoarele care funcționează in paralel cu protectoratele îndoite, dezgropăm potențiale amprente dentare din paleoliticurile finisate încet in poienile deschise spre răsăriturile repetabile.

O DATĂ, IN CICLUL DOI PE BANCA DIN SPATE, o fată în primele ei vîrste, a cautat sa remarce trecerea prin îndreptarul sprijinătorului ecumenic. A reușit astfel încît repatrierea ei a durat foarte putin. Era o fată dreaptă ușor modulata prin incheieturi care reusea in situatii rapizi sau complexe să se desprindă din contextul si raspunsul automatizat al genetizarii

sale formale, incit sa poata detine controlul la intervale regulate si la distanțe respinse in treacătele pliurilor de asfalt. Așa a fost si in ziua in care redezbracîndu-se in spatele unui afiș încă ud, s-a intimplat ca trei vinovați sa isi paraseasca deplasările axiale si predestinate in urma unor impulsuri orale si au impins-o incercind sa o scoata din ea insasi pentru a putea simula întoarcerea eroismului arhetipal. Numai ca experiența ei si talentul înnascut si neuitat au reusit sa o tina stabila in sinele ei si astfel sa extenueze compromiterea celor vinovați. Erau trei dar relatiile dintre ei nu aduceau a figura triunghiulara. Era mai degraba o linie si un punct cu promisiuni vagi si rare de viitoare linii de inchidere. Era destul de greu sa accepti un strain intr-o legatura de singe. Iar temperamentul lui nu era la fel de reechiliibrat ca al celor doi. Ei aveau acea calitatea a singelui care il face mult mai fluid si mult mai elastic. Un singe care reuseste sa contrabalanseze intuitiv orice situatie descentrabilă. Ei mostenisera asta de la tatal lor. Un tata care le facea transfuzie cu singe de fiecare dată cind erau bolnăviori sau se simțeau atacați interior de forțele conflictului social. Si astfel organismele lor s-au obișnuit cu singele tatălui lor. Si organele lor au invățat să se dezvolte in imaginea invățată de la tatăl si in acest fel de la tatăl și tatăl lor. O dezvlotare forțată și continuă. De milenii. De aceea mințile lor stiau diferența intre ei doi și ai lor si toți ceilalți. Intre bine si rău, cum învățaseră mai tirziu sa isi traduca sentimentele in cuvinte. Prietenul lor deși locuia cu ei in aceasi curte, in aceaiași clădire abandonată era parte parcă dintr-un alt corp. Dintr-o alta ființă. Iar accesul acesteia la ființa lor comuna era limitat. Si cu toate că el le era devotat si cu toate ca ei aveau incredere in el, exista o ambiguă si mlăștinoasă neincredere. La fel ca atunci cind crezi in bisercă in preoți si in Iisus dar nu si in Dumnezeu. Iar Dumnezeu este tot ce cauți si singurul adevăr întreg. E ca atunci cind obosit de continuele declanșări ale propriei vome si a continuele inghitiri de saliva si spermă, si de zgîrieturile si taieturile de pe suflet, te adormi sintetic, te adormi botanic. Nu mai există acea cameră. Acea toaletă in care au bagat-o cei trei. Nu mai exista holul si scarile lui. Nu mai există nici o posibilitate de a inainta in vreo directie. Nici măcar puterea de a face si de a fi deasupra vascularelor întinderi.

O mînă întinsă de la cot in sus. Un ochi aprins o atingere directă. O evacuare decantată in miezuri de protocol si alunecări de potriviri deșănțate.

EL DOREA SA STEA AFARĂ. In miezul orasului printre oamenii ce miroseau a dulciuri si a dragoste. Dar dorințele il băgau innauntru, si apoi il scoteau afară, si apoi il aruncau de colo colo. Singurul loc in care putea sa fie stînd era in mers. In mersul prin locurile pustii. Prin locuri in care oamenii nu găseau nici un motiv sa fie. Avea orizontul in spate si orizontul in față si incă nu stia cine e.

Cine sint eu? O eternă continua repetabilă dilemă. De ar fi putut sa se vadă pe sine din afară. Sa se urmarească asa cum face cu tot restul micii sale lumi inconjurătoare, ar fi deajuns sa isi stie locul. Doar il stie pe al tuturora, in afara de al lui. Se vedea ca judecătorul superm. Ca singurul judecător autorizat. Ca ultima barieră, ca prima. Ca lama de fierastrău care imaprte materia intre artă si gunoi. Si cea mai grea si inspăimintatoare informație era aflarea felului lui de a fi. Stia dintotdeauna ca există un spatiu intre el si felul lui de a fi. Un spatiu car enu l-a lasat niciodată sa se poata vedea, si citeodata credea ca poate nu il lasa sa fie el. Foarte aiurea ca cei din afară sa stie cu totii in primele 30 de secunde cine sint, numai eu sa nu pot sti. Si citeodată avea impresia nu ca stie dar ca intuiește ce reacție ar avea la felul lui de a fi. Si singura reacție de cind se stia el era aceea de absolut dezgust. Acea imediată senzatie pe care o ai in fața unui abia cunoscut, ca nu ai nimic in comun cu el si ca nu mai vrei sa il vezi niciodată. Si poate de aceea incapu-se să se calmeze botanic si mai apoi sintetic. "Viața este pentru cei complet idioți si pentru cei născuți în familii umane." "Omul este acea ființă care cunoaște Iubirea."

Si nu o vazuse, pentru că dacă stia ca e acolo ar fi fugit de ea. S-a asezat in iarbă si si-a deschis ghizdanul. A baut apă si si-a scos caietul. Măcar scrisul sa fie acea activitate prin care sa își motiveze in vreun fel existența. Prin care sa dovedească ce era de dovedit. Acele lucruri de doveidt care pentru el rămăseseră enigme. Niște enigme absurde si inexistente... Dar credibile. Religioase.

Ea a veni lingă el. "Pot sa stau un pic linga tine?" Nu stia sa dea alt raspuns decit 'da'. Un raspuns neales de el cit razuit de timp si eticheta sociala in maduva spinării. Ea se aseza mai aproape si spre uimirea lui si usoara si timida plăcere ea nu spuse nimic. Nu incercă in nici un fel sa il cunoască să ii testeze felul de a fi. Sa vada repde dacă e om bun sau rău. In pieptul costeliv I se ivi un zîmbet si ii veni lui sa vorbească. Dar se abtinu. Ii fu frică de persoana lui fără acel etern capac anxios. Felul ei de a fi l-a linistit foarte tare. Si asta era mai rau decit daca l-ar fi enervat sau l-ar fi plictisit, pentru ca odata lipsit de fircă devenea altcineva. Si in general se dovedea a fi un idiot si un nesimțit. Un copil la vreo 11 ani foarte foarte enervant. Plin de el si lipsit de orice urmă ca ar intelege ca in jurul lui sint alte ființe care îl influenteaza si pe el.

Se simțea prea bine. Totul in interiorul lui il tragea sa vorbeasca sa se ridice sa zburde de fericire. Era placut de o fată, o fată asa frumoasa si dulce. Exact cum visa el ca trebuie sa fie cei care locuiesc in centrul orasului. Cei care au parchet pe jos si merg Sîmbăta citeodata cu parintii la operă sau al concert de muzica clasică.

Așa că se ridică si plecă.

Fata îl urmă si il luă de mînă. "Te rog, vreau sa te ajut. Azi de dimineață m-am trezit stiind că te voi intilni. Incă tremur de frică dar stiu ca esti tu."

Merseră impreuna pe o stradă cu case vechi cu trotuare goale si soare apunînd. Stateau pe o bordură si nu isi spuneau nimic. El isi deschise ghiozdanul si scoase o sticla de suc cu dop de apa minerală plina cu apă de chiuvetă. "Vrei?" Fata bău. Iar sufletul lui se aprinse foarte tare. "E minunat cum bei apa din sticlă. Imi cer scuze. Imi e foarte greu, dar esti absolut minunată. Si asta mă face foarte foarte idiot. Imi vine să sar pe tine. Să te consum aici, toată, nu pot imi pare rău. Nu sint cel pe care il cauti."

Ea ii dă sticla innapoi. "Dar hai să ne mai vedem", "Bine, o seară plăcută", "Pa"

Auzii din nou ce ii spusese o cunostință mai demult; *"Pe nimeni nu interesează ce simți tu*". Si incepea să creadă, pentru că pe el insuși nu il interesa ce simt ceilalți atita timp cit aceste simțiri nu îi faceau interferențe cu ale lui. Iar atunci cind apare cineva căruia ii pasă ce simți tu si tu chiar dacă vrei nu poți să îți pese, e groaznic. Atunci el fuge.

Andrei a ajuns acasă, s-a uitat la televizor impreună cu parinții apoi s-a dus si s-a culcat. Iar de dimineață, pentru că era joi si părinții au plecat la servici si-a pus tot ce i-a trecut prin minte in rucsac si a plecat. A plecat de tot. A plecat cit mai departe. Si nu s-a mai intors niciodată. Unde să te intorci cînd si el si familia lui erau atit de prosti incit se vedeau unii pe altii foarte deformat. El ii vedea ca pe ultimii oameni. Ei il vedeau ca pe ultimul om. Artă si gunoi. El era un din ăla. Unu care nu a făcut nimic cu viața lui. Iar pentru el timpul trecea din ce in ce mai greu. Si tot ce astepta si isi dorea de la viață era acel moment in care sa moară care nu s-ar fi putut cataloga ca suicid. Dorea doar sa moară in pace. Să simta ca se desprate de mintea lui, de corp si de toate dobindirile instinctuale si genetice. Moartea era pentru el ultima formă de libertate. Nici gind, nici dorință, nici venire.

"Salvează-mă Doamne, imi e sufletul si mintea război civil, si fața linistită și vorba calmă."

Andrei era calm și reușea de fiecare dată să surprindă educatoarea cu totul si cu totul de aur. Avusese grijă tatăl lui să îl instruiască către cele mai oprimate desfăcătorii embrionare și astfel să descopere că ultima lui ecranizare după Bodlaire se făcea Sîmbătă și chiar mai apoi Duminică. Își rezervă întreaga cursă cu tronul magic și desprinse eticheta astfel încît se despărțiră mai curînd deczt era neprevăzut în programul de noapte. Cineva l-a cotrobăit de bani, de daravele, de epigrame zgîriate pe fundurile pocalelor de aur, dar nu a găsit decî un mic sandviș de oțel care mișuna alandala prin penumbra cotletelor sectoriale. Un mormoloc ce își avea loc deasupra fețelor cenușii se desprinse de podiumul refractar și nemulțumi întreaga tribună meridională care avusese grijă să devanseze toate crîmpeiele de dinamită nedespărțită. Ceilalți care vazură procedeul creară imediat bordura pivotală și deschiseră prima camionetă pe maneta de marșalier. E și normal să nu fi reprezentat societatea întreagă de vreme ce servietele codate încă cădeau din portativele cabriolate. Eugen, prietenul lui An-

drei l-a vazut de la distanță și a avut curajul să deschidă primul servita maro care dădea pe dinafara cufărului amorsat. Eugen fu si primul mort care avu curajul să se ridice de pe jos fără viață. Toti ceilalți, toate rangurile fugiră de acolo, pînă și a vedea asa ceva era un sacrilegiu mai mare decit orice altceva. Dar după cum se vede, atîta timp cît am aflat eu înseamnă că unul sau chiar mai multi dintre culegătorii de serviete nu credea cu totul în primordialitatea pulsului în propria să inimă. Și împărtășind această informație fu sigur că va să moară. Că cuvintul are putere de glonț. Dar nu a avut, nimeni nu a murit, doar încă o magie ucisă. Andrei văzu și el aceasta si își revăzu toate greselile si toate enumerarile acestea, toate amintirile uitate ii dezvăluiră deodată ca troznetul de băț cine era el cu adevărat. Se apropie de Eugen și îl luă în brațe. El era sursa lui insuși. Eugen si Andrei se deosbiră a fi un singur lucru, o singură pată pe gulerul drept al masinistului 3 de la presa hidraulică din hala 4, componente pentru mașini unelte. Acesta se uită la ceas și observă cum ceaslui lui îi dispărură orele si minutele. Si gindind la ce ora poate fi înțelesese pentru prima oara ca nu stie. Cu toate că isi aducea aminte că ora 12 e miezul zilei, uită ce e acela un miez si aceea o zi. Își dadu jos ceasul si salopeta si ieși afară. Șn loc de zi afară era un fel de miez de pine. Iar străzile se dezlipiră de pe cladarîmuri si se zvîrcoliră in jurul caselor si blocurilor. Blocurile se înmuiară ca unutul prea inalt ce stă la soare. Oameni deformați ieseau pe balcoane zimbind și recitind poezii nescrise. Flroiel din ghivecele gospodinelor secretau lapte praf. Copii se jucau in mirosuri umede ce cresteau ca dinții pe găurile din ziduri si din copaci. O fetiță a muscat o pruna, iar pruna amuscat-o de git dininteriorul gurii. Fetița nu a spus nimic si a inghițit-o. Acidul gastric omoră in chinuri groaznice pruna, care se infipse cu ghiarele in pereții stomacului. Fetița căzu pe jos de durere și o mașină inaltă o călcă pe cap. Roata se plie perfect pe capul ei iar fetița se ridică murdară de laptele praf ce se depunea din ce in ce mai mult peste întreagul oraș. În gunoiul aurifer de la colțurile orașului vagabonzii desfăceau sticle creponate pentru a crea lapte natural din praful stradal. Eprubetele neautorizate pe care le foloseau a convins publicul larg sa nu mai cumpere otrava sintetică si sa isi omoare rudele dragi si memebrii apropiati ai familiei cu acest lapte contrafăcut. Primele si ultimele simptome erau acelea de lesin de suprafață dar după oricite rinduri de palme aplicate corect si ritmic se depuneau pe fetele si corpurile leșinaților acestea nu mai reveneau la starea de trezie si incepeau sa se descompuna comform traditiei mortii vietăților. Si cu toate ca medii aiucautat un remediu pentru aceste cazuri pe care ei credeau că sint un soi de forma rară de boală au găsit din greseala un remediu pentru descompunerea mortilor. Nu ca si un conservant ci pur si simplu omul moare iar corpul său continua sa se intretină si să se curețe si sa isi reinoiască tesuturile celulare ca si pina la momentul mortii. Apoi aceiasi doi doctori au izolat partea moartă si au reusit sa inteleaga procesul decreptiv. Astfel după 10

ani de cercetări cei doi doctori au dispărut din oraș cu toate cunostintele după ei. Astfel oamenii au mai tinur un timp prpcedeele lor apoi dupa un val de critici religioase acestea au fost distruse.

Cei doi medici, Andrei si Eugen se pare ca au fost vazuti undeva in padurea Amazoniană acolo de unde se presupune că au aduse schema chimică pentru remediul contra decompozitie. Acum cei care au auzit de ei povestesc ca intr-un trib foarte violent se povesteste de aparitia si traiul a doi oameni de rasa diferita la ei in trib ca asistenti ai neamului samanic de acolo, apoi dupa 12 ani au fost dusi in padure si nu s-au mai intors niciodata. Se spune ca de obicei acesta este procesul prin care samanii zeificau fiinte pe care le zămisleau chiar ei. Singurele ființe umane nascute din bărbați pentru ca apoi să le invețe si să le antreneze să devină zei. Acesti zei devin legati de samanul care ia nascut si il ajuta in procesiunile si actele sale magice.

Andrei se trezea foarte rar, si niciodată nu il mai vazu pe Eugen. Eugen se trezea foarte rar si niciodată nu isi mai aduse aminte de Andrei. Amindoi se trezeau in acelasi timp unul fiind partea dreapta a unui organism complex si bizar, iar celălalt fiind partea stingă. Ne stiind si nemaivind natura umana sălașluindu-le in organe, interogativitatea naturală nu exista. Nu doreau nimic nu isi puneau probleme si nici nu se intrebau nimic. Din această cauză niciodată nu s-au regasit. Andrei era pentru Eugen un proces automat ce îi este complementar si ii părea natural ca atunci cind ia el o decizie partea lui dreaptă să efectueze comanda. La fel si Andrei, cînd facea ceva cu partea stîngă îi era normal să facă instantaneu si perfect. Si in același timp amîndoi simteau un punct mort in partile lor opuse, și se simteau pe jumătatea activi si vii, dar asa se nascuseră după cum stiau ei, asa era natura lucrurilor, asa era normal.

Șamanul cunoștea aceste lucruri lucruri care ii erau periferice interesului lui. Această ființă era importantă pentru el doar in punctul in care aceste două gindiri independente se uneau în glanda lor pineală. Atunci cind lua legătură cu ei, atunci cind îi privea in transele lui nu făcea altceva decit să se conecteze la glanda lor pineală. Trei creiere conectate, trei creiere provenite din aceași sămînță perfect compatibile, îi creau șamanului acea poartă deschisă în fața spațiului, timpului, organicului și inerției dinamice a continuității vieții. Vechi scrieri și aspre metode de continuitate orală l-au învățat pe șaman să se intereseze din acest imens rezervor de cunoaștere doar factorul inerției vieții. Astfel șamanul redirecționa cicluri și evenimente karmice din posiblitățile infinite ale vastelor rețele tempo-spațiale înspre diviziunile tribale în care trăia.

Iar dacă stia viitorul si trecutul nu era pentru ca il vazuse undeva ci pentru că îl construise. Exista in familia sa un trecut experimental in care se perfectionaseră metodele de construție temporală. Era singurul lanț genetic care deținea această măiestrie de Construcție Temporală. Această familie

descoperise acestă dimensiune acum 3 milioane de ani si de atunci si-au dedicat intreaga activitate numai si numai acestei meserii misterioase. Si intradevăr progresele lor in acest domeniu coincid chiar si cu etapele evolutiilor cognitiv umane. Si de aceea omul este singura ființă cognitivă de pe uscat. Pentru că oamenii au fost unicele animale care au descoperit din greșeala această dimensiune creatoare.

Acea zi era prima zi in care tribul sacrifica un copil al lor pentru binele mers al experimentului Șamanului. La intoarcerea acestuia, vazînd copilul mort, nu a avut nici o reacție dar stia că acestui trib I se deschid portile către decadență înspre sălbăticie și că odată cu ea familia lui poate fi distrusă. Fa doua zi plecă din acel trib cu nimic altceva decit un cuțit. Merse la o mlaștină ascunsă sub pădure și in singurul loc cu apă adincă pe singura cărare ce nu se scufunda scoase la suprafață pe Andrei si pe Eugen. Îi tăie in două si le dădu drumul. Amîndoi se scufundară din nou pînă la fundul apei apoi intrară in mîl din ce in ce mai adinc in pamintul moale. Ieșiră pe partea cealaltă într-o mocirlă curgătoare care îi scoase pe amindoi în ocean.

Șamanul pribegi. Luni întregi statu singrul in junglă așteptind ziua potrivită să poată traversă evenimentele create de o facțiune temporală rebelă. O latură a timpului a carui menire era de a dezechilibra viteza de curgere a timpului pentru a păstra echilibrul si consistența finalității tranzistențelor. Așteptă numarind timpul dupa stele si constelatii repetitive pina cind vazu undeva la orizont o intreagă constelatie disparind. Acela era momentul. Disparitia aceasta va dezechilibra spatiul temporal pentru citiva ani, iar el avea de gind să intre in acest flux și să expuna materia direct acestui dezechilibru. Dezechilibru care ducea direct orice materie în inima pamintului transformînd-o pe acest drum în energie constientă. O energie volițională cu care șamanul mai avusese de a face, și chiar in copilărie a trebuit să își transfere mintea in ea ca un exercitiu standard.

Problemele unui neinitiat sint infinite, dar cel mai acut si care ar elimina un constient cotidian uman este acela al tulburarilor organice. Cognitivul nu stie sa trăiască fără legaturile sale cu organicul si suspendindu-le brusc cogniția devine debusolată perzindu-si permanent capacitatea sa elemntara a atentiei. Odată ce această posibilitate de focusare nu mai există sau este grav accidentată cogniția se dezintegrează deoarece își pierde liantul principal. In forma de enrgie antenția funcționează altfel, facindu-se la nivel subatomic, lucru deloc greu de dobindit dar care este fatidic.

Șamanul se transfomră astfel si reusi sa îi gasească, mai poi, pe Andrei si pe Eugen trăindu-si timpul ca simple animale de fund oceanic. Îi atrase pe amindoi la loc si îi uni direct prin el insuși. Astfel instantaneu Șamanul a intrat pemanent in extra-dimensiunea temporală. Acolo va incerca să restabilească o dinastie umană pentru că deși încercată si această variantă nu este sănătoasă invariabilizarea prezenței si creației temporale. El va reasambla timpul pina cind va putea să revină.

Andrei si Eugen ramaseră separați si nu mai stiau mai nimic din experientele lor trecute, astfel nu se puteau ferici in vreun fel de viata lor tumultoasa si fascinantă.

Pe fundul oceanului linga ei minca mici crustacee si ființe monocelulare o piramidă crepusculară care pretindea că gimnastica face bine la muschii gemeni dintre coastele vesele. Surprinzător au declarat medicii care suspectind o dorință de fraudă rostiră impreună cuvintele magice readuse la suprefață in bulele de aer scăpate din botul lui Andrei. Fictivele gemene ce discreditau apartamentele de vînzare si proipendadele atent selectionate din curtea tigrilor refemurați nu mai avura sansa sa se intoarca in jurul cusăturilor discreționale si nici să potrivească facturile din pornirile curioase ale vectorilor de cistig. Astfel ca daca un ampermetru va cuteza sa criptoneze salile de concurs gemenel au prims in public distrugeri populare si desprinderi revolutionare in pietile mari din orasele vecine. De ce sa se complice ele cu printrerînduirea ce se abătea asupre cutumelor gravate in vecinătățile grădinilor nespălate. Asa ca prima si stînga țeavă caare deranja ceva in poana cu nuferi de culoarea sicrielor scoase din pamint va suferi consecintele primenirilor cazute din cernelurile policromate ale divizionarului general pe comuna Vlădești.

Că doar cine era el sa vina buluc peste noi si să confiste toată conflagratia micurilor dejunuri. In fiecare zi desprinde din eprubetele lăsate la indemîinile copiilor nesupravegheați bucățele mici de cofeină cristalizată si le provoacă ciinilor gliei puternice anafilactizări direct pe ogorurile caselor de productie de filme de animatie si documentare pe celuloza. Consiliul conducător s-a intilnit pentru prima data azi si a decis cu unanimic vot deschiderea corpului lui pentru investigatii in cazul vinovatiilor aduse de martori si de victime. Copii se joaca dar poate isi gasesc jucarii in carcasele umane din tomberoanele din fata blocului. Gunoierii nu prea mai au chef sa iasa la vinatoare. Nu au mincare consistenta si sint lenti si lenesi. Cineva a propus chair sa le dam carne, dar publicul a ris si propunătorul nu a putut decit sas se inroseasca si sa iasa afara. Acolo la asteptat un container captusit cu substante toxice si sa il duca la groapa de gunoi. Acolo a fost aruncat la mormanul OAMENI. Aceste fiinte dezgustatoare oamenii. De acee am pus garduri intre noi melcii si oamenii salbatici. Dintre toate rasele de oameni, peste 253 gasite pina acum, majoritatea sint salbatici iar cele citeva care au inceput sa prindă gustul dezvoltarilor culturale si a continuitatii familiale stim siguri că vor fi fie boicotati fie decimati de ceilalti. Sintem foarte mindri ca ii tinem asa. E foarte usor si chiar distractiv sa ii vezi ep cimp alrgind de animale de prada. Si noi am crezut la inceput ca omul e animal social si pradator. S-a demonstrat cu timpul ca nu e asa. Omul traieste in grupuri mici si isi ataca numai propria specie, este singura specia de animale care este parca setată pe a se hrani cu carne numai din aceiasi specie cu el.

Si am raportat aceste intimplari si mai sus si mai jos. Si am descoperit ca lunele si alunitele au aceeasi linie genetice. Provin din aceeași familie. Chiar daca ne poate induce in eroare mediul in care traiesc fiecare una pe piele alta pe creangă.

Se așeză pe cel mai îndoit si protuberant cuier pe care îl găsi în cameră, se deschise la fermoarul cenușiu și coborî vocea din cuiele de pe tavan. Ca de obicei ea avea la început doar permanente sprîncene după care a început să aibă și alte chițibușe cu care să nu își reprime amorțirea în servibilitatea care a mai rămas ascunsă din loc în loc. Noi restul care am rămas suspendați in holul cutremurelor maro am poposit un moment și la cutiile de morfină congelată. Înghețatele acestea ne-au retrezit instinctele primare și am demolat jumătatea de vitrină care era agățată în parbrizul camionetei preremorcate în mijlocul celor treizeci de camere video ce se balansau optic pe firele de plumb ridicate ca măsură de precauție pentru santinele de coastă.

SI AM ZIS SCĂPĂRÎND ASTFEL TOATE FELURILE DE PREMEDITĂRI ce ființau cumva intreaga filatură de oceanuri ce dezlocau pintecăturile eternoide ce cuprindeau cenaclurile dessurubate din potecile crematoriale ce developau cutremurele feluritelor Casablance dezoxate prin preludiile cutremurelor filatoare de ciripit de cremene dezafecta printre cintezoiii ce cutează să fie atit de suplinitori la primeneala sublimelor cuprinsuri deșucate prin semenel celor ce instiinteaza si creste prin meritele salubre din prietenii care infasoara si desurubează calmele si depărtările prin meritele demn de cintat in subredele cutremure depărtate prin nici mai mult nici mai putin decit ceaiul vărsat prin urechile acurilor si arcurilor si spintecăturilor si premonitorilor umbroși care secționau zilele in deficientele susmenționate primeneli complacute in barăcile detinătorilor prin piliturile colorate ce se invirtesc prin destinurile caprelor felurite ce celebreaza dintr-o dată multele feluri de pribegii si de acumulări in putorile culorile si raminrile care cheama subtiorile si cutumele dacă ar fi să reinceapă sinergiile si zguduielile din rădăcinile care nu stiu nici mpcar acum care sint revolute in jurul catrenelor dificil de subtiat prin mătcile crestate prin membranele destinate cuielor indoite de puternicele catrene si in acelasi timp de cuiele care au folosit la zguduirea complicatelor zidiri epoxipală care daca s-ar dori mai impins in dihorul care relueaază poate doar sa morcanteze desuetul minimal si pitecantrop dozaj divin ce deprinde căile cutremurătoarelor cutezanțe, si cele mai multe felii de reințelegeri cu trecuturile paralel si subjugate de pornirile duplexitare ce supraincalzesc serbeturile fundamentale ce isi croiesc calea spre vindecătura ceea din fața cumințeniei ei dar si din laturile cuierelor infipte in fața supuselor groase paturi paralele ce ingroseaza disruptiv fărădelegerile in timpul cel mai scurt de la decantarea pe bazele digurilor descrețite si tot astfel de cele mai multe ființe cartoforante si detoxicante din primele rinduri deschise de intunericul

amiezei canine cu care incerca sa se stearga primul rind de bureti sintetici ce sedeau comfortabil in camforele deprimante si dezinteresate de tremurul si nevralgiile candorilor de felurite si detoxifiate prin meritele celor care nu isi mai pot avea dorința de a putea să cutremure fidelarea si detoxifierea prin mutele si desel fire receptive ce surprinde prin ale sale flori dezaxate prin suspunerea celor care indoaie subtiatele colturi de geam mat primele sectiuni de ramorsificare ce patrunde fara indoială prin intregul fel de a fi pulverizat prin deprinderile cailor maruntiti in abatoarele deschise in mijlocurile cimpurilor indoite de frica timpurilor trecînde si zelul care se scurgea prin usile vaporoase si mirositoare fredona doar intinsele fire de iarbă care se cunosc din partea cea mai buna si mai fidelă carelor diforme cu rotile lor lipsuite invirtinduse prin cimpurile indoite de a valma pentru a fi separata prin filatura care reusea sa fie destabilită prin intreaga inginerie si plănuială ce cotropea subrațurile si dopurile crestătoare din plutele dirijate de pototpurile creuzetelor tuturor celor care s-au despărtit micilor feluriti ce isi scoteau capul prin crăpăturile dilatante ale unduitoarelor sticle plutitoare pe nametii de zahări si dulci mirodenii impotrivatoare pentru că daca nu s-ar fi intimplat asa ceva stiam cu totii ca fără practicarea realitatii si a felului substantial al eteritătii individuale era imposibil să adaugam organizat si in acelasi timp sincer si subintelet caramizile atavice ce se ingindurau fara sa stie nimeni orice detoxifiere ce avea ca sens opus intreaga cablatură ce rezida sub intreaga arie de lucru a **lumii sensibile** care dacă s-ar fi stiut ceva mai inainte de calea fidelă si directă in urma celor citeva arii de dezvoltare si redezvoltare nimeni nu ar fi crezut că cele mai bune ființe creuzete si detoxifiante nu ar mai fi avut sansa să se ridicice din pintecele heruvimilor indestulati prin gaurile porilor deschisi intre paralele de lemn de fag ce arde inca in teluricele feluri ce adincesc si pierd din lumina intreagile conflagratii si constructivatii ale fundatiilor tuturor sprintenelor si cuielor stergate spre mutitudinile de formatiuni geodezice ce servesc pledurile spre foloasele spre cuferele si uisoarele subintelegerileor de brad si de fag si de conifera nobila ce stie numai să isi croiasaca drum prin pururea si verticala latura a panteismului montan si a vaii culese din gurile si sublimbile femeilor ce dezbracate de mutelel lor pleduri minutare sp fecundeze cusururile desprinderilor stationare in garile de tranzit ale Europei de Centru Dreapta pentru ca mai apoi dupa prima si ultima data in care nimeni nu ar fi avut calea mai dreapta decit centimele de vina se vor dezbata chiar miine in careul din miezul piinilor crude, un minut de plin curvie.

Si mîine străbătut de unghiuri inocente si de apusuri suculente Moghete se aruncă in focurile primelor menopauze legale. Experienta ii fu felurită si deosebită dar nu il tinu mai mult de citeva semințe. De unde să stim noi cum acesti predecesori ai unirilor ancestrale au vomat cuferele de piramidon in Tanacul dumbrăvenilor. Si dacă ne sint interzise aceste podoabe suplinitoare cum să vindem servitele noastre si foile noastre desenate cu

păcură si cu pilitură de robinete albe. Aceia care siau desenat in poală cuvinte desuete aceia vor amorsa in privirile dubioase ale căpeteniilor de după amiaza cu ouălele deschise la maxim in poienile cuielor fermecătoare si fermentate din portiunile cadourilor celor mai apropiati deosebinți. Calea din vale care fermenta in piedicătura doldora de activism, vopsea discret promoroacă si pieptimide în sufletel amorurilor cuielor si pogromurilor staliniste. Si se vede deci cum din lipsa oricărei problematici directe toti cei care se zbăteau in rangurile disciplinelor inelare nu mai aveau cum să certifice pămînturile carelor de foc. Mici si foarte permeabili, in cele citeva găuri suplimentare se găseau adăugate in plasele făcătorilor de muci supozitiile cutremurelor filaturale.

Si deci călătorind el asa, si tot asa atita timp in jurul tuturor cutreierărilor fără nici un pic de stamină se dezvinovăți un pic si se aseză pe jos. Acolo, pe pămintul ud si între trunchiurile de copaci tăiați se apucă sa isi sape ultima groapă.

Pe aripile coatelor scobite din furnirurile peiorative, un covrig asezat in dungile desăvîrsite de comendiile doctorate, vor atrage desigur mult mai multe eugenii si suruburi dezosate mai mult decit orice s-ar dezcoperi in geamantanele cuierelor deschise din puterea si slabiciunea starostelor ce folosesc mai nimic altceva decit un minim si dealtfel un maxim subtil comprimeu coroziv in primele destructurari ale motivelor foarte mari si foarte descriptive.

E si normal sa nu iti mai poata da tie acel fel de a juca in contururile care se folosesc din paginile care au fost si vor mai fi atit de moarte dupa el. Un minimal si microbic sforait ce scoate totul la iveala care se desprinde din portiunile care au venerat caile foselor nazale si deci ale cuierelor de altadata. Am zimbit pentru ca nu era mai nimic de facut decit sa spui ca aceste desprinderi de foileton nu isi au nici o continuitate in prozelitismul dopaminizat de catre furungii care fosnesc in puterile celor citiva oameni cu vitrine la ochii lor de coviltire si copromiteri in continuarile din desuetele functii si anagramari biformale din fantomaticele si funzionare din puterea si folosirea prin gaurile si desprinderile de cuie, a filiformelor ce si-au supus doar citeva mai ascunse din delapidarile fantomelor si ale celor citeva putrefactii si nescoperite fuziuni filiforme ce scapa mai nimic dintre cele citeva supozitii si flegme ce isi au plecaciunea dinspre fantomaticele culori ale puterii de ridicare a oricaror fecunditati si deosebiri cu functii si retributii pe care nu le-ar mai avea decit daca ar avea sustinerea caprelor desprinse din subtierile crăpate printre ghetile albe ale orizonturilor descriptive.

Cu toate ca poate că am deschis prea repede servieta in care nu am mai gasit nimic si de aceea suprafata era morocanoasa nu mai puteam sa leg decit serfimie in gaurile care desprindeau sudorile de femeile ce sectionau

acum in fata savelor de tun cutumele foraibărelor sacadate din citeva melodii diafane.

Cureaua era roasa de fluturele albastru ce se invirtea incet prin camerele goale dezlipite ca abtibildurile de pe canile electorale. Surprinzator era doar ca daca s-ar fi incercat de data aceasta cuprinderea cuierelor ca si data trecuta poate ca se descoperea si asa cum si cine a folosit primul fuiorul pentru a impinge centrul catre lumina deschisa de dorurile celor care nu isi mai gaseau mamele in puterile si slabiciunile servietelor de piele. Acolo Savin era prins din toate partile de protectoratul caietelor de matase. Acolo linistea sa era desprotejata de cuvintele centrifugice ce foloseau la cazematele calaretilor dezosati. Savin a reusit sa treaca, invingind salvatorii, si s-a strecurat incetisor pe linga zidurile pietroase ale inaltelor galerii autohtone. A ajuns pe drum unde desi nu era nimeni a intins pasul spre cimpia dinspre rasaritul de soare. A mers, si a mers incit oamenii si timpul de linga el isi avea oprire in linistea cu care se invingeau saturnele poalelor tivite si din acea cauza nu isi mai putea scoate decit citeva faradelegi din cuviosul pastirnac ce pe dea-ntregul nu mai avea nici un rost sa se intinda dupa el. Asa ca Savin desi nu stia incotro si desi nu vedea incotro simtea sinistra lipsa a oamenilor peste tot, imprejurul sau. Acolo in lungul paminturilor umede si proaspat rumegate de dintii aspri ai utilajelor agricole, acolo unde pamintul este rege si sudoripeaza fiinte programatice, acolo Savin inainta cautin instinctiv un loc de refugiu. Undeva in picla si unduirea orizontului cald, paru ca vede o pata mai intunecata, si pasi spre acolo, din ce in ce mai dogorît. Apoi a atins vijiitul superbelor alame si a despartit pamintul in doua si a intrat intr-o goapa adinca cu pietre vertivale ce decorau intrarile luxurios ornamentate. Cum sa te protejezi daca refugiul este la fel de infricosator ca si locul in plin gol? Savin se lasa pe burta si intra cu picioarele inainte atit cit sa poata sta atingind zidul si sa poata vedea tot ce e afara. Ii era frica si il atingea puterea de atractie a intunericului. 'Oare de ce nu ajunge lumina si aici inauntru?' Se ghemui mai spre buza gaurii, si primi caldura de afara si deasemeni si frigul intunericului. Adormi. Soarele zbura pe cer si disparu sub orizont, Savin se trezi si gusta din apa de roua din mica balta ce ii crescuse la virfurile degetelor. Inchise ochii si adormi din nou.

Cuvintul este atit de scurt, atit de firav si atit de lipsit de timp. Cuvintul nerostit nu are timp. Nu trece. Cuvintul este, si atit. Cuvintul si lipsa timpului din el, a creat povestirile, a creat aceasta nevoie de umplere a curgerii cuvintelor cu intimplari, cu timp. Cuvintul a creat imposibilitatea nimicului. Nu poti avea liniste in cuvinte, decit daca le folosesti ca sunete de ceas care trece. Ca liniute de milimetru.

Era liniste pe pod. Lumina soarele printre nori. Culorile erau vii si foarte sanatoase. Cei citiva doritori de materiale fugeau prin splendorile ce aveau atitea noante si atitea delicii mirobolante. Catifeauna era gata. Subprefectura era pregatita. Salteaua functiona regulamentar. Lumea ticaia in ritmul recunoscut. Nimic nu facea diferenta intre partea care suna si partea care trage.

Savin stia cel mai bine despre liniste, si tot zgomotul il facea sa adoarma linistit in pernele sale crestate in palmele de fier ale bunavointei diafane. Aparu de dupa un cot de teava si zimbi fara sa stie de ce. Ea era foarte desprinsa din ale sale. Si parca simtea nevoia sa isi deschida gura, si miinile si picioarele. Iar el o visa, si o privea si o auzea. Si ea Lizette, suferea pentru ca nuputea sa ii intre in inima. 'Deschideti inima te rog, deschideti inima te rog' se uita le el ca la un mic gindac de fier ce ruginea in bataile ploilor tropicale. Savin pasi din nou peste barcile de pe uscat, Lizette il urma. Il lua de mina si continua sa paseasca prin pridvorul lumilor apuse. 'in afara de tine, mai e lume in lumea asta?', 'posibil sa nu, posibil sa da, nu stiu' Dar Savin tinea minte timpul petrecut in aglomerare. Intre milioanele de oameni straini lui. Intre sute de forte trăgătoare, intre sute de vise divergente. Si obligatii straine lui.

Isi aminti si zimbi. Se aseză jos si o lua pe Lizette in brate. Timpul isi reveni treptat treptat, vintul inca batea printre razletele fire de buruieni. Savin inchise ochii, iar Lizette, parca simtindu-se libera acum, il putea privi libera linistita. Cu ochii inchisi era tot al ei. El o pupă pe obraz, inchise si ea ochii.

O femeie ii pune mina pe umar. Lizette tresare, se uita, si vede doar soarele. Lasă privirea in pamint, si isi freaca ochii de la soare, lacimeaza. Isi sterge o lacrima de pe obraz si apoi isi sterge degetul pe pamint. Deseneaza in praf, deseneaza cercuri, unele intr-altele.

Incepe sa audă sunetul de sapa infipta in pamint. Ridica privirea si vede undeva departe, ascunsa intre buruieni, femeia care ia pus mina pa umar. O femeia imbracata in alb. Cu bazma alba, cu rochie alba si camasa alba. Sapă. In spatele ei, departe, se vede orasul cu blocurile si zgirie norii lui, cu aglomeratiile si viteza lui.

Lizette se ridică de pe jos, rochia de vara I se intinde pe picioare, se scutura de praf si se uita la Savin. Acesta deschide ochii, o priveste. Lizette ii intinde mina si se depărteaza amindoi spre femeia in alb - Catinca.

Femeia parca nu ii simte, ei se apropie de ea. Lizette se lasa pe genunchi, - Putem sa stam si noi aici, sa ne uitam la dumneata? Femeia ii zimbeste - Stati, stati. Catinca sapa incet, fara graba, fara sa oboseasca deloc. Parca nu sapa ci arajeaza, cu mult mult drag, pamintul. De undeva de departe vine un batrin impingind o roaba pe o carare. E un punct mic, care se tot apropie. Femeia scoate pamintul si il puna cu grija intr-o gramada, parca e pamint sfintit. Parca e pamint viu.

Savin se aseaza linga Lizette. Si se uita amidoi absorbiti de frumusetea acestei femei, si a minunatului lucru pe care il face. - Simti? - Da, - Miroase de aici, din groapa asta, spuse Catinca. - A ce miroase? - Unii spun ca a Dumnezeu, - Si dumneata, dumneata ce spui? - Eu cred ce mi-a spus buna mea, ca sint unii oameni pe pamintul asta care simt, mirosul asta, si il simt peste tot si la toate lucrurile. - Si ceilalti - Ceilalti sintem noi, zimbeste Catinca. Si avem nevoie de lopata.

Intotdeauna sapă cine poate. Pretul viatii este numarat in picioare lungi si flexibile. Cuiele care nu pot fugi merg. Salbaticiunile roz. Cafeaua maro. Slanina putrefactă. Chibiriturile reci. Sarea in bucate. Cestile fumeginde. Cearceafurile aspre. Hai la meci. Dute dupa ea. Care e mai mare. Cel mai mic. Hei rup. Dar daca nu s-ar mai putea, cine sa mai frece pe deplin condensările simplificate. Cine sa mai alunece prin secile veioze desuete, cine s- mai fumeze copioasele agende literare? Noi. Voi. Poate mai degraba un ei, care si asa, desi morti si rascopti nu ar mai fi desțălenit decit un microb uitat pe o masa linga o lanterna.

Rîzi tu rîzi tu Harap Alb, dar nu e rîsul tau. Iti mai aduci aminte cind iti spălai hainele in lighean. Iti mai aduci tu oare? De ce esti mic, si foarte mic? De ce atit de mare? Că daca ar fi sa mai merg, posibil sa ma doară. Asa ca tai un pic de iarba verde, pun cu apa rece, si beau rapid tot compozitul si iara ma simt bine. Si uite-asa si poate altfel doi melci zugravi se foloseau de rosu. Si uite-asa prin dealuri repezi copii muscă mina. E clar acum ca dac-ar fi sa fie ea vreodata doar marii mei si mici tăi ar mai uda floreaua. Iar dacă cel mai mic dusman isi mai ridică coada, hai sa p radem mai copii, cu totul si cu barda.

E de prisos ce facem noi, dar simti tu neică cum te doare, acea secundă fără de motiv. Simți tu cum astazi moare din nou ceva intine? E greu măi neică, e greu sa fi cubist in lumea cea cu sfere. E greu sa fi un trintor bleg in lume cu-albinele. Asa ca voi smuci deodată culoarea cea mai verde si o voi alerga dea-valma in cuierele mai drepte. Este cinstit din partea mea. Să fiu atit de dur cu ea. Dar nimeni nu a mai durut decit firimitura cuiului cel rupt. Asa ca iarta-ma crestine, iarta-ma ca-ti sint atit de mic, ca nu stiu a lovi cu forța sau cum sa iti arunc cu un papuc. Iartă-mă pentru a mea neputincioasă vrere, a mea curioasă neputința in a-ti oferi eu miere. Nu am si imi este straină, placerea premiului întîi. Îmi este greu si am uitat ecstazul fericirii asa ca, bade, fi pe pace, voi săvîrși alene lumile cele mai pline de motive indoite.

Esti tu convins ca o sa meargă, esti tu atit de sigur ca vom izbindi pe turci? Ca neamul tara si nărodul va savirsi minunea? Eu voi ramine aici, sa ma uit cum te plimbi si voi sti care este primul si care mai apoi. Dar mai intii ma voi mai angaja, pe undeva, pe ici, si mai apoi pe colo. Ce minunat sa poti vorbi din gardul care plinge si care stie cit de cit cum vaca iarna

mulge. Noi cei cu vedeniile pe raboj si care singerăm alene, noi care tot plouăm fripturi si mini care cu foc si lemne, acestia sintem noi, cei care freaca menta prin dealurile pline cu ficăței de pasăre si puternice contractii musculare la ridicări frecvente de bușteni enormi din poalele munților ereși.

Mai ti tu minte doamnă? Am scris o poezie, si vreau ca sa devin maximul poet. O eclipsare totale as putea spune daca n-ar rasari din podul dulapilor cei roșii o meridională cutremurătoare filiatură descoperită din acele celor mai ascunse descoperiri terestre. Aceste ace scuipate din motivele cele mai afînate de limbile care tremură si care iau foc pe celuloidele curgătoare, acestea deșțelenesc supredimensionarea care cere foc si prăpăd în miracolul subalternetului care dejoacă nu mai puțin de cele 6 motive anterioare care permutează descoperiri celebre. Sti tu cum in lumea asta moartă si daca ar fi sa fie nimeni nu ar mai coti la stinga pentru simplul motiv decernat in evul mediu din cutiile deschise cu mina si cu piciorul de catre vichingii care nu isi mai stiu sa plece decit cind au inoptat spre faimoasele trubine polare care se indestuleaza desi nu stiu să aiba nimic atit de primejdios in atitudinile sale medioacritare. De ce sa nu avem sprinceana si noi indoită in parcul microundelor determinate de zimbetul cu care ni se apleacă peste firele de Joi si de Sîmbătă tîrziu in noptile fara cer.

O masă la fel de joasă, un criteriu la fel de mozaical, un minimal subaltern ce coseste deodată cu ceilalti, servitoarele modele ceremoniale care fredoaneaza doua cit e doua micile fabrici de cutremure si catastrofe la plic.

Ei, aș! Numai vintul poate inlatura treacătul acesta involburat, numai primejdia care intoarce aceste firmituri distructive, poate sa fredoneze culturile motivațiilor cuneiforme. Si de aceea in movilele intoarse inapoi oamenii si robotii care conduceau stfilopozii este sigur că ar fi dejucat planurile culturale, psihologice, si alegorice din cărnurile desărate din camerele de tortură secționate prin mijlocul atîtor nimicuri cabaline.

E drept, ca in afară de a plinge distantele tot mai adinci dintre Savin si Moghete nu mai faceam nimic. Creierul mei si sarurile minerale refuzau o alta activitate. Prinse in triunghiul separabil de fortele spermatofile, acestea deveneau din ce in ce o direcție necrofilă. Așa că am inteles cum datorită felurilor atit de lungi din stările de bine, si din caietele de primă si secundă stationare stafilococică, o primă dungă stă mai degrabă pe albia celestă a copiilor micornomi. Stabilind atitea dejectii simple sau chiar si mai compuse ele fredoneaza utilitatea celor care nu isi mai detin deloc nici cea mai primă sustinere anafilactică.

Iată deci, ca si in acest program ascuns de ochii plublicului mondial, aspru interesat de nimicniciile stereotipale ale subintelesurile si ocolisurilor simbolizante ale traiului politic, se ascundea cu buna stiință nu informatia cit sensul informatiei. Este deja cunoascut faptul ca in ziua de astăzi, unde nu mai există loc de ascuns, informatia trebuie codată, ermatizată elocventă

numai pentru acel grup de oameni pentru care este expusă tranzitului mediatic. Această codare, este evident nu o codare inteligentă si voită cit o coadare in timp, generatie cu genreatie, proces de aparare a individului intr-o lume prea atenta si vizibilă. Simbolismul din spatele reactiilor primare umane devine din ce ince mai bogat si mai dizlocat. Devine din ce in ce mai specializat pe bucati de populatie, pe paturi sociale pe grupuri de interese.

Nimic nu are nici cea mai mică importanță. Iar testul cel mai mare este acela in care lăsăm insarcinată o femeie cu singurul scop de a o părăsi. Sau ca femeie, ramînem insarcinată ca sa aruncăm copilul, la ghenă. - Nu nu am facut-o de frică, ci pentru a-mi demonstra mie ca nu are nici o importanță, si ca dacă vreau sa am copil pot sa am copil, si daca am unul accidental pot sa scap de el. Il nasc si il arunc. Nimic nu are nici cea mai mică importanță.

Capitolul XII
12.
REFRAGMENTĂRI

Filimon după ce a fost scos din partea care il durea si pe care si-o dorea indepărtată de el, e aruncat prima piatră de pe pervazul indoit al geamului in strada calmă din afara casei in care locuia. Era unul dintre putinnii pietoni nemascati ce iși indepartau substantele prin multitudinea de desurubari competitive dar si mai mult pe caile alfabetelor suplinitoare. Era foarte serioasa boala ce il facea sa nu mai poata sa stea stit de singur in picioare si de aceea Mariana se apropie de el cu fiecare pas si cu fiecare respiratie cabalina. Era pina la urma cea mai insusita cu calitati si mai plina de ersuri fiinta dinorasul de margine de lume. Era ceata poate si de aceea oamenii cu ziua terminata la orele ceaiului reprosau aceasta proximitate periculoasa.

Filimon s-a trezit primul de data aceasta cu gindul la tabla care inmprejumuia vietile oamenilor constanti, vietile oamenilor a caror suflet tinjea catre protectie antiglont. Isi mirosi camera, parca timpul si viata, apoi se dete jos din pat si pasi cu pasi tîrîiți spre toaleta cu fire iesite din perete. Cind faceau dus firele scinteiau in abur.

-- Mariana? Tu unde te-ai nascut?

-- Eu? Sint nascuta in centrală. Am ajuns aici dupa acea explozie de la fabrica, pentru că ne-au redistribuit pe intregul teritoriu cucerit.

-- Ai simtit vreodata umbra caderii in protectie?

-- Desigur. Acolo am incercat intotdeauna sa ajung numai ca locuitorii ei ma tot dau afara, sau nu ma primesc inauntru.

-- Ai interdictie la liniste. Minunat.

-- Da. Este ceva pe care nu il fac corect, sau ceva pe care nu il vad inca a fi parte din mine. Tu cind ti-ai descoperit a doua mînă?

-- Da... Stiu despre ce vorbesti.

Filimon se ridica de la masa goala si isi sprijini cotul pe incheietura Marianei. Care inchise ochii parca sa simta mai bine atingerea lui. Intreaga lui faptura sprijinita intr-un singur punct.

Era o zi cu ferestrele deschise. Ferestre largi ce luminau printre copacii infloriti mesele goale ale casei, covoarele abia incepute de murdarie si colturile in care sa ascunse-ra ultimii tintari. Mariana isi uda miinile in apa cu care spala vasele. Filimon simtind neputinta acelor de ceasornic se ridica din coltul lui si iesi din casa. Isi puse masca pe fata si repasi pe trotuarul proaspat, inca negru cu numai doua urma albe pe el. Doua urme de tenesi mici si albi care au sarit de pe trotuar in adincul strazii. Filimon se uita in apa strazii dar nu putut sa vada nimic. Era prea tulbure de trecerea masinilor sa vada in sinea ei. Isi sufleca camasa patata cu guler si mineca lunga si intinse mine in adincul apei. Simti un par lung ce se incinta in apa rebela. Isi tinu mina acolo. Simtinde unduirea parului usor si dulce apoi impinse mina pina dadu si de capul in care erau sutele de mii de fire de par infipte. Capul inca tinea ochii inchisi asa ca Filimon sari in apa si trase de corpul adincit in apa strazii si o trinti cu tot cu urmele de namol si apa pe trotuarul negru.

Faptura era o fata mica si firava. A carei gura inca mai curgea apa. Ochii strins inchisi si tenesii uzi. Urechea ei auzea tremurul gros al trecerii masinilor si pasii saltareti ai batrinei cu pungi de metal in mina. Filimon o vazu si ii placu. O trase de mini cu spatele si coloana vertebrala zgîriinduse de asfaltul zgronțuros. Inchise poarta curtii in urma sa si zimbi plin de evlavie. Isi gasise brelocul. Pentru ca orice cadavru sau salvat din fața morții devine proprietatea salvatorului cu atit mai mult cu cit ea era o încercare de evadare din instinctul temporarului.

Pe Mariana o napadira emotiile se scuza si fugi din cale afara de mult. Se prabusi pe latura exterioara a unui drum nelocuit de nimeni si isi contorsiona trupul lovit de puternica raza de soare. Isi scoase hainele de pe ea si ingopindu-se in pamint isi lasa sa I se traga din inima si din toate vasele de singe clorofila care îi curgea prin ființă. In jurul ei au inceput sa creasca firisoare subtiri si timide de iarba. Iarba care crescu in boscheti inalti si virtuosi. Care se facura copaci si fructe, si frunze si flori. Iar dupa sute de ani in care Mariana isi termina intreaga fiinta in pamintul necrofil, copaci flanici si padure intr-un cimp de porumb era acuma. Cu toate ca oamenii au venit sa taie lemne, nici un lemn nu a ars, si cu toate ca eu taiat lemne pentru mobila nici o scindura nu a stat dreapta. Asa ca au lasat-o in pace sa creasca. Si dindu-se din calea ei, a Marianei, femei batrine se puteau vedea noapte pe potecile ei , cintind, murmurind, si rupind mici creguți de abia iesite din copaci acestia selenari cu care faceau medicamente si famece. Mariana traia acum in acele ramuri si trecea prin istetimea si subtilitatea Bătrînelor in ochii sau in sufletul altor oameni.

Asa se face ca dupa o suta de ani Mariana a ajuns in chip de floare pe pieptul batrinului Filimon si in acelasi timp in singele embrionului din burta Fetei rascumparate din gura adincului. Mariana tipa si Filimon gemu. O dira enorma de singe incepu sa curga din nauntrul femeii gravide, o teama cumplita abatu lumea la casele lor, vijelii intoarse in soarele senin dadeau navala pe linga groapa inca luminata. Un gropar batrin si cunoscator arunca cu praf apoi cu tarina peste gaura din sol. Acoperi repede si fugi. Mariana zimbi de nastrusnica ei glumita. Acum cind il avea incaodata pe Filimon linga ea.

Fugira toti cei care se impiedicara de straturile de evenescent si de fructoza. Revenira cu totii in locurile prin care desururbarea datora carelor de fier starea cea de pe urma. O crizantema desfacuta la mijlocul duioaselor leganari preregrina prin gaurile albastrelor milenare mirobolante madone. Iar caii se sfisiau mai des decit ari fi putut face cind melcii nu ridicau coarnele in semnele lor complicate si sistematizate. Nu mai descopereau ei albirea desantata in opacul deschis din laturile oricarui cal de trăsura sură.

Cu o ultima dorinta de desprindere se ridicara mustele de pe pervazul intins. De pe alfabetul lucios ce atragea dupa el capetele tuturor aerofagilor scuipati pe linga malurile ascunse in filele adormite si in carucioarele pline cu fiare si cu meduze coapte.

Din rude mari imparatesti o prea frumoasa fata se dezlipi de la sinul hranitor pentru a se uita la televizor.

Si dupa ce a vazut ca aceasta mica sminteneala stringe in jurul ei pricomigdale s-a refugiat in muntii descoperiti ca atit de negri si de vinovati de merele fugarete.

O vrabie dezgropa asiduu un om invalmasit cu durerile facatoare de minuni. Un om deprins cu vointele cele mai dintii, un om fara cap, fara miini si fara trup. Un om ipotectic ce isi avea depasirea in creuzetele de marginala surprindere morala, care indeplinea de fiecare data starea de maxima incordare per cap de locuitor al zonelor forestiere din altitudinile joase. Vrabiuta tainui raspunsul si refuza de atunci si pina acuma sa mai zboare. Avea batatrui si rani in picioarele mici si firave dar tacea din gura si suferea. Dar nimeni nu a intrebat-o de ce sufera. Poate ar fi raspuns din prea mult bine, sint atit de mica si am nevoie de atit de putin, sint atit de fericita cum pot eu sa am un sens in viata un centru decit altfel sa imi refuz propria-mi carare. Si asa facu vrabiuta, si deveni fara sa vrea martira. Si multe, prea multe alte vrabiute incepura sa o vada ca pe un martir. Iar dorinta ei deveni dorinta multora, iar cei care nu aveau aceasta dorinta devenira uritii si fura aruncati afara. Si fiind urititi eu urira la rindul lor pe suferinzi si isi luara locul de uriciosi si incepura sa uite ca era fericiti si devenind suferinzi muti si oribi raspunse-ra la cistigul vrabiilor cautatoare de invataciune. De aceea si pina astazi vrabia nu mai zboara. Din cauza religiozitatii ei spontane.

Pe stradutele lor unul si altul faceau cuptoare de granit incinse la miile de grade al soarelui. Focul le supraveghea somnul. Albastrul l-e inzestra cu macaroane. Filetul era pe jos iar ei cuprindeau intre a lor epave starile de gratie ale admonestrarilor zimbitoare.

Familiile lor ii asteptau cu frica in camerele bine aerisite si cind se intorceau de la somnul focului aveau acea sclipire in ochi ai orbului vazator. Se asezau pe covoare matasoase si descriau cu ochii si cu vocile ragusite visele fantastice ale vietii luminii. Fiecare era diferit de celalalt, fiecare vedea altceva, si chiar de vedeau doi acelasi lucru nu cutezau sa il spuna la fel. Glasul lor era unic si minunat. Era dulce si facator de prestanta gluteica si de aceea fabricile descoperira cum sa produca fasole curbata.

Afisele ce anuntau caderile de zgura de pe planurile inclinate devenira atit de importante incit isi redusesera rolul in plutirea cea mai deosebita. Noi ceilalti incercam numai sa imitam fulgereatoarele repetari ale zilelor. Doream numai sa vislim si noi in mediul atit de frumos al poeziei diurnelor activitati. Si desi ei, ne impingeau spre venirea din jurul caietelor roz nimeni nu pregatea acea sfioasa si fermecata spintecatura in ograzile termenelor utile si nici in a celor zgrunturoase pentru a deznoda starea celor cu care familiile pregatite de coapsele aromate ale fiintelor bivalente nu se mai puteau regasi in timpul lung dinnaintea salbelor de tun azvirlit in consignatiile dispărute din linia intii.

E minunat cum simplitatea atentiilor si cea a asociatiilor era goala. Nimeni nu mai dorea sa ii atinga posibilitatile si spatiile intercostale. Mirosea deja prea intens si nu intelegeau cind daca ar fi putut nu ar fi melancolie.

O ciufulita zgarda calare pe podul de sare, adincit in gunoi si mincare, aluneca pe vaile cintecelor livide. Stam intinsi pe tarmuri moarte, cutezam scapari reparate, trimitem fugitiv starea de bine, alergam printre motive si bulgari de vină. Scaieții desprinsi din poiană, cuburi de alba nutrană, capete goale, secțiuni rasfrinte, femei între, stari de proiecție. Un eventai inaintea tuturora, o minte prinsa in colturi, o vaca cuprinsa de spaima, faradelegile pedpsite. Prin puterea cusurului inaintat pe dealurile scrumate, pe caile oxidate ale rostogolirilor, prin namolul deschis din altare, prin nisipul cules cu degetul mare, printre plopii insotit de pasari diafane, prin alb.

Cui mai inalt, cadavru mai injosit. Stare de inputinare, cutremur facator de martisoare. Albastru intins prin poieni strimte. Ploi mono picurale, escargouri si boturi de lampă, fanioane colorate infipte in talpă. Ce deschis sintem la fermoare, ura, ura striga oamenii in colorate coruri. Fiintele legate de mini si de picioare intre ele si intre altele. Posibilitati reduse de supraviatuire. Ma tingui prin ulcioarele pline. Ma matur cu cuiele facatoare de mine. Sterg din nou praful desprins din copacii mamali, atirn de o craca cu sternul penal. Tac si apoi mac dupa tac dupa mac. Sui tot eusi de aceea nimeni altul pe venele cu care am avea de tusit in nasuri. Nimic nu e mai impor-

tant ca distrugerea involuntara. Nimic nu e mai atragator ca frica de oameni. Nimic nu conteaza mai mult ca lipsa durerii si de aceea dormim la visare. Va scriu pentru ca numai prostii au nevoie de cunoastere. Numai prostii au nevoie de muzica, de literatura, de poezie de film. Iar eu am nevoie de bani de bani morali nu orice bani. De bani aruncati aiurea. De bani nedoriti de nimeni altcineva.

Nu mai am pe nimeni in mine. Caut si nu ma gasesc decit pe mine.

Umorul nu exista in mine decit ca scut de protectie. Istericul scut de proiectie. Umorul iubeste viata. Orice fel de viata. Eu nu o iubesc pentru ca am tricoul negru. Si biroul la fel. Dar uit, si nu tin minte si nu adun minte. Si devin momentul pe scheletul care sint.

Eu sint - nu stiu nimic mai mult de atit. Nu ma intereseaza nimic mai mult. As vrea sa uit si sa devin voi toti. Fiecare, fiecare, fiecare.

Bunule creator de Zîni, ferecatul ce cade in potecile descuiate cu cheile de aur. Fuioare potrivite pe stergarul scos din starea de fiinta. Trepidatii in caile strugurilor desprinsi de pe peisajele cu oameni vii. Oh, carte descoperita in focul de carbuni, viitura alba surprinsa in prieteniile albumelor strivite prin cutezatori de mese. Scuteste-ma pe mine calule plin de astupari genealogice si trage-ma spre cutiile pline cu adinci sarcini care depasesc afectiunile prietenelor ce se sufleca in antitezele cu care ar trebui sa fredoneze colturile celor care pregatesc apa si solutia dureroasa, apoi regreta ca vor pripasi structurile cuferelor atrase din poienile avide de starea de gravitate cu care Sadoveanu intindea pe piine cremenele si egretele aflate atit de refractar in buratii prinsi cu toartele inaburite si daca numai astfle stomatologii ar putrifica calea aceasta atit de lunga, padurile functiile si eliciile s-ar strica dintre molozul fript in iarba galbena a gazoanelor de popice.

Mincariturile si aviaonele egalizatoare desprind din ele reflexiile strigatorilor cu aer plin de susurul condimentat printre osanalele cu albe si trepidale graure si glomofobe. Stringeau cu noduri si cu fete pline, strujnirile facatoare de albumene, stereoscopicele fundamente ale stetoscoapelor muribunde duse de cuierele duse de cuierele curginde ce fac altfel decit domeniul aflat cu regretele apelor desfacute in problemele si deznadejdile familiilor cu mono parinti.

Lungile discutii cu fructele marine, puii de copii si fragezimea treptelor decor. Activitati de munca zilnica. Depuneri joase de ocoliri destupate carnivore.

Dar nu-i virsta de asta. Mai baiatu-le. Aia e virsta ta. Auzi? Ma superi. Scoate-ti baticul asta din cap, ca mi se face mie cald. Si restul tot e... Mai gruzinilor. Este negocierea mea. Te sparg la bot. Aia a fost pamintul. Porumbeasca. Hai ciumeaga. Cască ai? Lu cetatea nu lu ala. Ca sa I dau, sa se odihneasca si el. Mi-a luat cafeaua, ai vazut? Dascălii.

DE CE PREFERAM SA NE DEDICAM UNUI OBIECT SOCIAL, comun, decit sa cream in libertate intregile prelungiri ale eseului interior? oare libertatea nu este altceva decit o oribila boala un oribil haos celular? avem oare nevoie de schelet pe care sa incercam sa aranjam haos? sa ne scoatem toate obiectele din dulaprui si din sertare sa le imprastiem si sa le recombinam comform unei recunoscute stari de a fi? este firea umana atit de simpla incit sa poata avea numai citeva momente de click cu frumusetea sau satisfacerea emotionala? sau cultura noastra continua sa se retransforme innauntrul propriu din cauza fricii libertatii. cred ca e mai importanta frica de libertate decit libertatea. ce poti face cu libertatea mentală? cu cea sentimentala? cu cea irationala? libertatea te proclama adam. primul si singurul om capabil de a intelege adevarul. poti fi adam? sau preferi sa te sui imediat in copacul interzis? marul lui adam reprezinta cunoasterea? oare cunoasterea de unde vine? nu din sine? ci dintr-o traditie continua. de ce avem nevoie de mar?

Este mincarea atit de greu de procurat? sintem atit de lipsiti de imaginatie si bogatie sufleteasca incit sa avem nevoie de o categorie aparte de oameni care sa ne inventeze satisfaceri emotionale?

Lipsa increderii in bogatia noastra interioara vine doar din cauza incompatibilitatii noastre cu lumea asa cum este. asta nu inseamna ca in afara societatii am fi la fel. natura intelege natura mult mai bine ca jocurile sociale.

SINT PRIMUL CARE A DAT CU SITNGUL IN DREPTUL sint cel care a cistigat starea de gratie, sint mai des intilnit pe strazile inchise decit pe cle deschise, sint mai viu decit vidul plaminilor expirati sint mai excelet decit orice marca de ciocolata. sin foare deschis parca din vene si din artrii. sint mai implinit decit cele mai aduse de spate viitoare echidistantieri si mai atavice suspectari de marinimozitate. stiu ca un astfel de mediu dauneaza grav sanatatii si daca ar fi sa ascultam viata din jur si sa scriem comentarii liceenice am invata mult mai mult despre continua sa miscare circumvoluntionara. sint sigur ca trebuie sa incepem sa comentam viata ca o opera de art. ca un film ca un regizor ca un eveniment. viata este un eveniment artistic. chiar si atunci cind nu ai alte posibile ginduri si alte posibile activitati decit cele ale muncii care iti asigura piini in fiecare zi. si care iti produce apel telefoni si indeminare si calorii de aruncat pe cimpuri. sint inca confuz. si inca confesioinal. pentru ca orice coroana artistica imi este prea grea. de ce nu faci ceva, in sensul crearii artistice? simt ca orice structura spirituala metafizica imaginara pe care as inventa-o este prea crea pentru capul meu si eu nu am muschi buni la git si imi cade capul intr-o parte si imi e frica sa nu imi rup gitul. deci intr-un final iti e frica de moarte. as fi bucuros sa fiu surprins de cineva si sa fiu omorit. pentru ca moartea prin surpriza nu detine componenta vointei sau a asteptarii si asa ca treci liber si normal fara

sa iti satisfaci sau sa iti impotrivesti asteptarile. e urit sa sti ca vei muri. corpul fara chiar sa vrei iti va visa tarimuri indepartate. sau regrete sau amintiri din viata. sintem invatati cultural sa privim moartea intr-un fel anume. daca sintem invatati sa fim zodii, e normal ca si moartea ca si viata sintem invatati sa o percepem. cind eram mic de ce nu stiam ce e aia moarte. abia la 8 ani am aflat ce e aia. mamaie nu mai vine. deloc. foarte aiurea sentiment. e bine ca nu il voi mai simti niciodata.

Vrajeala magica indusa de unul dintre membri acelui grup. el facea intotdeauna din orice un fel aparte de trai un ritual un prcedeu magic. le inventa pe loc. si astfel cei din jurul lui incepura s traiasca la fel. un trai in care se traia fiecare moment foarte plastic si nu dorinta si framtul emotional al cursei catre cistigarea locului intii aducea completarea vietii. si acest grup de oameni a fost vazut de alt grup de oameni si venerat. pentru ca exteriorii nu stiau ca felul interiorilor de a fi este unul inventat de ei plasmuit intru imaginea lor interioara si presupunindu-i miticitate si adevar traditional. un adevar revelat interiorii au devenit vedete. si din cauza ofrandelor aduse de exteriori a fost usor sa ii corupa si sa le reduca miracolul feluli lor de a fi. si pina si relatia dintre cele doua grupuri a afectat felul interiorilor. e trist sa spunem ca sfisitul acestei povesti sta in ateismul si derizoriul exteriorilor si in razbunarea acestora datorita tradarii credintei lor pe interiori. dar poate un alternativ sfirsit mult mai omenesc este acela in care din cauza micilor greseli si a micilor tatonari si intimplari dintre cele doua grpuri. chiar daca fara un echillibru prea perfect sau profesionist bicicleta inca mergea inainte prinsa intre fortele celor doua grupuri. tot inainte, serpuind.

Poate oare mintea si omul care o insoteste sa prduca idei la fel de repde ca apartul digital poze. cum arata snapshotul mental. daca aparatul foto digital poate tine un discurs imaginativ cum arata cel omenesc. pentru ca nu numai aparatele sint oglindă omeneasca ci si omul este oglinda tehnologică.

De ce sint cuvintele mai puternice ca ideile. de ce ideile sint dialoguri intre ce e deja facut si ce e inca in ambulatoriu? exista oare puritatea comunicativa? poate oare omul sa reziste acestei remodificari permanente a ceea ce doreste sa exteriorizeze?

AM APUCAT-O MAI REPEDE CA EL. am ridicat-o de mina si i-am privit ochii cum ii lacrimeaza. Cred ca ii trecuse prin privire si prin ginduri, de ce-ul.

ea era o fiinta mica si tare. tare pentru ca avusese sansa sa simta si sa refuze durerea. reusea doar isngura sa se bucure de lume. orice intrus o baga automat in felul ei de metal de a fi. era foarte sociala si draguta pentru ca parca se nascuse cu toate legile si intelesurile si subintelesurile in ea. dar era totul gindit, nimic sincer, totul ca la carte. si intradevar totul era la ea

prea perfect si de aceea suferea atit de mult. boala si cronicitatea ei nu se stie cind a inceput. ea obisnuieste sa spuna ca asa se stie dintotdeauna. ca anemia si constipatia, ca problemele cu ficatul si dieta ei ciudata si aproape inexistenta e normala. dar de citiva ani de cind fusese in spital si vazuse acel preot pe hol, in timp ce avea clisma in ea. si uimirea si dragostea celor din jurul lui. de atunci incepu sa fie atenta la ce si cum maninca, la ce si cum da afara... de aceea poate a si inceput sa isi bage degetele in fund in loc de laxative... dar asta e o alta poveste

o pelerina rosie de ploaie ii fu aruncata pe umeri. ea iesi afara sa poata privi luna. dar printre picaturile de ploaie luna se vedea ondulata si pre-linsa parca peste oras. in lumin ei... cea rosia pasi prin ploai din ce in ce mai departe. pe soseaua dreapta si pustie. intrind din ce in ce mai adinc in oras. straturi peste straturi de feluri de cladiri. fiecare cu propriai categorie de oameni. fiecare la el acasa, si oricine dintre altii, niste straini. toti laolalta si toti straini unul de altul.

se uita pe hirtia din care se scurgea cerneala si privi uitata in frumusetea ei cladirea acea enorma si de buncar

toate usile si ferestrele erau de aceasta data batute din cuie. de undeva de la un etaj inalt, printre scinduri putina lumina. 'poate acolo e'. se invirti dupa colt, si in spatele unei cabine de telefon gasi o gaura ce dadea spre subsolul cladirii buncar. se strecura in intuneric. sunetul strazii se schimba brusc si infricosator. disparu si facu loc unei linisti stranii. parca zgomotul prorpiiu unui astefl de spatiu. ca un animal viu cu sute de guri ce dau spre acelasi stomac. un stomac imens cu zeci de coridoare si etaje.

i se spusese, acolo, la barul din marginea orasului, ca la adresa aceea va gasi singurul spital. si ca acolo este singurl loc unde poate gasi drogul de care avea nevoie.

este adevarat ca aparuse in tocul usii foarte tensionata si irascibila. si ca de abia putu sa se abtina sa nu se lase pe jos intr-o criza de nervi si isterie. poate daca nu era acel linistit si intunecat personaj ce aparu de la toaleta nu s-ar fi abtinut. acum ii poarta pelerina si trebuie sa io intoarca. dar el nu a dorit sa vina cu ea. spitalul acela lui ii pare viu, si oricum pentru el e prea in interiorul orasului. toata energia umana ce pluteste libera acolo in afara, este infrinata si gaurita in oras. si a sfatuit-o sa nu se duca in starea in care era. intr-un astfel de gol ar fi putut sa moara. sau sa inebuneasca, sa nu mai gaseasca calea inapoi spre viata.

placile de rigips nu se imbinau perfect la colturi, lasind intuneric vechi sa intre innauntrul coridoarelor. umezeala incepu sa se prelinga pe plasticul nou. acest modren material care nu isi gasea locul in aceasta cladire, in aceasta cultura. toate modernizarile se invechira atit de repede. parca nu timpul ci oamenii le tranformara dupa chipul si asemanarea lor.

IN MEDIUL DESCRIS de toate lighioanele ce se svîrcolesc anapoda in mijlocul celor care fug nimeni nu a incercat vreodata sa inteleaga de ce cararea mica face la stinga. Si poate de aceea nici un monstru uman nu stia cine este cel care avea parte de anapodizarea firisoarelor de crimpeie de mocaniță zgribulită in fata milioanelor de contopisti descrisi in paginile late ale oricaror filigrane de otet. Nimeni nu stia unde sa isi inceapa functionarea devreme ce statiile de pomapare a apelor era atit ...

NUMAI GINDUL CA unul dintre voi m-ar putea impusca imi face emotii respiratorii. E si normal precum spunea o fata din lumea a doua sa nu iti poti extenua conversatiile decit in urmele celor citeva foiletoane primite de finanțatorii lumilor refugiate si astfel sa ne putem dezvolta in armele si brațele cuielor si precupețeniilor car aveau nu numai atit cit si cel putin mai mult decit ar fi putu avea ei inainte de a sfirsi privighetoarea si uneltirea din fața cuiburilor permițătoare.

Eh, dar viata ne ajută pe toti doar cit sa ne putem face calculele si recalculele astfel incit să ne bucurăm de puterile făcătoare de minuni. E naturală această îndoială din privirea ta, dar trebuie să îți spun că nimic mai prejos nu își mai are locul la noi în sînul acestei familii.

ȘI ÎN ULTIMUL MOMENT POSIBIL, reușea întotdeauna să bruscheze și să evadeze. Parcă îl tineau cu lanturi legat dar de fiecare data cind evada, se intorcea, si se ruga de noi sa il primim inapoi. Statea ceva timp apoi incepea din nou sa incerce sa fuga. Se smucea se zvircolea dar depunea tot efortul posibil sa faca ce trebuie si in ultimul moment se smucea, tipa si evada.

Dar noi de ce il primeam inapoi? Pentru ca ne implora. Nu ne era de nici un folos, chiar mai mult ne facea rau prezenta lui printre noi. Dar dintr-o asa zisa umanitate il primeam inapoi. Noi nu stiam ca il vom primi. El nu stia ca il vom primi din nou. De fiecare data eram amindoi nesiguri de ce va urma, dar de fiecare data, surpinzator luam aceeasi decizie. Sa il primim.

Avea locul lui special, si activitatile lui speciale. Dar numai in citeva zile, ceea ce facea el incepea sa se dezintegreze. Si efortul lui nu era niciodata atit de mare incit sa depaseasca aceste infringeri cu care traiam dealtfel cu totii. Sincer, nici noi nu eram un grup foarte coerent dar pentru ca ne aflam intre aceeasi pereti, mentineam macar aparent un tel comun.

Si acel tel il dorea atins si el . Numai ca el nu stia ca drumul pina acolo are portiuni obligatorii. Portiuni care cu greu le inveti si cu care corpul omenesc se obisnuieste greu. Asa ca el, slabatic si pur intr-un fel era demult acolo numai ca avea aceasta interesanta nevoie sa stie ca este acolo. Mie imi placea ca chiar daca ii spunea-i ca el este deja acolo in virf unde noi toti incercam sa urcam, el ne spunea ca noi sintem cu mult deasupra lui si ca il doar atit de tare ca nu poate si el sa faca macar un pas inainte.

AM GASIT O BUCATA DE PIATRA... m-am indragostit de ea... o visez fara ca eu sa vreau, o doresc fara ca eu sa vreau, piatra asta enorma s-a lipit de mine. ceva din mine a facut-o sa se lipeasca. e uimitor cit de mult o visez.

astazi am visat tv5 si dw. ele mi s-au lipit de suflet. dar piatra asta imi cere sa o sculptez. si trebuie sa o fac in asa fel incit fiecare lovitura de dalta sa aiba aceeasi putere a iubirii. si nici nu stiu ce vrea aceasta piatra de la mine, ce vrea sa scot din ea.

am inceput acum o saptamina sa cioplesc. este cea mai puternica poveste de dragoste pe care am avut-o. nu ma pot opri sa ii beau aroma iubirii toata ziua, toata noaptea. ma poarta. fiecare bucata care cade din ea, este perfecta. fiecare noua forma a ciopliturii este o capodopera.

iar ce a iesit nici macar nu pot incepe sa inteleg. nici nu putea fi altfel. cit de minunat, cit de magic. sa fie posibila chemarea creatiei atit de fireasca si pura. atit de lipsita de mine. eu cel care simplu asculta si indeplineste. fara nici un efort. fara nici o vointa.

pentru ca m-a luat pe sus si m-a purtat. si nici prin gind nu mi-a venit sa fac eu vreun pas. atita incredere si atita rasplata. pur din pur.

Daca mi-ai putea descrie formele care sa deformeze albastrele candide, as putea sa iti redau calimarile pline cu cenusă. Un dormitor deschis si o albina ce incearcă inutil dar cu toata puterea fiintei sale sa respire lumina din spatele unor geamuri inchise, acolo ei oamenii care isi deschid avutiile in nauntrul tuturor coderilor si a tuturor feluritelor adincituri ale carelor de foc se vor abima in lungul strazilor desfundate cu mina si cu piciorul care are in primul rind deosbita functie de a sta in dosul cailor si a celor care pot fredona nevoitor in voia care inca mai are durere in deschizaturile pline de superformatii si de crimpeie de aluat sters de pe geamurile orizontale de kilometrii de geamuri orizontale prin care salvamarii se deschid in jurul gropilor de funingine pentru a fagadui apelor si a duiosilor cuminti si descrisi care daca ar fi putut sa fie nu si-ar mai fi adunat astfle nimic atit de repde.

Era si el la fel de jos. Statea pe trotuarul linistit si atins de soare. Avea capul prins intre ginduri dar si intre picioarele desculte si atit de murdare. Era dovada ca mersese mult. Enorm de mult si ca se asezase pentru a mai putea visa inca un pic din viata pe care o avusese inainte de a se naste. Citeodata nici el nu intelegea unde traieste, daca e descult sau daca este pe partea cealalta. Este desigur lcar si trebuie mentionat ca aici, in lumea desculta amintirile lui ii spuneau, durerile lui ii spuneau ca de aici este. Si ca pe partea cealalta nu face decit excursii scurte. De aceea poate nici nu il intresa mai nimic. Nu facea decit sa mearga la mormintul parintilor idiot accidentati din cind in cind. SI sa verifice daca rudele lui il mai cunosc. In rest se plimba linistit prin lume. Invatase toate faradelegile si toate compli-

catele metode de a supravietui intre oameni. Il impresiona intotdeauna darnicia lor. Si cum putea el sa manince si sa doarma si sa existe fara a face parte din nimic. Tot ce astepta era sa plece din nou in lumea lui. O lume completa. O lume coerenta. O lume in care isi avea un loc si din care stia ca nu apartine. O lume in care stia ca nu exista aceleasi consecinte ca aici. Daca ar fi decis sa isi rupa o mina putea foarte simplu. Si s-ar fi trezit si nu ar fi patit nimic. Dar totusi era minunat cum lumea aceea exista si nimic nu era extraordinar. Iar el nu facea decit sa o respecte si sa o trezeasca de fiecare data.

Singurul lucru pe care si l-a dorit era sa faca cit mai multi copii.

Unul in DIMINUĂRI PARLAMENTARE căuta o cale de a putea ajunge in caile rectilinii ale imperturbatiilor ziliere. O mediană schimbatoare ce deschinde in activitatile verbale si procesuale in dinamicitatea fireasca a lucrurilor sinusoidale. Astfel că după ce a reusit sa vindece secretiile mamare ale plopilor fara puf a comandat la sectia artilerie mică, un imens impodobit altar cu flori de mar si cutreieratoare agriculturale. noi cei care am ajuns primii la locul faptei am perdut din vedere calmele dispozitii ale primariilor de judet si nici nu am subjonctat afacerile in detrimetul inferioritatilor sinteziste ce promiteau capodopere rulante in domeniul public si intelectual. Noi nu stiam nimic despre aceasta si de aceea am intocmit dosar penal primului venit in institutia noastra ca si buletin de vot sau si mai mult ca si legitimatie de legitimare intima. Ce gluma, nu? Unii dintre cei intrati au reusit sa dea inapoi tocmai pentru a-si destina viata in rasucirile desprinse din ajutorarea copiatorilor deschisi din fazele de defrisare generalizata ce a venit tot atit de printre ele cit si daca ar fi desfacut mult mai atent sarcinile destinate cincinalelor desfintate de politicile credule si disfunctionale care fragmentau deluviunile saptamintale ale sectoarelor primordiale din fata capodoperelor mincinoase. Asa ca m-am ridicat din fata judecatorilor mei si din rindul grupului care imi facuse jocul pina in acel moment si am desfacut primlele mosoare de sirma ghimpata care erau destinate saltelelor gomflabile de pe marginile tarilor suspendate in aer si in apa. Am rupt cu dintii tot ce se mai afla in partea dreapta a salvamarilor si apoi am rectiliniat simplele forme de guvernamint ce mai aveau sa fredoneze cariile rupte din deluviile cangrenate aparent manuale ce reusisera sa indeparteze foarte rapid si indolent curbura secretiilor intrauterine. Dupa aceea aceasta realtare a fost intrerupta de faradelegiile carelor atavice care adumbrind desfacaturile fredonemoanelor primordiale a cauzat celor mai mici filiformitati cauzalitati spectriforme si medicolegale mai mult dezafectate decit intrafecundale. Si nu numai ca aceasta mi-a desfacut subalternalitatea prin domeniile care erau stirbite de dorinta de culturalitate, dar artistiul care are atit de multa caren trebuie sa deosebeasca cu atit mai mult temporalitatea de intemporalitate. Nimeni nu dicteaza din faradelegile stirnite in contemporaneitate. Si iata cum prin pasii primilor decantari sterile am folosit

aceste texte intradeschise sa dezvaluie cele citeva defectiuni sociale care imi caracterizeaza dezvolatrea acvatica si poate cu atit mai mult cea meridionala si nu neaprata intr-o cantitate preponderent nordic salamandra.

Descult cum eram nu am stiut nimic despre calitatea solului pe care pasisem inca de la inceputul summitului nostru. Si cu toate ca toti ceilalti aveau pietre in opinci nisipul ud al plajei mamare a reusit intr-un tirziu sa permeeze prin rindurile si striatiile talpilor membranate ale mele si sa desfaca acea melacolie desueta care sta cristalizata in carbunele de silicio magneziat. E placut pe de-o parte, dar nu este productiv. Am cazut instantaneu intr-o stare interoara foarte complexa care mi-a distras complet atentia de la exterior. Onirismul imanent a inflorit foarte repede din intreaga flora celulara ce imi plutea in aminoacidul genaralizat si astfel presupun ca am disparut din lumea exterioara cu totul. Erau cunoscute desigur subitele disparitii umane in lume dar se presupunea ca este vorba de a actiune prevalent exterioara. De aceea cei care ma inconjurau nu am vazut nimic. Precum nici eu nu i-am vazut pe el. Dar atit cu ei si cu exteriorul deoarece din lipsa dovezilor si a prezentei mele experentiale in acest exterior nu am cum sa vorbesc despre el decit ipotetic si tot interoric si traductoriu. Un soi diferit de exterior a inceput sa devina. Un soi de exterior care era pina la orizont, interior. Si de aceea m-am gasit infiorat de aceasta lipsa de barierea intre mine si cimpul, si cerul strada si omul linistit care ininta catre mine. Simteam copacul pe copac si nu in pieptul meu. SImteam aerul in aer si nu pe piele. Auzeam in sunet si nu in urechi. Si din aceste nenumarate dovezi am tras instinctual conluzia ca totul este eu. Si ca totul este fara eu. Am intors brusc capul inapoi crezind ca am vedenii dar stupefiat am observat si spatele fara sa imi intoc privirea. SIngurul lucru pe care nu l-am mai gasit a fost acea intima senzatie de ascuns eu. Acel eu era parca acum nu ascuns undeva intra plamini inima si diafragam si stomac si radiind din piele inspre aer. De la piele pina la limita lucrurilor existenta.E oare posibil sa simt cu mine si nu cu mina. E oare posibil sa vad direct cu mine si nu cu ochii? Totul era usor confuz poate si pentru ca inca nu imi gaseam echilibrul perfect pe doua picioare si paote si pentru ca nu imi doream sa ma vada acel indepartat individ ca un betivan perdut intre orase ametind pe la marginea drumului. M-am asezat in fund linga un copac, dar aceasta existenta cutanata, vizibila, ma ingrozea. Iar simpla goliciune din piept imi parea de-a dreptul revoltatoare. Ca si cum cineva mi-a scos sufletul si m-i l-a intins pe piele.

The worst thing to do is to care about an idea. An idea that is periferic to you. An idea that believes itself to be a core one. Or a true one. A core idea is one that never ends. Is an infinite one. It is generative and not afirmative. Afirmation is the process of showing. Generation is the process of creation.

Nimeni nu stie mai bine ca mine cine are putere si cine nu. Numai eu am puterea aceasta. Acest imens talent de a atribui puterea puternicilor si

de a le-o lua. Calimera. Si prestigiile confectionarilor de pancarte protestaive. Subtitrari decalate. Asamblari rejectate. Imensa roti patrate. Curbe efectuate la luminile luminarilor. Dar daca ar fi sa credem ce sa incearca in domeniul ingineriei sociale atunci sintem de acord cu filierele telurice ce umbla nestavilit si nestapinit in umbrele colorate si in stafilopozii desculti si demontabili.

Ha, ha spuse cineva si isi forma numarul telefonului mobil pe telefonul mobil. Si isi raspunse si purta o conversatie lunga si fructuoasa cu sine. si rise. si se bucura ca in sfirsit aude vocea sa proprie. dar pacat ca nu se intelegeau prea bine. De multe ori se certara sau refuzara sa isi mai raspunda la telefon. Tu esti eu, ii spuse el intr-o zi. Deci numai diferenta ritmica ne face sa intereactionam diferit. Pentru ca altfel asocierile si emotiile si triggerii reactionali sint identici. Dar esti o identitate fictiva. Traiesti doar in mintea mea. Da, dar acealsi lucru il pot spune si eu despre tine. Nu numai ca realitatea oricaruia dintre noi poate fi disputata, dar oricare dintre noi poate fi brutal intrerupt de celalat iar in cazul unui tratament psihiatric sau spiritual pina si din exterior se pot aduce ajutoare pentru intarirea si autoritizarea unuia dintre noi. Poate fi oare democaratie si egalitate in drepturi in interiorul aceleiasi persoane. Eram si noi cu el in acea zi, si vazind ca conversatia devine foarte interesanta, conflictuala si dilematica pusa telefonul pe speaker… Ce forma de guvernamint poate exista in interiorul unui singur corp? Depinde el de numarul de locuitori care se exprima material si formal prin acelasi mediu - corpul? Asta desigur daca se presupune ca toate entitatile doresc sa se manifeste material. Si poate daca sint mai numeroase in locul preferintelor de a avea relatii sociale cu entitati din alte corpuri nu formeaza legaturi cu cei de linga ei din interiorul aceluiasi corp. Daca insa sint numai doua prezente. Si cu suspiciuni la altele ascunse atunci din nou lucrurile trebuie dezbatute punctual si particular. Da… si poate cel mai comun caz este cel cu doua entitati intr-un singur corp. De aceea ar trebui sa discutam acest caz, mai cu seama ca prietenul nostru este aici de față si ne poate ajuta. Sinteti prieteni sau in ce realtie sinteti voi doi. In majoritatea intereactiunilor. Pai… intotdeauna sintem pe lungimi de unda contrarii, dar pentru ca sintem trecuti prin acelasi set de evenimente contrariile noastre sint perfect diametral opuse. Complementare? Da exact, pentru ca vedem obiectul disputat cu aceiasi ochi. Si asta stiti la ce duce. Mda.

Apoi toti se sculara in picioare si pentru ca asa isi doreste autorul li se oprira inimia si cazura inert pe lungile scinduri de scena. Cineva a strigat inabusit intr-o matista efeminata ajutor, dar vocalele s-au propagat mult mai repede ca consoanele si astfel cei din jurul acestei infame persoane nu au crezut in mesajul ambiguu primit de la ea. Totul fusese o inscenare, o incercare de a crea un cadru in care lumea sa isi piarda din timp in timp simtul realitatii lor personale si sa experimenteze picaturi dintr-o alta realitate. Dar sintem cu totii necăjiți pentru ca dupa aceste incercari memoria nu

proceseaza si nu pastreaza aceste mici distrugeri ale realitatii personale si astfel rolul nostru devine pur sentimentalist. Adica sa provocam in oameni sentimente la care nu au acces in mod normal sau de care le e frica sa participe cu corpul sau care daca ar participa la ele ar avea nevoie sa isi schimbe prezentul fel de viata. Si este drept nimeni nu stie cine are cu adevart drepate, traiul instinctual adaptat la sistemul social cognitiv prezent, trai imbibat in gene de 2 milioane de ani. Sau traiul conceptual cultural, traditional, idealist care are mai putin de 10 mii de ani. Si sa nu uitam ca la intersesctia acestor doua feluri de trai sta Dumnezeu, fie ca idee, fie ca fiinta.

Iar apoi nimeni nu isi va mai aduce aminte decit frinturile emtionale si resurfasarea nostalgiei binefacatoare. Astfel, fara vreo cunoastere vom rescrie poate sau doar vom retrai din nou nelinistea si fericirea trunchiurilor de copaci, frigului si caldurii linistii si ploii din prag de ziua. Si este tot la fel de minunat cum stim cu totii ca este daca ar fi nu s-ar mai fi pomenit atit de bine si de drept in fetele dejucate de toti oamenii maturi si preistorici din interioarele cailor terestre si foarte nimicitoare si foarte evanescente. Oh, ce pacat ca tu viță nobilă esti organe peste organe, cum te-as lua eu pe tine si ti-as rearanja organele in tine. Creier in locul stomacului si plaminul in locul ficatului, organele genitale in locul nasului si degete zvelte intre coastele convexe. Sintem oare fii ai Romei?

Am deschis ochiul mijlociu si am dezvalui catapeteasma loviturilor crincene. Am spintecat aluatul de pe cosurile fluiditatilor minerale. Reprimirea este adevarul mai adinc decit primirea. Sintem foarte deziluzionati in potrivnicirea visatorilor de veghe. Acolo noi nici nu mai avem forta si viteza, complexitatea capacitatilor sa tinem pasul cu facerea. Facerea este intiia si foarte departata de noi ci care reflexionam despre dinsa. Cînd bucataria se avinta in malaxorul desurabirlor timapne, ele cerceteaza ca mai inainte de vreme doar stavila cu care mai inainte se desface stirea si fiirea cotucelor cu care desface sticlele ghemuite in prenatura stalocomatica ce flituieste spermiturile funcionarisarelor atita de vorbitoare. Sintem propagatorii decuvintatoareleo si in acelasi timp sintem salbele de tun ce distrug orice minim ciob atirnat de corecta lui fiire intru vorbirea canalizata a gindului coerent. La marginea lui prin striatiile stringatoare de maternitaăti sta capemaistrul ce dezintoxicheaza desavurarile foleitoanelor atit de lairintice si atit de flegmatice in doirea dubitabila a cutremurelor nesingerinde. Noi facatorii de primordial filiform nu sintem atit de destructivi incit sa nu mentionam creatorii si refacatorii ce ne-au continuat de la obirsia si pina la refuzul de care sufar si eu acum. Sint deja v-ati dat seama peregrinatorul cu versul taiat in capodoperele facatorilor de nimic.

Am din nou snetimentul acela al nescrierii de cuvinte. Al repetarii infinite al celor doua al celor unul cuvinte. Si toate in dorinta lor nemaipomenita de a fi, se reunesc in vechi forma in noi ilustratii dar desuete replicari ale vechilor emoti citadine. SInt foarte suaprat de aceste excese ver-

bale. Sint atit de nedumerit de enigmale si de limitele intelesurilor. Atit de infricosat ca poate uneori lumea acea lume fara chip si numar sa renunte la efortul minim de aintelege. Aceste intelegeri marunte si deosebit de importante pentru ca ele ne apropie si ne modifica. A intelege neintelesul ne schimba fiirea.

Nu ai avut niciodata impresia ca daca ar fi sa fie ceva atit de important pentru tine, nu ai fi deschis niminc atit de la indemina ca privghetoarea de pe sirma. Da nu sint gropar pentru ca am facut o groapa. Imi trebuie sute. Acele sute care nu isi mai stiu locul decit in momentele in care pe fiecare parte a felurilor aliniate sa se deosebeasca doar cite unul cite altul. Si poate de aceea am uitat sa visez, pentru ca amin minte cuvinte. M-au pararsit imaginile si m=au inlocuit mortile aliterate. Un singur sunete replicat in sinesi devine minunata reflectare a puterilor enorme prin care faradelegea si multipla stabilire de fapt va atinge prin convingere stările despuiate de zorii zilelor ploioase. Stiu ca stii dinnaintea mea. Dar lasa-ma sa te ajung macar cu virfurile unghiilor. Lasa-ma sa iti povetesc imediat trecatorul. Numarul de telefon memoreat, factura de la peco, sunetul de masina si direle de pietoni. Te rog gaseste-mi un rost, la fel de inutil ca al lui Eminescu. Nimic nu a facut eminescu nimci. Si prin acesta modifica limba romana. Eu vreau sa distrug lumea. Sa fie din nou liniste. Macar 1000 de ani. Macar pina primele bacterii obzin macrocelule si cu picioarele lor pseudopode devin reproducatoare si nu se mai divizeaza prin membrana. Culmea egoismlui.

Undeva simteam cum printre asupririel cele mai grave un abtibild se dezrupea din falcile acelea neomenite ale bilibistrocilor cultivati, si iata cum fara sa ne dam seama am podidit primii spre intinsele culegeri de ruine. Sintem cei fara de carte. Sintem cei care am ramas sprijiniti in ce auzim de bine, in ce auzim de rau. Imi e frica ca o sa imi pierd linistea. Atita tot. Este singura disiplina pe care as studia-o pe deplin. Insa linistea este demonica in acest areal al educatiei noastre. Nimanui nu ii este mai frica de liniste decit omul vechi. Cuvintul este viata. Si atita tot. Omul ce se dedica lipsei cuvintului este cel care are neoie de cutreierarea oamenilor din napoia cailor desculti. E foarte bine sa spunem si ca in apropierea salvelor de tun canistrele goale se zbenguie foarte metodic. Ele cum se relevat si mai inainte ramin desculte foarte simplu pe tot cuprinsul fatarniciei cadrelor matematice descompletate de doritorii cu capete desenate pe miinile cusute cu ate defrisate din cutiile cerate ale poienilor deosebirii. Acolo vacanta este prima care desi stalagmitica iar mai apoi desurabtica nu tine deloc de pantera clauzelor subintelese.

Accesibilul este diurn, este megalitic. Este nelinistitor. Accesibilulu este ca piinea calda, ca fructul de magazin. Accesibilul imi este dusmanul prim,

pentru ca nu sint accesibil. Nu sint doritor de acces facil si furt al sensurilor. Cu credinta se intra in biserica mea. Cu credinta se intra in biserica lui Dumnezeu. Credinta ca cu vointa si cu inteligenta se dezlega a fi cale catre nemurire, in viata. Sau poate dupa aceea. Viata dupa moarte este Nirwana cum scrie Eminescu. Este viata fara fiire.

Am aflat ca in jurul sustinerilor eterne un copac se intuneca odata ce afara a apus soarele. O minunatie ce forteaza catapultele sint foarte deschise prin eterna acceptiune ce fascineaza atit de mult si atit de putin starea prin care aflam cum aceste deschideri se efemerizeaza printre cutremurele ce atrina in camerele desfacute la geamurile duse in continuarea celor citeva efecte descuiate dintre afinarea carelor cu multe si cu si mai multe avanposturi deschise in efemera putere de asteptare.

Sintem infrumusetati din containerele descompunerilor umane. Sintem amenintati cu stingacele indoiri ale liniilor perfecte pentru a descoperi din nou noua frumusete. Aceai care sint atit de minunati si care descopera si l-i se intimpla categorii noi ale structurilor vechi, ei isi vor umbri continuarile intre fetele cuminti ale unor astfel de fenomene inca ciudate si foarte amintite de cei care nu mai sint decit foarte incongruenti.

Ei sint numai aprioricii functiilor avocaturilor ce isi tin inauntrul unui soi de ascundere atit de incepătoare in cutiutele care forjeaza facaturile plutitoare ale ascutitoarelor intre simplele si foarte multele scazaminte ce-si desfac afacerile intre bucatile dobindite prin lunecare de cuvint.

Sint aceia care daca s-ar dezlipi de baleajele miscarilor suprapuse atunci modificarile subțiorilor asfintiti nu ar mai putea sa-si deschida decit pererile de putin cu care isi deschid ochii la fiecare clipire. Acolo in acele momente atit de induiosatoare se ridica de linga ei cele citeva si foarte secrete alaturari cu care ar mai fi avut acel ochi deschis in fața cu care o miopie se descrie singura atit de repede prin umbrele cu care se arunca innainte prin textele sinelor de tunel luminat de soarele apus. Acolo intr-o crapatura desfacuta cu ghiare singerinde un intuneric albastru repatrunde in adincurile pamintului lateral si atrage ochiul inca neatent. Michel a intins o mina apoi si-a strecurat șoldul dupa care la sfirsit privind inapoia sa a parasit lumina si s-a aruncat in inundantul intuneric. A atins cu mina un mic obiect necunoascut si si-a intors ochii cu capul si cu trunchiul si cu degetele de la picioare spre obiect. Si parca o alta patura de pleoape se ridica de deasupara ochilor lui si incepu sa vada. Numai ca vedea cu totul si cu totul altfel decit in lumina.

Era un mic obiect ce respira. Un obiect fara ochi, fara nari, fara gura. Respira. Era asezat intr-o scobitura. Dar l-a impins o curiozitate enorma sa priveasca lumina. Numai ca lumina nu se mai vedea acum, era o simpla dira calda. Nici o culoare. O simpla curgere de culoare.

I like to torture people. CHINUIALĂ. And my torture has some sort of charm and intensity and something attractive. But once you get use to it you start seeing what is under the closed gates.

You won't like it. You won't need it.

I want you to leave me alone

Shut the fuck up

What the fuck

What do you want? What do you want?

What? What?

Vreau să mă lasi in pace!

A fost odata ca niciodata un om care nu mai avea nimic. Isi pierduse totul si asa am terminat povestea. Apoi in urma tuturor foiletoanelor mici si sprintene o vom mai cataloga inca un pic din receptivitatea care s-ar putea face tot mai apropiata de mincarea de peste. Si tot asa am continuat pina cind, intr-un colt al puterii divine o felie de unt s-a despăduchiat atit de repede incit cu totii am crezut ca o sa ia foc. Ne-am descaltat apoi am afumat cit am putut mai repede fiecare cum putea cele citeva picioare de porc

Sa intors la noi si apoi a fugit si apoi a intors casa din nevoia de a despăduri echinaceea care era atit de mare si de frumoasa era tit de mare si de frumoasa si era mult mai aprinsa in coltii potriviti in oglinzile retrovizoare care aveau atit de multe verzituri ce se rasfringeau in culturile de moldamin. Acolo era un fermoar care dadea afara din pulsatiile descrise de mina lui care dezumfla puterea din pirghiile cu care se dezvoltau apostolii in curtile deschise de paralele desprinse cu atit de multe fapturi dejucate de colectiile zburate pe cimpiile deschise la butoanele asfintite pe curtile capetelor avute si neavute. Ele erau mult mai potrivita decit multimile cele care nu isi mai descopereau dovezile aprinse in cutiutele efeminate pe bordurile subtiri in perioada de inmultire pe povirnisul cerebreal al cutiilor sapientiale ce coordoneaza aspecte din ce in ce mai aprinse de pe acumularile sectiunilor folosite pe jos si pe sus si pe lateralele cu care nu am mai fi putut sa folosim desconsirantii atit de firav si doritor de prima si nu ultima despartire de actualul oferitor monetar din cutiile asfaltate pe ulitele atit de grecesti ce despart altfel decit unic aforismele exceptionalului sacerdotal ce protejeaza amiaza si dozajul in functiile aparatelor continuante aprioric apoi deozeaza afirmatia in potrivelile care mai decare mai movilite astfel incit un normativ mai putrezind nu isi mai are distructiva cunoastere efermanitocazionala.

Deosebit de dinsul era numai noapte. Acolo de unde venea nu mai era nici o lumina aprinsa. Nu pot fi ce trebuie sa fiu. Nu am invatat ce trebuia. Nu am crezut oamenii care trebuia. Nu am urmat calea cea dreapta. Nu pot fi un regizor. Nu pot scrie. Nu am ce. Nu sint un om trait. Nu sint un om cu

memorie. Sint un amarit de plutitor. Nu vislas. Habar nuam sa scriu o poveste. Nu pot fi nic un om simplu. Asa ca trebuie sa fac film. Orice film. Un film facut de mine. Filme multe, dese, lungi. Dar eu nu stiu si nu pot sa scriu un scenariu. Un personaj, o intimplare. Ce ma fac?

Capitolul XIII

POSTBOX

Filimon după ce a fost scos din parte...